

CUM ERAM CÂNDVA

AMBER SMITH

youngart

AMBER SMITH a avut dintotdeauna o pasiune pentru artă, povești și exprimare creativă. A studiat pictura și istoria artei. Momentan locuiește în Carolina de Nord alături de cei doi câini ai ei. Când nu scrie, poate fi găsită citind sau oferind consultații pe teme legate de artă. Pe lângă cartea de debut, *Cum eram cândva*, scriitoarea a mai publicat încă un roman, *The Last to Let Go*. Autoarea militează pentru conștientizarea violenței îndreptate împotriva femeilor, a abuzurilor sexuale sau domestice, apărând totodată drepturile persoanelor LGBTQ. Scrie în speranța că romanele ei vor duce la un dialog necesar ameliorării acestor probleme.

AMBER SMITH

CUM ERAM CÂNDVA

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

youngart

Redactor: Roxana Tocilescu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMITH, AMBER

Cum eram cândva / Amber Smith; trad. din lb. engleză
de Ioana Filat. – București: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-41-3

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111

Amber Smith
The Way I Used to Be

Copyright © 2016 by Amber Smith

© **youngart**, 2018, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

*Cartea asta îți e dedicată.
Ție, care ai simțit la un moment dat în viață
că trebuie să descoperi un nou mod de a fi.*

Partea întâi

Clasa a noua

Nu știu o grămadă de lucruri. Nu știu cum de n-am auzit când s-a închis ușa. Cum de n-am încuiat de la bun început blestemata aia de ușă. Sau cum de nu mi-am dat seama că nu era de bine – era de-a dreptul greșit – când am simțit cum se lasă salteaua sub greutatea lui. Cum de n-am țipat când am deschis ochii și l-am văzut cum se vâra între așternuturile patului meu. Nici cum de n-am încercat să-i opun rezistență când încă aș fi avut vreo șansă.

Nu știu cât am zăcut după ce s-a terminat, tot zicându-mi: închide strâns ochii și încearcă, încearcă pur și simplu să uiți. Încearcă să uiți tot ce ai simțit că era profund greșit, tot ce ai simțit că n-o să mai fie niciodată așa cum trebuie. Nu lua în seamă gustul din gură, cearșafurile jilave, coapsele care-ți ard, durerea și greața – chestia ca un glonț care te-a sfâșiat și ți s-a înfipt cumva în măruntaie. Nu, nu plânge. Nu ai de ce să plângi. A fost doar un vis, un vis rău – un coșmar. N-a fost real. N-a fost real. N-a fost real. Îmi tot repet în minte: *N-afostrealN-afostrealN-afostreal*. Încă o dată, încă o dată, încă o dată. Ca o mantră. Ca o rugăciune.

Nu știu că aceste imagini care mi se tot ivesc preț de-o clipă în minte – un film cu altcineva, în altă parte – n-o să dispară niciodată de fapt, n-o să înceteze niciodată să-mi ruleze în minte, n-o să înceteze deloc să mă bântuie. Închid iar ochii, însă tot ce văd, tot ce simt, tot ce aud e: pielea lui,

brațele lui, picioarele lui, mâinile lui prea puternice, răsuflarea lui, mușchii mei întinzându-se, oasele mele trosnind, trupul frângându-mi-se, cum mă apucă slăbiciunea, cum pâlesc. Numai toate acestea au rămas.

Nu știu câte ore trec până când mă trezesc în larma obișnuită de duminică – oale și tigăi puse pe aragaz. Mirosuri de mâncare strecurate pe sub ușa mea – șuncă, clătite, cafeaua mamei. Sunetele televizorului – fronturi de aer rece, furtuni avansând în zonă până la ora prânzului –, tata se uită la prognoza meteo. Zgomotul mașinii de spălat vase. Câinele lătrăcios de peste drum hămăie probabil aiurea, ca întotdeauna. Apoi ritmul aproape imperceptibil al mingii de baschet bătute în asfaltul umed de rouă și scârțâitul adidașilor mișcându-se pe alee. Suburbia noastră stupidă, adormită, ca orice altă suburbie stupidă și adormită, se trezește cu greu, ignorându-și propria lipsă de importanță, dorindu-și unanim încă o zi de sâmbătă și gândindu-se cu groază la treburile de prin casă, la mersul la biserică, la listele cu lucruri de făcut și la dimineața de luni. Viața merge mai departe, la întâmplare, își vede de ale ei ca de obicei. Normalitate. Și, oricât aș încerca, nu pot să uit că viața o să meargă mai departe fie că mă trezesc, fie că nu. Obscen de normal.

Nu știu, când mă chinui să deschid ochii, că minciunile s-au pus deja în mișcare. Încerc să înghit. Însă gâtulejul îmi e jupuit. Vreo infecție, îmi spun. Cred că m-am îmbolnăvit, asta-i tot. Probabil am făcut febră. Delirez. Am mintea rătăcită. Îmi ating buzele. Mă ustură. Simt gust de sânge pe limbă. Nu, nu se poate. *N-a fost real*. Îmi zic cu ochii în tavan: cred că nu mi-e bine deloc dacă am ajuns să vizez așa ceva. Chestii atât de oribile. Despre Kevin. Kevin. Doar Kevin este cel mai bun prieten al fratelui meu, mi-e ca un frate. Părinții mei îl iubesc cum îl iubește toată

lumea, până și eu, Kevin n-ar face... n-ar fi în stare. Nu se poate. Însă apoi încerc să-mi mișc picioarele ca să mă ridic. Mă dor... nu, le simt de parcă ar fi rupte. Și falca mă doare de parcă aș avea toți dinții cariati.

Închid iar ochii. Respir adânc. Încep să mă pipăi cu o mână. Nu am chiloți pe mine. Mă ridic prea repede în fund și îmi trosnesc toate oasele, ca la bătrâni. Mi-e teamă să mă uit. Însă îi văd: chiloții mei, din cei inscripționați cu zilele săptămânii zac făcuți ghem pe podea. Perechea de marți, deși era sâmbătă – dar hei, cine să afle, nu? Așa mi-am zis când i-am tras ieri pe mine. Acum știi sigur că s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat. Iar durerea din centrul corpului, din adâncul măruntaielor mele începe iar să mă chinuie, ca la un semnal. Dau cearșaful deoparte. De-a lungul brațelor, bazinului și coapselor am vânătăi cât niște rotule de mari. Și mai e și sângele – pe cearșafuri, cuvertură și pe picioare.

Bine, dar trebuia să fie doar o duminică oarecare.

Trebuia să mă scol, să mă îmbrac și să iau micul dejun cu ai mei. După micul dejun aș fi mers imediat la mine în cameră să-mi fac temele pe care nu le-am terminat vineri seara, atentă mai ales să nu greșesc ceva la geometrie. Aș fi exersat noul cântec pe care l-am învățat cu formația la ora de muzică, aș fi sunat-o pe Mara, cea mai bună prietenă a mea, poate aș fi mers mai încolo pe la ea și aș fi fost prinsă în zeci de alte activități stupide și fără sens.

Dar nimic din toate astea n-o să se întâmple azi, o știu prea bine când mă uit uluită la petele de pe pielea mea, în timp ce stau pe pat, cu mâna tremurândă apăsată pe gură.

Cineva îmi bate de două ori la ușă. Sar de pe pat.

—Edy, te-ai trezit? o aud pe mama strigând.

Deschid gura, însă parcă mi-a turnat cineva acid clorhidric pe gât, nu știu dacă o să mai pot vorbi vreodată. Cioc, cioc, cioc.

— Eden, la masă!

Îmi trag repede cămașa de noapte în jos cât pot, însă și pe ea sunt pete de sânge.

— Mamă? îi strig în sfârșit cu un glas răgușit, oribil.

Mama deschide doar o idee ușă. Când aruncă o privire înăuntru, ochii îi sunt atrași imediat de petele de sânge.

— Vai, Doamne, exclamă ea, apoi intră închizând repede ușă în urma ei.

— Mamă, am...

Dar cum să rostesc cuvintele, cele mai crâncene cuvinte, care știu că trebuie spuse cu glas tare?

— Oh, Edy, spune ea oftând și uitându-se la mine cu un surâs trist pe buze. E în regulă.

— Ce... dau să spun.

Cum să fie în regulă, în ce univers e în regulă așa ceva?

— Se mai întâmplă când nu te-aștepți.

Se fâțâie prin cameră, s-a apucat să facă ordine aproape fără să se uite la mine, cât îmi explică ce-i cu ciclul menstrual, calendarele și calcularea zilelor.

— Oricui i se poate întâmpla. De-asta ți-am zis să fii atentă când trebuie să-ți vină menstruația. Așa n-o să mai ai de-a face cu asemenea... surprize. Poți să te... pregătești.

Asta are impresia că s-a întâmplat.

Acuma, am văzut destule filme la televizor care m-au învățat că trebuie să zici ce s-a întâmplat. Trebuie să zici dracului.

— Dar...

— Ce-ar fi să faci un duș, scumpo? mă întrerupe ea. Mă ocup eu de... ăă... face un gest larg cu brațul spre patul meu cât își caută cuvintele. Dezastrul ăsta.

Dezastrul ăsta. Vai, Doamne, acum sau niciodată. Acum sau niciodată. Acum.

— Mamă... încerc iar.

— Să nu-ți fie jenă, spune ea râzând. E în ordine, serios, pe cuvânt.

Stă deasupra mea, părând mai înaltă ca oricând, și-mi întinde halatul, fără să-mi vadă chiloții de marți mototoliți pe jos, la picioarele ei.

— Mamă, Kevin... încep eu, însă îmi vine să vărs când îi rostesc numele.

— Nu-ți face griji, Edy. E cu fratele tău în curtea din spate. Joacă baschet. Iar taică-tu nu se mișcă din fața televizorului, ca de obicei. N-o să te vadă nimeni. Haide. Pune-l pe tine.

Când mă uit în sus la ea, mă simt foarte mică. Iar glasul șoptit al lui Kevin mi se învâрте în minte ca o tornadă... îi simt respirația pe față... *Nimeni n-o să te creadă vreodată. Știi doar. Nimeni. Niciodată.*

Apoi mama scutură halatul înspre mine, oferindu-mi o minciună pe care nici măcar n-a trebuit s-o născocesc. În ochi începe să i se citească privirea aia a ei nerăbdătoare, de parcă ar spune „Hai, e sărbătoare, n-am timp de-așa ceva“. E clar cazul s-o iau din loc, ca să se ocupe de dezastru. La fel de clar e că nimeni n-o să mă asculte. Nimeni n-o să mă vadă – el știa asta. Se învâрте de destulă vreme pe-aici ca să știe cum merg lucrurile.

Încerc să mă ridic fără să arăt cât de distrusă sunt. Vâr cu un șut chiloții sub pat, ca să nu-i găsească și să se întrebe ce-i cu ei. Accept halatul. Accept minciuna. Și, cum mă uit peste umăr la mama, care strânge cearșafurile murdare – dovada –, știu în sinea mea că dacă n-o s-o fac acum, n-o s-o fac niciodată. Pentru că el a avut dreptate, n-o să mă creadă nimeni. Sigur că n-o să mă creadă. Niciodată.

În baie îmi dau cu grijă jos cămașa de noapte, apoi o mototolesc ținând-o cât mai departe de corp și o vâr în

coșul de gunoi de sub chiuvetă. Îmi așez mai bine ochelarii pe nas și mă cercetez mai de aproape. Pe gât am câteva vânătăi ușoare, acolo unde m-a apucat cu degetele. Însă sunt nimica toată dacă le compar cu cele de pe corp. Pe față n-am nicio vânătăie. Doar cicatricea lungă de cinci centimetri de deasupra ochiului stâng, cu care m-am ales acum două veri după un accident de bicicletă. Părul arată ceva mai ciufulit decât de obicei, dar în fond par neschimbată – n-o să observe nimeni.

Când ies de sub duș – tot murdară, deși m-am frecat la sânge peste tot, de parcă aș putea să-mi șterg vânătăile –, îl văd pe el în fața ochilor. Stă la masa mea din bucătărie, în încăperea în care mănânc, cu fratele, tatăl și mama mea, și bea suc de portocale din paharul meu – gura lui pe un pahar din care va trebui să beau eu la un moment dat. Pe o furculiță pe care curând n-o să am cum s-o deosebesc de celelalte furculițe din casă. Și-a lăsat amprente nu doar pe fiecare centimetru din corpul meu, ci și pe toate obiectele de aici: din casă, din viața mea, din lume – pe toate le-a infectat cu prezența lui.

Caelin își ridică privirea și mă privește atent când mă apropiu cu prudență de masă. Vede totul. Știam c-o să observe imediat. Dacă ar fi să observe cineva – cineva pe care pot să contez c-o să observe –, acea persoană ar fi fratele meu mai mare.

— OK, te porți foarte ciudat și intens, mă anunță el.

Și-a dat seama pentru că întotdeauna m-a cunoscut chiar mai bine decât mă cunosc eu.

Așa că rămân locului, așteptând să facă ceva. Să lase furculița, să se ridice de la masă, să mă tragă deoparte luându-mă de braț și să mă conducă în curte pentru a mă lua la întrebări: ce-am pățit, ce s-a întâmplat? Atunci o să-i spun ce mi-a făcut Kevin, iar el o să-mi servească un

text de-al lui, de frate mai mare ce e, gen: „Nu-ți face griji, Edy, mă ocup eu de tot.“ Cum făcea când se lua cineva de mine. După care o să dea fuga în casă și o să-l omoare pe Kevin înjunghindu-l cu cuțitul de întins unt.

Însă nu asta se întâmplă.

Stă și se uită la mine, atâta tot. Apoi, încet-încet, gura i se răsfrânge într-un zâmbet șmecheresc – un zâmbet glumeț de-al nostru –, pe care se așteaptă să i-l întorc, să-i fac un semn sau să mă pun pe răs, de parcă mi-am pus în gând să glumesc pe seama alor noștri. Vrea să se prindă. Însă nu se prinde deloc. Așa că ridică din umeri, se întoarce la farfuria lui și taie o bucată mare de clătită. Simt cum parcă mi se înfige și mai adânc glonțul ăla în stomac în timp ce stau acolo, încremenită în hol.

— Pe bune, la ce te holbezi? mormăie cu gura plină, pe tonul lui frățesc bine cunoscut, pe care și l-a perfecționat de-a lungul anilor, care-ți dă de înțeles că ești cel mai mare nătăflet de pe fața pământului.

În tot acest timp, Kevin de-abia dacă-și ridică privirea. Nu mă privește amenințător. Nu-mi face semn c-o să văd eu, nimic. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se poartă cu aceeași nepăsare rece dintotdeauna. De parcă aș fi tot sora mai mică a lui Caelin, tocilara pistriuată cu păr aiurea, un boboc oarecare care cântă într-o formație cu alți tocilari și se ține după coada lor, cu clarinetul în mână. Însă nu mai sunt fata aia. Nici nu mai vreau să fiu fata aia. Fata aceea atât de naivă și de proastă, acel tip de fată care a permis să i se întâmple așa ceva.

— Haide, Minnie, îmi spune tata, adresându-mi-se cu numele de alint.

De la „Minnie Mouse“, pentru că de-abia mi se auzea vocea.

— Stai jos, mă invită el arătând spre felurile de pe masă. Se răcește mâncarea.

În timp ce eu – șoricelul lor – stau în fața lor cu ochelarii strâmbi care îmi alunecă de pe puntea nasului, scrutată parcă până la piele de opt ochi cercetători care așteaptă să-mi intru în rol, îmi dau în sfârșit seama ce se întâmplă de fapt. Cei paisprezece ani de viață de până acum au fost doar o repetiție cu costume în care am învățat cum să-mi țin gura în acest moment. Și doar Kevin mi-a zis; cu buzele aproape lipite de ale mele, mi-a șoptit: *O să-ți ții gura*. Azi-noapte a fost un simplu ordin, o poruncă, însă azi este purul adevăr.

Îmi ridic ochelarii pe nas. Și mă mișc încet, prudent, cu o senzație de greață în stomac, de parcă aş avea trac. Mă port de parcă nu simt cum îmi zvâcnește și palpită fiecare părticică dinlăuntru și din afară. Mă așez pe scaun lângă Kevin, ca la atâtea alte mese în familie. Doar îl consideram de-al nostru. Mama spunea întruna asta. Era bine-venit oricând. Oricând.

În casă s-a lăsat o liniște totală după micul dejun. Caelin s-a dus cu Kevin să joace baschet cu mai mulți foști colegi din echipa liceului. Tata avea nevoie de nu știu ce cheie specială de la un magazin de bricolaj ca să instaleze noul cap de duș pe care i l-a luat mamei de Crăciun. Iar mama e la ea în cameră, trecând adresele destinatarilor pe felicitările de Anul Nou.

Eu stau în living, privind pe fereastră.

Un șirag de becuțe colorate de Crăciun care încadrează garajul pâlpâie convulsiv în lumina cenușie a dimineții. Norii se adună la nesfârșit unii peste alții, cerul închizându-se peste noi. Vizavi, un Moș Crăciun cât toate zilele, dezumflat aproape de tot se clatină încoace și încolo în centrul peluzei albite a vecinilor, cu mișcări târșâite, bolnave, de zombi. Parcă ar fi scena aia din *Vrăjitorul din Oz* în care imaginea alb-negru devine color. Numai că e invers. De parcă obiectele pe care le vedeam până acum color ar fi fost de fapt alb-negru și de-abia acum le văd cum sunt.

— Nu te simți bine, Edy? mă întreabă mama, apărând dintr-odată în cameră cu un teanc de plicuri în mâini.

Ridic din umeri drept răspuns, însă nici nu cred că observă.

Mă uit la o mașină care trece pe stradă ignorând indicatorul de oprire de la colț, șoferul de-abia dacă se asigură că nu trece nimeni. Îmi amintesc că, din câte se zice, cele

mai multe accidente se întâmplă când mai ai cam un kilometru până acasă. Poate pentru că știi atât de bine zona, că nici nu mai ești atent. Nu observi acel lucru care e altfel sau greșit sau anapoda sau periculos. Mă gândesc că poate asta mi s-a întâmplat și mie.

— Știi ce cred eu? mă întreabă pe tonul cu care îmi vorbește de când a plecat Caelin astă-vară la studii. Cred că ești supărată pe frate-tu pentru că n-a prea stat cu tine de când s-a întors acasă.

Îi dă înainte, fără să mai aștepte să-i spun că n-are dreptate. Să-i spun că de fapt ea e cea care s-a supărat pe el că nu stă destul pe-acasă.

— Știu că-ți dorești să petreceți timp împreună, doar voi doi. Ca pe vremuri. Însă s-a făcut mare – amândoi v-ați făcut mari – și e la facultate de-acum, Edy.

— Știu... dau să spun, însă mă întrerupe.

— Nu-i nimic dacă vrea să-și vadă prietenii când vine pe-acasă, să știi.

De fapt, nici nu mai știm cum să ne purtăm unii cu alții în lipsa lui Caelin. Parcă am fi dintr-odată niște străini. Caelin era liantul. Ne dădea un scop – o rațiune ne reunea pe toți. Ce ne-a mai rămas de făcut, dacă nu mai trebuie să-i facem galerie la meciurile de baschet? Ce discuții mai putem avea la masă dacă nu ne distrează el povestindu-ne ce-a făcut în timpul zilei? Eu clar nu-l pot înlocui, toată lumea știe asta. Ce naiba aș putea eu să fac ca să mă pot compara cu neobositul și fenomenalul Caelin McCrorey? La început am crezut că ne acomodăm. Dar pur și simplu așa suntem. Fără un alt tip prin preajmă, tata e pierdut. Mama nici nu mai știe cu ce să-și umple ziua dacă nu e Caelin care să-i monopolizeze tot timpul și toată atenția. Iar eu vreau să-mi recapăt cel mai bun prieten. E cât se poate de simplu, și totuși foarte complicat.

— Nu ți-ar strica un pic de noutate în viață, continuă ea rearanjând teancul de plicuri din mâini. Să-ți faci niște prieteni noi. A început un nou an, zice și-mi zâmbește – eu nu-i zâmbesc. Edy, cred că Mara e minunată, știi doar, ți-a fost o prietenă foarte bună, însă în viață nu trebuie să ai neapărat un singur prieten, asta încerc să-ți spun.

Mă ridic, trec pe lângă ea și intru în bucătărie. Îmi torn un pahar cu apă ca să pot să mă concentrez pe altceva, pe orice altceva în afară de mama, de discuția asta fără rost și de gândurile care mi se ciocnesc la nesfârșit în minte.

Se apropie de mine, lângă bufet. Simt cum mă privește fix dintr-o parte. Îmi vine să mă fac mică și să mă târăsc de-aici. Își întinde mâna să-mi dea bretonul după ureche, așa cum face mereu. Însă mă dau înapoi. Fără să vreau. Sau poate intenționat. Nu sunt sigură. Știu că a rănit-o gestul meu. Dau să-mi cer scuze, însă mă aud spunând:

— E prea cald aici. O să ies.

— Ăă... bine, spune ea încet, nedumerită.

Mă îndepărtez în grabă. Îmi iau haina din cuierul de la ușa din spate, îmi pun cizmele și ies în curte. Curăț zăpada de pe un leagăn de lemn. Simt cum toate vânățile mi se umflă în contact cu lemnul rece și lanțurile metalice. Vreau doar să respir o clipă liniștită și să mă gândesc cum de s-a ajuns în punctul ăsta. Să-mi dau seama ce trebuie să fac mai departe.

Închid bine ochii, îmi împletesc degetele și, cu toate că știu că de la o vreme n-o mai fac pe cât de des ar trebui, mă rog mai fierbinte decât m-am rugat de când sunt. Ca totul să revină cumva la normal. Să mă trezesc și să fie din nou azi-dimineață, însă fără să se fi întâmplat nimic azi-noapte.

Îmi amintesc cum am stat la masă cu el. Am jucat Monopoly. Însă nu s-a petrecut nimic. Nu mi s-a părut nimic în neregulă. Chiar s-a purtat frumos cu mine. De parcă...

mă plăcea. De parcă nu eram doar surioara lui Caelin. De parcă eram și eu om. O fată, nu doar un copil. Când m-am dus la culcare, eram bucuroasă. Când m-am dus la culcare, mă gândeam la el. Însă apoi îmi amintesc că m-am trezit cu el urcându-se peste mine, lipindu-și mâna de gura mea, șoptindu-mi *tacitacitaci*. Totul s-a petrecut atât de rapid. De-ar fi totul un vis, doar un vis din care să mă trezesc, atunci aș fi mai departe în patul meu, în siguranță. Ar avea mult mai mult sens să fie așa. Nimic în neregulă. Nimic schimbat. Eu întinsă în pat, unde n-o să mi se întâmple niciodată nimic rău.

— Trezește-te, îmi șoptesc parcă singură.

Dumnezeule, trezește-te odată. Trezește-te, Edy!

— Eden! se aude o voce strigându-mă.

Deschid ochii brusc. Când mă uit în jur, inima mi se scufundă în adâncul stomacului. Pentru că nu sunt în pat. Sunt în curte, așezată în leagăn, strângând bine lanțurile de metal cu degetele amorțite.

— Ce faci acolo, scindezi atomi? îmi strigă frate-meu stând în pragul ușii din spate. Te-am strigat de o sută de ori!

O ia spre mine cu pași mari, iuți și siguri, strivind lejer zăpada proaspătă sub tălpi. Mă îndrept de spate, îmi las mâinile în poală și mă străduiesc să nu las deloc să se vadă cât de rău mă simt acum în pielea mea.

— Ei, Edy, începe Caelin așezându-se în leagănul de lângă al meu. Am auzit că ești supărată pe mine.

Mă străduiesc să zâmbesc, să-mi imit cât mai bine purtarea obișnuită.

— Lasă-mă să ghicesc cine ți-a zis asta.

— A zis că e din cauză că nu mai stau destul cu tine. Așa e?

După felul în care îmi zâmbeste, îmi dau seama că o cam crede.

— Nu, nu de-asta.

— Bine, păi, chiar te porți tare ciudat.

Îmi dă un cot în braț și continuă zâmbind:

— Mai mult decât de obicei.

Poate că asta e șansa mea. Oare chiar m-ar omorî Kevin dacă aş spune... chiar ar putea să mă omoare? Ar putea. A ținut să știu că ar putea, dacă ar vrea. Dar el nu e aici acum. Caelin e. E lângă mine, ca să mă ocrotească.

— Caelin, te rog, nu pleca mâine, răbufnesc eu, simțind dintr-odată că nu mi-a mai rămas timp. Nu te duce la școală. Nu mă lăsa, bine? Te rog, îl implor gata să izbucnesc în lacrimi.

— Cum? zice el aproape amuzat. De unde până unde? Trebuie să mă duc, Edy, n-am de ales. Știi doar.

— Ba da, ai de ales. Poți să înveți la facultatea de-aici, ți-au oferit o bursă, nu mai știi?

— Bine, dar n-am acceptat-o.

Se oprește și se uită confuz la mine.

— Uite ce, habar n-am ce vrei să auzi de la mine. Tu vorbești serios?

— Nu vreau să pleci, atât.

— Bine, hai să zicem că aş rămâne. Da? Ia gândește-te, ce fac cu școala? Suntem în mijlocul semestrului. Toate lucrurile mele sunt acolo. Prietena mea e acolo. Mi-am început viața acolo, Edy. Nu pot să las totul baltă și să mă mut înapoi acasă ca să o ardem împreună sau mai știu eu ce.

— Nu asta am vrut să zic. Nu-mi vorbi de parcă aş fi un copil, îi spun încet.

— Îmi pare rău să ți-o zic, dar chiar ești un copil, Edy, îmi spune zâmbind, cu mâna pe umărul meu. În plus, ce-o să se facă Kevin? Suntem colegi de cameră. Ne-am luat

mașină împreună. Plătim facturile împreună și așa mai departe. De-acum contăm unul pe altul, Edy. Chestii de oameni mari. Știi?

— Și eu contez pe tine – am nevoie de tine.

— De când? zice el râzând.

— Nu e deloc haios. Ești fratele meu, nu al lui Kevin, aproape că strig cu voce tremurătoare.

— Bine, bine, spune el dându-și ochii peste cap. Se pare că de Anul Nou ai renunțat la umor, spune și se ridică, de parcă, odată ce a zis ce avea de zis, discuția s-a încheiat. Hai în casă.

Îmi întinde mâna. Tălpile mi se înfig bine în zăpadă. Picioarele se iau automat după el, ca întotdeauna. Mâna mi se ridică spre a lui. Însă chiar înainte să-i ating palma cu degetele, ceva pocnește în mine. La modul fizic. Dacă aș fi o mașinărie, ar fi ca și cum mi s-ar opri roțițele dintr-odată, iar mușchii mi-ar face scurtcircuit și nu i-ar da voie corpului să se urnească.

— Nu, zic cu glasul hotărât al altcuiva.

Rămâne uitându-se în jos la mine. Nedumerit – în viața mea nu i-am spus lui nu. Se lasă când pe un picior, când pe celălalt și-și înclină ușor capul, ca un câine. Pufnește pe gura zâmbitoare și dă să zică ceva. Dar n-am de gând să-i permit cine știe ce comentariu deștept-zeflemitor i-a venit în minte acum.

— Nu înțelegi nimic!

Aș fi strigat la el dacă n-aș avea dinții încleștați.

— Ce să înțeleg? întreabă el ridicând vocea cu o octavă prea sus și uitându-se în jur de parcă s-ar aștepta să vină cineva să-l lămurească.

— Ești fratele meu, spun și cuvintele mi se prăbușesc în gât ca o avalanșă. Nu al lui Kevin!

— Ce-i cu tine? Știu doar!

Mă ridic, nu pot să-l las să scape fără să-i spun adevărul. Fără să-i spun ce s-a întâmplat.

— Dacă știi, ce caută aici tot timpul? De ce îl tot iei după tine? Doar are familia lui!

Vocea îmi tremură și lacrimile mi se preling fără să vreau pe obraji.

— Până acum nu te-a deranjat deloc prezența lui. Ba din contră, aproape.

Fraza rămâne o clipă în aer ca un ecou. Mă uit la el. Și, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, îmi dau seama că s-a înfuriat.

— Cum adică „din contră”? întreb cutremurându-mă.

— Adică ai face bine să renunți de-acum la aerele astea de școlăriță îndrăgostită. Erai drăgălașă pe vremuri, Edy, chiar haioasă, însă nu mai are niciun haz de-acum, nu crezi? Clar ai devenit, nu știu, răutăcioasă din cauza asta. Te porți nefiresc.

Apoi continuă, mai mult ca pentru sine:

— De fapt, trebuia să-mi dau seama. E amuzant, dar chiar vorbeam cu Kevin despre asta.

— Cum? șoptesc eu, mai să mă lase vocea.

Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că a reușit. L-a întors pe frate-meu împotriva mea – cel mai bun prieten, aliatul meu.

— Las-o baltă, mi-o trânteste el, ridicând exasperat mâinile și pleacă.

Nu-mi rămâne decât să-l urmăresc cum se face tot mai mic și din color devine alb-negru, ca tot restul. Rămân pe loc o vreme, încercând să-mi dau seama ce să fac în continuare, cum să mă mișc, cum să exist într-o lume în care nu-l mai am pe Caelin alături.

Seara închid încet ușa camerei mele. Întorc cheia în broască la nouăzeci de grade spre dreapta și trag cât pot

de clanță, ca să fiu sigură. Apoi mă întorc și mă uit la patul meu, cu așternuturi și cuvertură curate, aranjate impecabil. Nu știu cum aș mai putea să rezist până și un minut în plus dacă nu zic cuiva ce s-a întâmplat. Scot mobilul din buzunar și dau s-o sun pe Mara. Dar mă opresc.

Aprind lustra și veioza de pe birou, apoi îmi iau sacul de dormit de pe raftul de sus al dulapului. Îl aștern pe jos, încercând să mă gândesc la orice altceva, mai puțin la motivul pentru care nu-mi vine să dorm în propriul meu pat. Mă întind pe podeaua dormitorului meu, mai mult căzând, mai mult prăbușindu-mă. Îmi afund capul sub pernă și plâng atât de tare, că nu știu cum o să mă mai opresc vreodată. Par să treacă zile întregi. Plâng până îmi seacă lacrimile, de parcă nu mi-a mai rămas niciuna, de parcă mi-am dat naibii peste cap glandele lacrimale. După care plâng doar scoțând sunetele specifice, icnetele și fornăielile. Am impresia că o să adorm și n-o să mă mai trezesc – chiar sper cumva c-așa o să se întâmple.

Dacă iadul există, probabil că seamănă mult cu o cantină școlară. E prima zi după vacanța de iarnă. Mă chinui din greu să-mi văd de viață. Cum era cândva. Cum eram cândva.

Ies din rând, unde am stat la coadă, și mă uit prin sală după Mara. O văd în sfârșit cum îmi face cu mâna din cealaltă parte a încăperii, peste mulțimea gălăgioasă. A reușit să ne găsească un loc în colțul de lângă ferestre, unde trage curentul. La fiecare pas mi se pune cineva în cale, strigând și chinuindu-se să se facă auzit în zarva generală și sporind astfel haosul de aici.

— Hei! mă strigă Mara în timp ce mă apropii. Stephen a ajuns devreme și ne-a ținut masa asta.

Are ditamai zâmbetul pe față, toată ziua a zâmbit – doar și-a scos aparatul dentar săptămâna trecută.

— Super, mormăi eu.

Masa asta e mană cerească, știu. Aici n-o să sărim deloc în ochi și n-o să ne ia nimeni în vizor ca de obicei. Dar reușesc să-i zâmbesc lui Stephen doar cu jumătate de gură.

Stephen Reinheiser, alias Grăsanul, este un băiat drăguț și liniștit, pe care-l știm din echipa ce se ocupă de anuarul școlar, care mai mănâncă cu noi din când în când. Nu suntem chiar prieteni. E o cunoștință. E un alt gen de tocilar, nu ca noi două. Noi suntem membre în diferite cluburi și

în orchestra școlii. Dar el nu-și găsește locul nicăieri. Însă nu contează, noi trei avem o înțelegere tacită. Ne știm din gimnaziu. Știm că a rămas fără mamă când era în clasa a șaptea. Știm că a trecut prin aceleași experiențe tragice ca și noi, dacă nu unele mai rele. Așa că ne purtăm de grijă unii altora. De exemplu, dacă unul dintre noi reușește să facă rost de o masă ca lumea la prânz, ne bucurăm toți de ea fără să mai stăm la discuții.

— Edy? Începe Stephen nesigur, cum îi e felul. Ăă, mă întrebam dacă vrei să pregătim împreună lucrarea aia la istorie pe care ne-a cerut-o Simmons.

— Ce lucrare?

— De care ne-a zis azi-dimineață. Știi tu, ne-a dat o listă de subiecte, îmi amintește el.

Nu-mi amintesc să se fi întâmplat așa ceva. Probabil că mi se citește pe față, așa că Stephen deschide un dosar și scoate zâmbind o foaie de hârtie, întinzându-mi-o peste masă.

— Mă gândeam să ne alegem „Columb. Erou sau antierou?”

E prima oară când văd hârtia asta, sunt sigură.

— A. Bine. Da. Sună bine. Columb.

Mara scoate oglinjoara și-și admiră a mia oară noua dantură, trecându-și obsesiv limba peste dinții de sus.

— Doamne, asta simte lumea când își atinge dinții? întreabă distrată.

N-apucăm să răspundem, că ne trezim cu o ploaie de boabe de porumb pe masă.

— Doamne, bleah! strigă Mara.

Când își scutură părul, bobitele galbene cad una câte una la podea. Urmăresc cu privirea traiectoria gloanțelor și dau peste masa unor tipi din a zecea în gecile lor penibile de sportivi, care stau tolăniți în scaunele lor și se

prăpădesc de râs uitându-se la Mara cum își trece frenetic degetele prin părul lung. Vocea ei parcă îmi reverberează ca un ecou în creier:

— Mai am ceva în păr?

Mă uit la ea, însă totul parcă se întâmplă undeva departe, cu încetinitorul. Stephen își lasă sendvișul cu salam pe punga de celofan și își drege glasul de parcă are de gând să facă ceva. Dar apoi doar își lasă ochii în pământ, de parcă s-ar concentra atât de tare asupra sendvișului, încât nu mai are cum să se gândească la nimic altceva.

— Atenție, cade! aud pe cineva strigând.

Ridic capul și-l văd pe unul dintre ei – tipul cu coșuri pe față care zâmbeste tâmp – cum mă ochește cu lingura ieftină de metal, gata să lanseze o încărcătură de mazăre verzuie direct spre mine. Trage ușor cu arătătorul de vârful lingurii.

Dintr-odată văd în fața ochilor o lumină albă, fierbinte, ca un fulger ce-mi trece dureros prin inima care-mi bate necontrolat. Nici n-apuc să-mi dau seama cum de mi s-a pus corpul în mișcare fără nicio comandă din partea creierului, că m-am și ridicat de pe scaun. Tipul plin de coșuri se uită concentrat la mine, cu zâmbetul lățit pe față, în încurajările amicilor de la masă. Degetul pune lingura în mișcare ca un trăgaci. Mazărea mă lovește drept în piept și cade pe jos, cu sunete seci și surde, pe care pot să jur că le aud în larma generală.

Brusc planeta încremenește în orbită și amuțește o clipă, în timp ce ochii întregii lumi se fixează asupra mea, cum stau în picioare, cu bluza pătată pe piept de mazăre lipicioasă. După care timpul își vede mai departe de curgerea lui – momentul s-a încheiat. În cantină izbucnește larma. Pământul se rotește mai departe în jurul Soarelui. Exclamațiile, țipetele și râsetele din cantină îmi inundă

corpul. Creierul mi se încinge rău. Și o iau pur și simplu la goană.

Știu că Mara mă urmărește ieșind vertiginos din cantină, ținându-și palmele întoarse spre neoeanele a căror lumină îți amortesc creierul, șoptind „Ce faci?“ Știu că Stephen se uită cu gura căscată când la mine, când la Mara, când la sendvișul cu salam. Însă nu pot să mă opresc. Nu pot să mă întorc. Nu pot să ajung iarăși acolo. Niciodată. Fără bilet de voie, fără permisiunea cuiva, fără vreun gând în cap, doar *Pleacă naibii de-aici*, plec naibii de-acolo.

Pe hol grăbesc pasul. Respir cu greu, parcă mă gâtuie ceva pe dinăuntru. Gonesc pe pilot automat pe hol și în sus pe scări, căutând un loc – oriunde – unde să exist și atât. Dau buzna pe ușile bibliotecii și mă simt de parcă am ieșit din școală. Aici lucrurile par mai puțin apăsătoare, totul se mișcă într-un ritm mai normal, așa că, în timp ce stau în prag, inima mi se liniștește și ea. În bibliotecă nu sunt decât câțiva elevi răsfirați prin încăpere. Nimeni nici măcar nu se uită la mine.

Ușa din spatele biroului de recepție se deschide și domnișoara Sullivan iese cu un teanc de cărți în brațe. Îmi zâmbește cu căldură.

— Bună! Cu ce pot să te ajut? mă întreabă lăsând cărțile pe birou.

Ascunde-mă, îmi vine să-i zic. *Ascunde-mă de lume*. Și nu mă mai trimite înapoi afară. Însă nu-i zic nimic. Nu pot.

— Intră, mă îmbie ea. Poftim, să te treci în tabel, îmi spune punându-mi în față o mapă tare.

Iau în mână pixul legat cu o sfoară de capătul mapei. Parcă ar fi un bețișor de mâncat, mâna îmi tremură când păs vârful pixului pe foaie. Trebuie să treci data, numele,

ora și de unde vii. Așa se face, de fiecare dată când vii de undeva sau te duci undeva.

Domnișoara Sullivan se uită la numele pe care l-am mângălit pe foaie.

— Cum ziceai că te cheamă? mă întreabă blând.

— Eden, răspund încet.

— Eden, bun. De unde vii?

N-am trecut.

Deschid gura, însă la început nu se aude niciun sunet. Se uită la mine zâmbindu-mi iar.

— De la masă. Nu am bilet de voie, recunosc eu simțindu-mă ca o fugară.

Simt că mi se umezesc ochii în timp ce mă uit la ea peste birou.

— Nu-i nimic, Eden, îmi răspunde prietenos.

Mă șterg la ochi cu mâneca.

— Știi, cred că am ceva de curățat, spune arătând din cap spre petele verzui de pe bluza mea. Nu vrei să vii la mine în birou?

Deschide ușița de lângă birou și mă conduce înăuntru.

— Ia loc, îmi spune închizând ușa după ce intrăm.

Cotrobăie într-un sertar al biroului, scoțând o grămadă de pixuri, creioane și markere. Biroul ei e o încăpere luminoasă și caldă. În colț e o masă plină de plante în ghivece. Pe perete are afișe despre cărți și bibliotecari, printre care un poster din acela mare pe care scrie CITEȘTE și pe care apare președintele zâmbitor, cu o carte în mâini. Pe alt afiș scrie: O CAMERĂ FĂRĂ CĂRȚI ESTE CA UN TRUP FĂRĂ SUFLET – CICERO.

— Aha! Aici erai!

Îmi întinde un creion de scos petele.

— Am mereu așa ceva la mine, sunt destul de stângace, așa că tot timpul mă pătez cumva.

Mă privește zâmbind cum îmi șterg cu burețelul petele de pe bluză.

— Vă rog, nu mă trimiteți înapoi, mă milogesc de ea, prea disperată și extenuată ca să-mi mai ascund disperarea și extenuarea. Credeți c-aș putea să vă ajut pe aici în pauza de prânz sau ceva?

— Mi-aș dori să-ți pot zice da, Eden, începe ea, apoi se oprește încruntându-se. Din păcate, am atins numărul maxim de voluntari pentru intervalul ăsta orar. Însă cred că ai face treabă foarte bună aici, serios. Te interesează vreun alt moment al zilei, poate în timpul pauzei de studiu individual?

— Sigur s-au ocupat toate locurile? Chiar nu mai suport pauza de prânz.

Ochii mi s-au încins iar, îi simt umezi.

— Aș putea să te întreb de ce?

— E ceva... personal, cred.

De fapt, e pur și simplu umilitor. E prea umilitor să stai la cantină, să fii silită să te ascunzi și să te trezești că se aruncă chiar și-așa cu mâncare în tine, fără să poți face nimic, căci prietenii tăi se tem prea tare să te apere sau să se apere. Mai ales când ai fost atacată de curând la tine acasă – la tine în pat – și nici măcar acolo n-ai fost în stare să te aperi, tocmai în locul unde se presupune că ești în siguranță. Din toate aceste motive, e o chestiune personală. Iar la o întrebare ca „de ce” nu poți răspunde de fapt, mai ales că femeia din fața mea se uită cu atâta bunățate la mine, așteptând să primească un răspuns care să o lămurească cât de cât. Însă cum nu există un asemenea răspuns, îmi dreg glasul și repet:

— E pur și simplu ceva personal.

— Înțeleg.

Își studiază unghiile cu un zâmbet trist. Mă întreb dacă într-adevăr înțelege sau sunt doar vorbe goale.

Chiar când dau să mă ridic și să plec, pe chip îi apare altă expresie. Se uită la mine de parcă se gândește să mă primească totuși, de parcă are de gând să se milostivească de mine până la urmă.

— Ei bine, începe ea, mă tot gândesc la ceva de la o vreme. Poate te-ar interesa?

Mă dau un pic mai aproape, împingându-mă practic pe marginea scaunului.

— Mă gândesc să înființez un cerc pentru elevi, un club de lecturi care să se întrunească la prânz. Se poate înscrie oricine e dispus să citească în afara programei școlare. Ar fi un grup de discuții mai mult sau mai puțin relaxat. Te-ar interesa așa ceva?

— Da! Absolut, da, da. Ador cărțile!

Apoi, pe un ton mai calm, continui:

— Adică, îmi place să citesc, așa că mi s-ar părea grozav să existe, ăă, un club de lectură.

Mă silesc să-mi opresc gura din vorbit.

— Bun, păi, excelent atunci. Conform regulamentului școlii, orice club trebuie să întrunească șase membri pentru a fi recunoscut oficial. Așa că, în primul rând – mai știi pe cineva care ar putea fi interesat?

— Da, cred că da, posibil doi oameni, unul sigur.

— E un început promițător. Dacă vrei într-adevăr să te implic, va trebui să te pui puțin în mișcare, bine? Eu nu pot să fiu decât un fel de consilier școlar, un mijlocitor – grupul respectiv trebuie să fie organizat de elevi –, e grupul vostru, nu al meu. Are noimă ce spun?

— Da, da. Deci ce ar trebui să fac mai exact ca să înființez grupul?

— Pentru început, poți să printezi niște fluturași și să-i distribui prin școală. Să vedem dacă găsim destui elevi interesați.

— Chiar pot. Pot să mă ocup imediat!

Domnișoara Sullivan râde.

— Nu trebuie să te ocupi chiar acum – deși mă bucur că ești entuziasmată. De fapt, nu trebuie să faci nimic. Poți să te mai gândești un pic, să vezi dacă vrei s-o faci.

— Sunt sigură. Chiar vreau.

— Bine. În regulă atunci. Mă ocup eu de formalități în după-amiaza asta, cum ți se pare?

— Minunat! strig eu cu glas ascutit și tremurat, abținându-mă să nu sar peste birou și să mă agăț de gâtul ei. Mi se pare minunat!

Redactez pe loc un text și, până la sfârșitul orelor, tapetez cu fluturași pereții școlii.

Sâmbătă dimineața, la zece fix, sună soneria.
— Deschid eu, strig din camera mea, dar mama mi-o ia înainte.

Când ajung în living, ea tocmai deschide ușa.

— Bună dimineața, tu ești Stephen, nu? Intră, te rog, nu sta în ploaie.

— Mulțumesc, doamnă McCrorey, spune Stephen trecând precaut pragul casei și lăsând bălți de apă pe podea, ceea ce știu că o face pe mama să hiperventileze în secret.

Stau și mă uit cum Stephen Reinheiser îi întinde mamei pelerina de ploaie și umbrela. Cum acest om care mă cunoaște într-un anumit fel trece granița nevăzută, dincolo de care poate să mă cunoască într-un fel cu totul diferit.

— Poți să-ți lași adidașii pe preșul ăla, îi spune mama, asigurându-se că Stephen își va da jos încălțărilor ude înainte să facă măcar un pas pe covor. A pătruns într-o casă unde lumea se descălță. Când îl văd în șosete în living, părând stingherit, îmi dau seama că are și el granițele lui.

— Bună, Stephen, îl salut în sfârșit, având grijă să-i zâmbesc.

Îmi zâmbeste și el, părând ușurat să mă vadă.

— Păi, intră. M-am gândit să lucrăm la masă.

— Sigur, mormăie el și mă urmează în sufragerie.

Când ne așezăm, Stephen scoate un caiet din ghiozdan. Aranjez teancul de cărți despre Columb pe care le-am împrumutat de la bibliotecă.

— Ei, la ce lucrăm acolo, Minnie? spune tata cu un glas mult prea tunător, apărând brusc în ușa care desparte bucătăria de sufragerie, cu o ceașcă aburindă de cafea în mână.

Stephen sare cât colo, apoi se întoarce în scaun spre tatăl meu.

— Tată, el e Stephen. Stephen, el e tata. Avem de pregătit o lucrare despre Columb la istorie.

Încerc să-l rog din ochi să nu se întindă la vorbă. Mama și tata au făcut mare caz când le-am zis că vine un băiat la mine. Le-am zis dinainte că nu e ce cred ei. Nu-mi place de Stephen în felul ăla. Nu cred c-o să-mi placă de nimeni în felul ăla.

— Erou sau antierou, adaugă Stephen.

— A. Hmm. Bine, spune tata rânjindu-mi, după care se duce înapoi în bucătărie.

— Cine-i Minnie? mă întreabă Stephen șoptit.

— Nu mă-ntreba, îi zic dându-mi ochii peste cap.

— N-ai mai venit la masă săptămâna asta? îmi spune el pe un ton întrebător. Îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru ce s-a întâmplat luni. La cantină. Mai bine aș fi spus ceva. Ar fi trebuit să spun ceva. Îi urăsc pe tipii ăia, sunt niște idioți.

Ridic din umeri.

— Ți-a zis Mara de clubul ăla de lectură?

Stephen încuviințează.

— Te bagi? Avem nevoie de oameni. Cel puțin șase. Domnișoara Sullivan e tare de treabă. M-a lăsat să stau a bibliotecă săptămâna asta.

Mă străduiesc să fac toată povestea să pară mai mișto, leși probabil că nu e.

— Cred că ea chiar înțelege.

— Ce înțelege?

— Știi tu, cum stau lucrurile. Toate bisericuțele astea cretine și regulile fără sens pe care trebuie să le respectăm. Tot tacâmul, știi?

Mă opresc, pentru c-am uitat că de fapt nu trebuie să discutăm despre lucrurile astea. Trebuie să acceptăm situația și gata. Să ni se pară că noi toți avem o problemă. Să trebuiască să o tratăm de parcă ar fi problema noastră, deși nu-i așa.

Stephen se uită la mine cumva ciudat.

— Înțelegi ce zic, nu? îl întreb.

Cum să nu înțeleagă, îmi spun. Uită-te la el. Tocilar cât cuprinde. Supraponderal. N-are niciun prieten.

— Da, răspunde ezitant. Da, știu. Doar că n-am mai auzit pe nimeni formulând-o așa, cred.

Se uită la mine cum nu s-a mai uitat până acum, de parcă i-am destăinuit cine știe ce secret neștiut despre sine însuși.

— Mă rog, gândește-te dacă vrei în clubul de lectură.

După ce trag aer în piept, continui:

— Așa deci, Columb.

— Da, îmi răspunde distrat.

— Ce crezi că e? încerc eu să deschid discuția pe tema lucrării, încheind momentul periculos de sinceritate. Un erou sau un antierou?

— Nu știu, spune Stephen, părând mai departe preocupat. Am citit pe net că o mulțime de oameni au ajuns aici înaintea lui. Bine, amerindienii erau deja aici, evident. Dar au mai fost și vikingii. Apoi au mai ajuns aici și oameni din Africa și chiar din China.

— Da, și eu am citit asta.

— Mai curând, Columb a descoperit ultimul America, nu primul, spune Stephen râzând.

— Da, încuviințez eu. Am tot citit din cărțile astea de la bibliotecă.

Deschid una și o împing spre el pe masă.

— Știai că a răpit o mulțime de oameni, le-a tăiat urechile sau nasul și i-a trimis înapoi în satele lor ca să le servească drept exemplu celorlalți? spun eu arătându-i o ilustrație. Practic, au luat tot ce-au vrut.

— Exact, citește Stephen din carte, mâncare, aur... sclavie... viol...

Tresar când aud cuvântul, dar Stephen citește mai departe.

— La naiba, cică îi puneă să-i aducă o anumită cantitate de aur pe care nimeni n-avea cum s-o strângă, iar când nu reușeau, le tăia mâinile și îi lăsa să sângereze până mureau! Iar când fugeau, îi hăituiău cu dulăi și îi ardeau de vii! Ce bolnav, zice Stephen uitându-se în sfârșit la mine.

— Atunci, cred că ne-am hotărât: antierou, nu?

— Da, antierou, aprobă el. Oare de ce ne-am apucat să sărbătorim Ziua lui Columb? spune zâmbind larg. Ar trebui să o desființăm.

— Corect. Dacă un om a fost considerat dintotdeauna o personalitate extraordinară, un erou, nu înseamnă că așa i stau lucrurile. Sau că așa a fost în realitate.

— Da, clar, încuviințează Stephen.

— Poate că de fapt e un om groaznic. Doar că nimeni nu vrea să-l vadă așa cum e. Lumea preferă să creadă minciunile, în loc să vadă cât rău a făcut. Și nu e deloc drept ca amenii să facă asemenea grozăvii fără să aibă de suferit niciodată. Își văd mai departe de-ale lor, în timp ce toată lumea are impresia...

Mă opresc, de-abia dacă mai pot să respir. Când văd impresia nedumerită de pe fața lui Stephen, îmi dau seama că deja nu mai vorbesc de Columb.

— Da, repetă Stephen. Știu, sunt... total de acord.

— Bine. Bine atunci.

— Hei, știi ce am putea face? îmi spune Stephen luminându-se. Ar trebui să facem niște afișe din alea cu „Dat în urmărire generală“, cu numele lui Columb și al tovarășilor lui. Și să le înșirăm acolo, gen, toate crimele și așa mai departe. Ce zici? mă întreabă zâmbind.

— Îmi place ideea, îi răspund zâmbindu-i la rândul meu.

Clubul de lectură de la prânz. Așa i-am zis. După o săptămână avem prima întâlnire. Ne așezăm cu pachetelele cu mâncare în pungi maronii la masa din fundul bibliotecii, lângă materialele de referință învechite, pe care nu le mai folosește nimeni. Suntem eu, Mara, Stephen, plus încă două fete din clasa a noua. Una dintre ele pare să aibă vreo zece ani – s-a transferat la începutul anului de la o școală catolică. Se îmbracă de parcă tot acolo ar învăța, în cămăși apretate, pulovere aspre și fuste jenant de lungi. Cealaltă fată își molfăie o șuviță de păr. Pare așa de dusă, că nu știu dacă își dă seama de ce ne-am strâns aici.

— Ne mai trebuie un om, anunț eu, sperând să nu se ducă totul pe apa Sâmbetei.

Domnișoara Sullivan se uită la mine de parcă știe și ea că mai mult de-atât nu se poate. Apoi se uită la ceasul de pe perete. Limba minutarului indică unu.

— Mai e timp, spune ea parcă citindu-mi gândurile. Oricum, nu trebuie să se strângă toți chiar din prima zi.

Fix atunci vine spre masa noastră un tip pe care nu l-am mai văzut, un tip cu un aer sever: e slăbănog și palid la față, cu un păr foarte negru, cu șuvițe albastre ca ochii lui luminoși. Poartă o pereche de ochelari extravagănți, cu rame groase, și două inele de argint în buza de jos.

— Mamă, îmi șoptește Mara cu gura până la urechi.

— Ce e? îi șoptesc și eu.

— Nimic, doar... mamă, repetă ea fără să-și ia ochii de la el.

— Cameron! îl întâmpină domnișoara Sullivan. Ce bine îmi pare că te-ai hotărât să vii.

— A, face el trăgând scaunul de lângă Stephen ca să se așeze. Adică da. Bună!

— În regulă, începe domnișoara Sullivan, clar remon-tată de prezența nou-venitului. Ce-ar fi să începem? M-am gândit să ne prezentăm fiecare pe rând, spunându-le celorlalți câte ceva despre preocupările noastre și de ce am venit. Încep eu. Evident, eu sunt domnișoara Sullivan, râde ea. Sunt bibliotecara voastră. Dar când nu sunt aici – n-o să vă vină să credeți –, sunt un om în carne și oase. Îmi petrec mult timp ca voluntară la adăpostul de animale și iau în grijă câini salvați de pe stradă, până când îi adoptă cineva. În ce privește clubul de față, așa cum i-am spus și lui Eden, este clubul vostru, așa că vreau să-l organizați voi cu toții. Cred că acest cerc e o ocazie grozavă să citiți de plăcere, nu doar la clasă, să purtăm discuții și dezbateri, să vorbim despre problemele pe care nu apucați să le abordați în cele patruzeci de minute cât durează ora de curs.

Face un gest spre mine, indicându-mi că e rândul meu să vorbesc. Mă fac și mai mică.

— Eu sunt Eden, Edy, de fapt. Sau Eden. Ăă, cred că pur și simplu îmi place să citesc, spun ridicând din umeri. Mi s-a părut o idee bună să existe un club de lectură, mor-măi eu mai departe.

Domnișoara Sullivan dă din cap a încurajare. Mă detest de-acum. Mă uit la Mara, rugând-o în sinea mea să mă întrerupă odată, să vorbească și ea, să zică orice.

— Mă cheamă Mara, spune ea pe un ton drăgălaș, arătându-ne noul ei zâmbet strălucitor. Sunt în clasa a noua.

Mă interesează muzica, sunt în orchestra școlii. Îmi plac animalele, adaugă ea cât se poate de firesc.

Mie de ce nu mi-a trecut asta prin cap? Și eu sunt în orchestra școlii. Îmi plac animalele, ador animalele.

— Ce-ar mai fi de zis? Chiar mi se pare că așa o să ne petrecem plăcut pauza de prânz – aici e mai drăguț și mai liniște decât la cantină.

Încheie cu un mic chicotit și toată lumea îi zâmbește. Mai ales tipul cel nou. Mara îmi trage un picior pe sub masă, ca pentru a mă întreba: „Ai văzut, nu?”

— Minunat, Mara, nu ne-ar prinde rău niște voluntari la adăpostul de animale, să știi, îi spune domnișoara Sullivan zâmbind.

Chiar mă întreb cum de oamenii pot fi așa de normali. Cum de știi pur și simplu ce să zică și ce să facă, automat.

— Eu sunt Cameron, spune tipul cel nou, fără să le mai aștepte pe celelalte două fete. Am început să învăț aici de anul ăsta. Mă interesează arta. Și muzica, adaugă el zâmbindu-i Marei. Îmi place și să citesc – acum își mută privirea de la Mara ca să mă privească în ochi. Și câinii, zâmbește el uitându-se la domnișoara Sullivan.

Domnișoara Sullivan îi adresează și ea un zâmbet care pare sincer.

— Eu sunt Stephen, mormăie Stephen. Când mi-a spus Edy de cerc, mi s-a părut a fi o alternativă bună pentru prânzul luat la cantină. A, și mie îmi place arta, adaugă el uitându-se la Cameron. Adică fotografia. Mă ocup de anuar.

— Super-tare, frate, face Cameron zâmbindu-i și lui Stephen la fel de larg.

Tipul nou se cam bagă peste mine, mai întâi cu Mara, apoi cu domnișoara Sullivan și acum cu Stephen. Și mie o să încerce să-mi arunce zâmbete, ca să arate ce tip drăguț e el.

Mă surprinde holbându-mă la el, încercând să mă prind ce-are de gând. Nu știu ce se citește pe fața mea, însă zâmbetul îi pălește puțin și se uită și el pătrunzător la mine, de parcă ar vrea să-și dea seama de ce încerc să-mi dau seama care e treaba cu el. Pe undeva, creierul meu îmi spune că ar trebui să fiu atentă la cele două fete care se prezintă pe rând, dar nu reușesc.

— Vă mulțumesc că v-ați prezentat, minunat. Cred că astăzi nu ne mai rămâne decât să ne ocupăm de aspectele logistice, o aud pe domnișoara Sullivan prin ceața care mi-a învăluit creierul.

Cameron își fixează atenția asupra ei, ceea ce fac și eu.

— Cum vi se pare mai bine? Două cărți pe lună? Una? Trei? Nu știu. Putem să votăm ce cărți să citim împreună – citim în timpul liber și le discutăm la aceste ședințe de prânz. Ce credeți?

— Două pe lună mi se pare OK, zice Cameron primul, chiar înainte să spun și eu același lucru.

— Da, cred că două e bine, încuviințează Mara cu o sclipire ciudată în ochi.

— De ce nu trei? întreabă școlărița catolică.

— Nu știu dacă am timp să citesc trei cărți suplimentare, pe lângă teme și tot restul, spune Stephen nesigur, căutând din ochi aprobarea cuiva.

— De acord, spun răspicat, ca să nu tac.

Stephen îmi zâmbește. În fond, el m-a sprijinit când cu Columb.

— Bine atunci. Majoritatea a decis. Două cărți pe lună! concluzionează domnișoara Sullivan.

— Edy, clubul ăsta de lectură e cea mai tare idee pe care ai avut-o vreodată! chiuie Mara de cum ieșim din școală înapoi în lume și o luăm spre casă după ore. Tipul de azi a fost super-tare.

— Adică tipul cu păr albastru și *piercing*-uri? o întreb nevenindu-mi să cred.

— Nu albastru. Negru cu mici șuvițe albastre. Super freză – e super și tipul.

„OK“, mișc eu din gură fără să scot un sunet.

— O să ne fie tare bine de-acum, Edy, simt asta, îmi spune ea împreunându-și strâns mâinile.

— Ce tot spui acolo?

— Eu și Cameron suntem de-abia la început. O să ne apropiem din ce în ce mai mult de-acum înainte, nu?

Se întrerupe, cu privirea pierdută. Știu că mai e aici lângă mine, e prinsă în fanteziile ei obsesive.

— Da, continuă ea într-un târziu, uitându-se la mine cu ochi mari. O să-l cunoaștem amândouă datorită clubului. Mai întâi o să ne împrietenim. Oricum, se spune că e mai bine așa. O să fie...

De-acum nu mai pot s-o ascult, poate s-o țină așa ore în șir, făcându-și planuri legate de cum vor decurge lucrurile.

— Ai văzut cum se uita la mine, nu? Se uita la mine *pe bune!* o aud zicând.

Uneori mă întreb dacă ea chiar înțelege lucrurile, cum o fac domnișoara Sullivan și Stephen – ei înțeleg pur și simplu. De cele mai multe ori așa mi se pare, însă alteori, parcă am fi fiecare pe planeta ei. Acum, de exemplu.

— Ce-ar fi să-mi vopsesc părul albastru? încheie ea după ce a monologat aproape tot drumul.

— Cum? Nu, Mara.

— Voiam doar să mă asigur că mă ascuți, spune ea zâmbind ironic.

— Scuze, te ascult, mint eu.

Ne-am oprit la indicatorul de oprire de la colțul străzii mele. Aici ne despărțim. Eu o iau în față. Ea o ia la stânga. Doar că nu reușesc să mă urnesc spre casă. Parcă m-am

împotmolit într-un banc de nisip mișcător. Stă și se uită la mine de parcă chiar ar înțelege ce se întâmplă. De parcă ar ști că ceva e greșit.

— Nu vii pe la mine? mă întreabă. Maică-mea ajunge acasă mai încolo.

Încuviințez din cap și o luăm spre strada ei.

— Bine, n-o să-mi vopsesc părul albastru, spune ea zâmbind larg, dar o să-mi iau lentile de contact. Deja l-am convins pe taică-meu făcându-l să se simtă vinovat. Weekendul viitor mergem la oftalmolog.

— Mișto, îi spun împingându-mi ochelarii mai sus pe șaua nasului.

N-avem cum să nu trecem prin fața casei lui în drum spre cea a Marei. Casa lui Kevin. Nu prea contează că nici nu e acasă. Pe măsură ce ne apropiem, simt că mi se înmoaie tot mai rău picioarele. Dintr-odată simt că urăsc cartierul ăsta, îl detest, nu pot să sufăr că trăim cu toții atât de aproape unii de alții, că nici nu mai putem să ne desprindem și să ieșim din viețile celorlalți.

Pe măsură ce ne apropiem de casă, o văd deja pe Amanda în curtea din față. Sora lui. Întotdeauna mi s-a părut mult mai mică decât mine – o credeam doar o fetiță, dar acum, când mă uit la ea, nu mi se mai pare un copil. E doar cu un an mai mică decât noi. În copilărie ne jucam mereu împreună, asta înainte să se mute Mara aici în clasa a șasea, când a devenit cea mai bună prietenă a mea și i-a luat locul. Împreună cu ea mai e mezina familiei și încă o fată mai mică – probabil din vecini – și se joacă toate în zăpadă, înfolfite bine. Par să se chinuie să ridice un om de zăpadă, însă nu le-a ieșit decât un morman mare, alb și rece. Stând lângă el, Amanda înfășoară un fular între mormanul de sus și cel din mijloc, în timp ce fetițele mai mici țipă și se bat cu bulgări de zăpadă.

Fetițele nici nu ne bagă în seamă, dar Amanda ne vede apropiindu-ne. Înnoadă fularul, apoi își vârstă mâinile înmănușate în buzunarele hainei și rămâne cu ochii la noi. Nu spune nimic, ceea ce e ciudat. Când se mai întâlneau ocazional familiile noastre, chiar dacă nu mai eram prietene ca pe vremuri, încă vorbeam și ne înțelegeam bine.

Văzând că nici eu nu spun nimic, Mara rupe tăcerea:
— Bună, Mandy!

Mandy. Așa îi spuneam pe vremea când s-au mutat aici. Nu-i mai spune nimeni așa. Țin minte că așa mi-au prezentat-o când ne-am cunoscut noi două. Asta s-a întâmplat de ziua mea, când am împlinit opt ani, pe vremea când familiile noastre au început să petreacă împreună orice sărbătoare, ca o singură mare familie, odată ce Kevin și Caelin au devenit din prima prieteni la cataramă. Kevin era mereu bine-venit, iar ai lui au venit la pachet cu el. Însă parcă au trecut o mie de ani de-atunci.

— Bună, Amanda, o salut și eu încercând să-i zâmbesc.

Își încrucișează brațele pe piept și se îndreaptă de spate.

— Bună, răspunde ea în sfârșit, cu glas monoton.

— Ei bine, ai avut un Crăciun plăcut?

În orice caz, mă străduiesc să mă prefac că totul e ca de obicei, însă nu reușesc să mi-l scot pe Kevin din cap.

Ridică ușor din umeri, privindu-mă fix. Clipele se scurg încet.

Chestia e – chestia la care nu prea m-am mai gândit de fapt până acum – că, atunci când s-a mutat aici, familia Armstrong nu s-a mutat pur și simplu. S-au mutat ca să scape de ceva. Se întâmplase ceva rău în locul de unde veneau. Am auzit-o pe doamna Armstrong spunându-i asta mamei. Plângea. Mai târziu am tras cu urechea când mama i-a zis tatei. N-am priceput mare lucru, doar că era vorba de Kevin și de fratele domnului Armstrong, unchiul lui Kevin.

— De fapt, zic eu întorcându-mă spre Mara, cred c-o să mă duc până la urmă acasă. Chiar nu mă simt prea bine.

— Serios, ce-ai pățit? mă întreabă Mara părând sincer îngrijorată.

— Nimic, doar că...

Nu-mi termin fraza, am început să mă îndepărtez de ele.

Mai arunc o privire în spate și le văd cum au rămas amândouă urmărindu-mă.

— Te sun! îmi strigă Mara făcându-mi cu mâna.

După ce cotesc, o iau la goană; cu fiecare pas, capul îmi zvâcnește tot mai tare și mai rapid, și mă trece o sudoare rece. Când intru în casă am o stare de greață atât de puternică, încât îmi dau lacrimile. Dau buzna în baie și mă prăbușesc imediat pe podea, în fața vasului de toaletă, unde rămân în genunchi, gâfâind.

După care mă întind pe canapea, fără să-mi mai dau haina jos.

Închid ochii.

Apoi, fără să știu când a apărut, o văd pe mama aplecată deasupra mea, cu dosul mâinii pe fruntea mea.

— Îi e rău? îl aud pe tata întrebând în timp ce-și aruncă cheile pe masa din bucătărie.

— Edy? face mama lipindu-și mâinile înghețate de obrazii mei – e tare plăcut. Ce-ai pățit? Nu te simți bine?

— Cred că nu, mormăi eu.

— Hai să-ți dăm jos haina.

Îmi pune brațul pe după umeri ca să mă ajute să mă ridic. Îmi doresc foarte tare să mă îmbrățișeze acum. Însă ea doar îmi scoate mâinile din mânecile hainei.

— Am vomitat, îi spun.

— Ai mâncat ceva ciudat azi? mă întreabă ea.

— Nu.

De fapt, n-am mâncat nimic azi. În pauza de prânz am fost prea ocupată să încerc să-l descifrez pe tipul ăla, Cameron, și am uitat să-mi mănânc sendvișul cu unt de arahide și gem pe care mi-l pregătisem.

— Of, scumpa mea, îmi pare rău, spune ea uitându-se în jos spre mine, și chiar pare sinceră. Ce-ar fi să te schimbi în pijamale cât îți pregătesc eu o supă?

— Bine, zic eu.

Mă duc să mă schimb în camera mea, evitând cu grijă să mă uit la vânătăile aproape vindecate de pe coapse. Evitând cu grijă să dau atenție vânătăilor de pe oasele bazinului și coaste. Or să-mi treacă în curând, oricum. Îmi trag pe mine pantalonii de pijama și mă închei până sus la bluza groasă din același set, ca să ascund vânătăile de pe clavicule.

— Supă de pui cu tăiței? îmi strigă mama din bucătărie când mă așez la masă.

Nici nu apuc să-i răspund, că-mi și pune în față o cană de ceai fierbinte.

Nu mi-e poftă deloc de supă, fie ea de pui cu tăiței sau de alt fel. Însă mama zâmbește cu gura până la urechi, ca pe vremea când stătea mereu după fundul lui Caelin. Cred că-i place să aibă grijă de alții, îi place să poată face ceva concret pentru mine.

— Da, supă de pui, mă învoiesc eu, deși simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Bine. Bea-ți ceaiul, îmi spune mama făcând un gest cu mâna înspre cană.

Încuviințez din cap.

Tata se așază la masă în fața mea.

— Aha, face el împreunându-și vârfurile degetelor. Cred că bântuie un virus, ceva.

Dacă aș fi tot timpul bolnavă, poate că familia noastră ar reveni oarecum la normal.

Săptămâna următoare ne așezăm cu pachetelele noastre în pungi maronii la masa pe care am rezervat-o în fundul bibliotecii. Mara se așază pe scaunul de lângă Cameron, în loc să stea lângă mine. Când brațele li se ating din întâmplare, o văd cum se întoarce ușor spre el. Îmi dau seama că de fapt lui nu-i place de ea. Ceea ce mă bucură un pic cam mult.

— Bun, Clubul de lectură de la prânz e un eveniment democrat, începe domnișoara Sullivan venind la masă cu un cărucior plin de cărți. Am ales din cărțile pe care le avem în cel puțin șase exemplare în bibliotecă. Cred că am putea începe alegând fiecare câte o carte pe care vrem s-o citim, după care votăm. De acord?

Încuviințăm din cap și ne apucăm să ne uităm prin cărțile de pe rafturile căruciorului. Într-un final ne întoarcem la masă, fiecare cu cartea aleasă.

Cameron se uită peste masă la cartea mea.

— Anne Frank? Excelentă alegere.

— Știu, doar eu am ales-o.

Mă uit la cartea lui: *Minunata lume nouă*.

— Preferata mea, îmi explică el.

— N-am citit-o, îi spune Mara.

— A, e foarte bună. E despre un tip... începe el apropiindu-se de ea.

Toată lumea îl ascultă, numai mie îmi vine să iau cartea și să-l pocnesc cu ea în cap. De ce tot încercă să preia frâiele clubului meu de lectură?

— Ei, atunci am putea începe cu ea, spune domnișoara Sullivan. Cine votează pentru *Minunata lume nouă* să ridice mâna.

Refuz să ridic mâna. Însă toți ceilalți o fac. Se așteaptă să mă alătur lor, uitându-se la mine de parcă nu m-am prins ce mișto e cartea după prezentarea lui Cameron.

— Veto, zic eu, abținându-mă cu greu să nu strig la el.

— De ce? întreabă Cameron cu o notă de amuzament în voce.

Simt că roșesc. Deschid gura, deși habar n-am ce să zic.

— Pentru că.

Fac o pauză, apoi:

— Pentru că știu cu toții c-o să citim cartea asta în clasa a doispea la engleză.

— A, da, așa e, încuviințează Stephen încet, coborând brațul.

Îmi vine să bat palma cu el, însă zâmbesc doar. Îmi zâmbesc și el timid, apoi se uită în jos la faimosul lui sendviș cu salam, îndoind un colț de șervețel.

— Și ce dacă? Anne Frank nu era pe lista lecturilor de peste vară? spune Mara.

Nu-mi vine să cred, îi ține partea tipului.

— Da, care ar fi diferența? întreabă Cameron, raliindu-se amândoi împotriva mea.

— A fost o lectură suplimentară, încep eu chinându-mă să găsesc un alt motiv decât „te urăsc“ și „n-o să te las să câștigi“. Diferența e că n-am apucat să discutăm cartea la clasă deloc. Cum ar trebui.

— Bine, dar încă n-am citit *Minunata lume nouă*, adaugă Molfăie-Păr. Așa o să fim pregătiți pentru ultimul an, când o s-o citim la clasă.

— Așa e, o aprobă Școlărița catolică.

— Ei bine, cred că asta e o tâmpenie.

Cuvintele mi-au scăpat pur și simplu, au ieșit singure. Închid repede gura, însă e prea târziu.

Mara cascadează de parcă nu-i vine să creadă că am zis una ca asta. După care se strâmbă toată, ceea ce o face să arate fix ca mama ei. Sincer, nici mie nu-mi vine să cred că am zis așa ceva.

— Ei, haideti, nu e așa de grav, intervine domnișoara Sullivan. Majoritatea decide. Așa că vom începe cu *Minunata lume nouă* a domnului Huxley.

Apoi mă prinde ușor de umăr și-mi șoptește:

— Promit c-o să-ți placă, Eden.

Toți se uită la mine de parcă sunt cea mai mare nenorocită de pe lume.

Când ieșim din bibliotecă, Mara trage adânc aer în piept.

Mă uit la ea cât mă studiază.

— Știi, știi... habar n-am ce-a fost asta, Mara, recunosc eu. A fost așa de rău? o întreb șoptit.

— Cam da, spune ea cutremurându-se. Ești bine?

Încuviințez din cap.

— Sigur ți-ai revenit după săptămâna trecută? Pentru că te porți foarte ciudat.

— Cred că da.

Între noi se lasă o tăcere tensionată în timp ce ne îndreptăm spre dulapurile noastre.

— Hei, putem să facem ceva împreună weekendul ăsta? o întreb eu într-un final. Doar noi două? precizez mai apoi, gândindu-mă că trebuie neapărat să povestesc despre chestia cu Kevin.

Trebuie să spun cuiva. Cât de curând. Ca să nu explodez.

— Nu pot. Îmi petrec weekendul cu taică-meu. Știi că ți-am zis? Trebuie să-mi iau lentile de contact.

Se pare că trebuie să mai aștept un pic.

A doua zi după ore, coridoarele sunt inundate de oameni care încearcă să iasă naibii odată. Eu mă îndrept spre repetițiile cu orchestra, cu Mara alături, care vorbește cât pentru amândouă și umple golurile lăsate de mine. Mă simt de parcă sunt în altă parte, ca și cum am nimerit fără voie într-o altă lume. O lume care seamănă mult cu a noastră, doar că totul se desfășoară mai lent aici. În realitatea asta alternativă nu mă simt cu totul ancorată în propriul corp, nici în propria minte, nu fac decât să mă gândesc la același lucru tot timpul.

— Negru, declară Mara hotărâtă. Nu, roșu. Nu știu. Tu ce zici? mă întreabă ținând o șuviță de păr șaten lângă față. Cred că negru. Categorie, răspunde tot ea. Știu că o să se crizeze mama, spune ea de parcă am zis ceva. În fine, nu-mi pasă. Am nevoie de o schimbare.

— Încă una? o întreb, dar nu mă aude în larma dulapurilor trântite și a vocilor ridicate – sau poate nu vorbesc eu destul de tare.

— A, ți-am zis că taică-meu vrea să mi-o prezinte pe noua lui iubită weekendul ăsta? spune ea de parcă tocmai și-ar fi amintit asta și nu mi-ar mai fi zis-o deja de douăzeci de ori. Îți vine să crezi?

Din tonul cu care spune „iubită“, parcă s-ar referi la o creatură imposibilă, un unicorn, un zmeu din povești sau mai știu eu ce.

Știu cât de greu îi e în ultima vreme – ai ei au divorțat, tatăl ei s-a mutat în altă parte, mama ei a cam luat-o razna, iar acum mai e și așa-zisa lui iubită. Știu că trebuie măcar să încerc să-i fiu o prietenă pe cât de bună eram acum doar o lună. Clatin din cap, sperând că am arborat un aer șocat.

— Edy, spune ea. Poți să vii pe la mine azi, după ore, dacă vrei.

Zâmbesc chinuit. Mai mult nu pot.

— Poți să m-ajuti să aleg o culoare. Am putea să ne ocupăm și de părul tău! îmi strigă ea.

Ridic din umeri. În timp ce mergem, încerc să nu mă îndepărtez de perete. De la o vreme mă simt întoarsă pe dos – atât pielea, cât și mintea. Îmi simt corpul dureros, golaș, aproape că mă doare când se atinge cineva de mine. Strâng la piept cutia clarinetului, ca să mă fac mai mică și să mă apere.

Atunci îl văd pe tipul ăsta care aleargă pe hol spre noi. Are o geacă cretină de sportiv cu numărul 12. Mi se pune un nod greu în stomac în timp ce-l urmăresc cum ia viteză, strecurându-se printre oameni de parcă ar fi pe terenul de baschet, nu pe holul școlii. Aud că-l strigă cineva, cică a întârziat, o să-l pună antrenorul să dea ture de teren. Tipul întoarce capul, se uită peste umăr și dă să strige și el ceva râzând. Văd că nu se mai uită în față și o să intre în mine. Deschid gura, însă nu iese niciun sunet.

Deja văd ce urmează să se întâmple.

Și se întâmplă. Buf – se ciocnește de mine, umărul mi se izbește de perete, cutia clarinetului mă apasă atât de rău în stomac, că mă fac colac din instinct. Durerea mă readuce la realitate. Timpul își reia fuga; într-o singură clipă, corpul și mintea mea devin supraîncărcate. Stau aplecată de spate cu ochii la tenișii mei ieftini luați din Kmart și mă doare stomacul de parcă am fost înjunghiată. Numărul 12 mă apucă de antebraț. Degetele lui parcă-mi găuresc pielea prin bluză. Îi aud înfundat vocea undeva în spatele gândurilor mele:

— Of, rahat, îmi pare rău, ești bine?

Dar nici nu pot să-l ascult până la capăt, pentru că n-am decât un singur gând. Și anume: „Mori în mă-ta de cretin te omor mori în mă-ta, mori, mori.“

Nu prea știu de unde până unde mi-a venit gândul ăsta. Nu se poate să fi gândit chiar eu așa ceva. Însă atunci cum să-mi explic asemenea cuvinte? Îmi stau pe limbă, gata să se rostogolească afară, în libertate. În viața mea n-am zis așa ceva cu voce tare cuiva sau despre cineva, și uite că totuși mi-au venit. De fapt, sunt singurele cuvinte din limba mea maternă care-mi vin în minte; tot vocabularul meu se rezumă dintr-odată la un întreg șir de cuvinte obscene presărat cu niște blesteme.

Tipul e chiar în fața mea, iar eu sunt chiar în fața lui, ținându-mă de stomac, și, în loc să se uite la mine, se uită la hainele mele, la ochelari și la părul meu cretin.

— Îmi pare rău, repetă el și, când tot nu-i răspund, continuă: Nu te-am văzut.

Rostește fiecare cuvânt răspicat, de parcă m-ar crede surdă.

— Nu. Te-am. Văzut, repetă el.

Fiecare cuvânt e un băț de chibrit care se freacă de dunga subțire și aspră de pe cutia de chibrituri, primul, al doilea, al treilea, fără să se aprindă vreunul.

Hai, să-l mai aud o dată.

— Bine? spune el lent.

Am. Luat. Foc. Doamne, ard de-a dreptul.

E o senzație nouă. Nu e enervare, nici tristețe, nici jenă. Mă mistuie pe dinăuntru, cu tot cu gândurile, amin-tirile și emoțiile pe care le-am avut vreodată, și umple cu totul spațiul rămas în urma lor.

E furie. În clipa asta nu simt decât furie pură.

Mă uit cum îmi ridică clarinetul de pe jos. Mi-l întinde. Îmi tremură mâinile când îl iau. Îl strâng iar cu grijă la piept, de data asta din cu totul alt motiv. Pentru că îmi vine să-l bat cu el, numai asta-mi spun mintea și corpul meu, să-l pocnesc iar și iar cu cutia neagră și tare de plastic.

— Cred că ai lovit-o. Ce-ar fi să te uiți pe unde mergi?! o aud pe Mara zicând. Ești bine, Edy? mă întreabă apoi.

Dar nu pot să-i răspund nici ei, în minte mi se derulează scena sângeroasă a morții baschetbalistului, una absolut înfiorătoare. Doar n-ar trebui să fiu capabilă de asemenea gânduri, nu sunt genul ăsta de om. Dar ceva mă furnică în oase, în piele și în sânge, ceva barbar, animalic.

Mă silesc s-o iau din loc. Dacă nu plec de-acolo, mi-e teamă c-o să fac vreo nebunie, vreo grozăvie, iar dacă aş deschide gura, m-aş pomeni spunând cuvintele alea oribile. După o clipă, îl aud cum o ia iar la fugă, îndepărtându-se. Mai bine ar lua-o cu toții la fugă. Sunt periculoasă, criminal de periculoasă.

Mara mă ajunge din urmă, rostind un cuvânt care le înglobează pe toate:

— Măgar, zice și aruncă o privire peste umăr. Bine, nu m-ar deranja să intre un pic în mine. Atâta zic.

Mă uit la ea simțind cum colțurile gurii mi se ridică într-un zâmbet, unul aproape dureros, însă un alt soi de durere decât cea din stomac. Mă doare de parcă n-am mai zâmbit în viața mea. Mara râde și mă atinge ușor pe umăr.

— Chiar ți-e bine?

Încuviințez, deși nu prea știu dacă mi-e bine, sau dacă o să-mi mai fie bine vreodată.

— Să-i dăm drumul, declară Mara când ne așezăm pe podea, în mijlocul camerei ei.

Tocmai i-am scos cu foarfeca ditamai boțul de gumă roz din păr – cine știe cine i l-a lipit acolo cândva astăzi? Se întărise în asemenea hal, că nu mai putea fi scos cu unt de arahide și încet cu pieptănul.

Discuția asta durează de luni de zile.

— Deci roșu, încuviințez eu și ne uităm amândouă la cutia cu vopsea de păr proptită între noi.

N-am zis nimic când a început să lipsească de la repetițiile orchestrei, nici când a început să șterpelească țigări din geanta maică-sii, însă acum trebuie să zic ceva, până nu e prea târziu.

— Mara, îți dai seama că roșul ăsta e foarte roșu? o întreb eu uitându-mă la fata de pe cutie.

— Roșu-merișor, mă corectează ea luând încet cutia în mâini și studiind poza. Crezi c-ai putea să mă tunzi scurt, cum e fata asta? mă întreabă. M-am săturat de părul ăsta lung, toți îl iau ca pe o invitație să arunce cu chestii în el.

Așa e, de când o știi; are același păr șaten, care-i ajunge până la jumătatea spatelui.

— Sigur vrei neapărat acum? mă asigur încă o dată. Pentru că dacă mai aștepți numai trei săptămâni, vine vara, și dacă nu-ți place cum îți stă, o să ai timp să...

— Nu, mă întrerupe ea. Uite de-asta trebuie s-o fac în seara asta – nu mai rezist încă un an așa. Nu mai rezist

încă trei săptămâni așa. Nu mai rezist nici măcar o zi cu prostia asta de păr! spune ea aproape strigând.

— Dar dacă...

— Edy, gata. Ești aici ca să mă ajuți.

— Sigur, doar că... tu chiar crezi c-o să se schimbe ceva dacă te vopsești?

— Da, *eu* o să mă schimb.

Rupe capacul cutiei și se apucă să scoată obiectele din ea pe rând.

— Totuși, de ce chiar acum, ai mai pățit ceva în afară de chestia cu guma?

Asta tot aștept să mă întrebe ea pe mine de luni de zile.

— De parcă ar trebui să mai pățesc ceva! De ani de zile pățesc câte ceva în fiecare zi – poreclele cretine, guma din păr, hârtia cu „ratată“ lipită pe spate. Câte să mai îndur? spune ea cu vocea gătuită de lacrimile pe care și le înghite.

— Știu.

Chiar știu. Înțeleg. La fel de bine ca ea. Trebuie să se întâmples și înțeleg de ce.

— Bun, hai să începem, spune ea întinzându-mi foarfeca.

O iau, ca o prietenă bună ce sunt.

— Îți dai seama că habar n-am ce fac, nu? o întreb în timp ce tot mai multe şuvițe cad pe podea.

— Nu-i nimic, am încredere în tine, spune ea închizând ochii.

— Ba să n-ai, spun eu râzând.

Mara zâmbește.

— Pot să te întreb ceva și promiți că nu te superi? îndrăznesc eu.

Deschide ochii și se uită la mine.

— Nu o faci de dragul lui Cameron, nu? Pentru că trebuie să te placă așa cum ești. Adică, dacă o faci ca să-i stârnești interesul sau ca să te considere mai mișto, nu e...

Mă întrerupe:

— Edy, nu.

E calmă, nu s-a supărat deloc.

— Da, îmi place de el, îmi explică ea încet, dar nu încerc să fiu ca el. Încerc să fiu ca mine. Așa cum sunt de fapt. Dacă are vreun sens ce zic, spune ea râzând.

Nici nu trebuie să mă gândesc, știi foarte bine ce simte.

— Chiar are sens, Mara.

— Bun.

Apoi închide iar ochii, de parcă ar fi cel mai relaxant lucru din lume s-o tund și s-o vopsească eu. O vreme e liniște.

— Pot să te mai întreb ceva? spun eu într-un final, rupând tăcerea.

— Da.

— Ai plecat de tot din orchestră, nu?

— Da.

— Știam eu.

Se întoarce să se uite la mine.

— Îmi pare rău, Edy. Nu mă mai reprezintă, de-acum mă interesează alte chestii.

— Nu-i nimic, numai că mi-e dor de vecina mea de partituri, spun eu încercând să glumesc, deși chiar m-am întristat. Știi c-o să mă cupleze cu tipa aia care miroase nasol și greșește o groază, nu? îi spun apucându-mă să pregătesc vopseaua.

— Îmi pare rău, râde ea. Ține-ți respirația!

— Nu prea pot să cânt fără să respir!

— Corect, recunoaște ea zâmbind în continuare.

Încep să-i întind vopseaua în păr, trecând de la o secțiune la alta, încercând să fac cât mai puțină mizerie.

— Și ce te mai pasionează?

— Nu știu. Cred că la anul o să-mi aleg un curs de arte. Știu ce-o să zici, însă n-are de-a face cu Cameron. Dar, de

când suntem prieteni, mi-am dat seama că vreau să încerc lucruri noi.

Habar n-am avut că Mara e pasionată de arte.

— Păi, mișto atunci.

O zic destul de sincer. Pentru că pe mine una nu mă mai pasionează nimic.

— Par o dură? mă întreabă ea după ce termin, uitându-se urât în oglindă.

Îi studiez și eu imaginea.

— Pari... cu totul altcineva, îi răspund plină de admirație, dar și de invidie.

Trece pe lângă mine, se îndreaptă spre fereastră și o deschide. Apoi scoate o țigară și o brichetă din cutia de bijuterii cu ștrasuri pe care o ține în sertarul biroului și se studiază în oglindă în timp ce-și duce țigara la gura eliberată de aparatul metalic.

— Par o dură, nu? mă întreabă. Par o fată rea, spune ea lent, zâmbind cât se poate de plat.

— Vrei să arăți ca o fată rea acum? râd eu.

— Nu știu, poate. De ce nu? spune ea ridicând din umeri. Doar mă reinventez. Toată lumea are dreptul să se schimbe, eu de ce n-aș avea?

Când spune „toată lumea“, știu că se referă la părinții ei – ei au dreptul să se răzgândească, să-și schimbe cu totul viețile, chiar și pe-a ei.

— Așa o fi.

Nu prea îmi vine să protestez pentru că, sincer, îmi cam surâde ideea asta de reinventare personală. Însă nu prea știu cine aș vrea să fiu.

— Chiar nu-mi pasă ce crede lumea despre mine, vreau doar să nu mai aibă impresia că o să stau să înghit orice! spune ea dând afară un nor de fum. M-am săturat să facă toți ce vor din mine, să fiu tratată ca dracu'. Pe bune, tu nu te-ai săturat?

Se întoarce dinspre oglindă spre mine. Nu pot să mint. Dar nici să spun adevărul nu pot. Așa că nu spun nimic. În schimb, mă apropii de ea și iau o țigară din pachet. Mi-o vâr între buze. Mara nu spune nimic. Doar zâmbește precaută și vine să mi-o aprindă. Trag fumul în piept. Apoi mă sufoc, când simt toate chimicalele alea oribile. Râdem amândouă, iar eu tușesc și icnesc după aer.

— Ce scârbos! îi spun cu greu, înecându-mă.

După care îmi duc iar țigara la gură.

— Nu mai trage în piept de data asta, îmi spune ea râzând.

Nu mai trag. Și nu mă mai apucă tusea. Mă uit cum se uită Mara la mine și mă gândesc că și eu aș putea să mă schimb. Așa aș putea ajunge să mă suport. Îmi scot ochelarii, mai trag un fum și mă uit la Mara.

— Zi drept, ce crezi? Să-mi iau și eu lentile de contact?

— Absolut!

Cu țigara în gură, începe să-mi dea părul de pe față la o parte.

— Chiar ai putea, îmi spune ea, și cuvintele se aud înăbușit prin norișorul de fum.

— Aș putea? o întreb, neștiind prea bine la ce se referă de fapt – la păr? la lentile? sau la tot?

— Ai putea să fii o bunăciu... frumoasă adică, dacă nu te-ai mai ascunde atâta.

— Chiar crezi?

— Da, Edy. Sunt sigură.

Zâmbesc iar, simțind cum își fac chimicalele efectul, și-mi închipui cine aș putea să fiu și câte lucruri aș putea să fac.

A durat o veșnicie până a venit vara, iar acum, că e vară, timpul trece ca vântul. În cea mai mare parte a timpului, mi-am petrecut zilele gândindu-mă mult la ce mi-a zis Mara. Că mă ascund. Că aş putea fi frumoasă dacă pur şi simplu nu m-aş mai ascunde. În cea mai mare parte a timpului, mi-am petrecut vara încercând să-mi dau seama cum poţi să nu te mai ascunzi, când asta ai făcut toată viaţa. Caelin n-a stat pe-acasă. A mers la nu ştiu ce cursuri speciale de vară. Oricum, a fost mai bine așa. Așa nici Kevin n-a mai venit pe la noi.

— Mamă? încep eu cu tonul pe care îl folosesc când încerc să-i transmit că vreau ceva şi sunt o fată așa de bună, că trebuie să mă asculte. Mă întrebam...

— Mm? mormăie ea fără să-şi ia privirea de la reclamele la reduceri – cofeina încă nu şi-a făcut treaba.

— Ce vrei şi cât costă? se bagă tata în discuţie, încercând s-o monopolizeze.

— Ce e, ce-ţi trebuie? întreabă mama uitându-se în sfârşit la mine, peste masa din bucătărie.

Îmi scot încet ochelarii.

— Nu ți se pare că arăt mai bine fără ochelari, mamă?

— Ești drăguță oricum.

Deja şi-a lăsat ochii în ziar. Clar n-a fost o abordare care să prindă.

— Bun, mai sunt vreo trei săptămâni şi începe şcoala, așa că mă gândeam, mă rog, Mara şi-a luat lentile de contact şi i se pare... în fine, şi mie mi se pare... mi se pare că...

— Haide, Minnie, zi odată, mă îndeamnă taică-meu să-i dau zor, făcându-mi semn cu mâna în care nu ține cana de cafea.

— Bine. Păi, ăă, mă întrebam dacă n-aș putea să-mi iau și eu lentile de contact?

Ai mei se uită unul la altul de parcă și-ar zice: „Aoleu, de ce nu pleacă și ne lasă?”

— Chiar nu sunt cu mult mai scumpe, încerc eu.

— Nu știi, Edy, spune mama strâmbând din nas – nu vrea să mă dezamăgească; la urma urmei, chiar sunt o fată foarte bună.

Exceptând faptul că am fumat în fiecare zi cu Mara și mi-am luat prea multe haine de la mall, cosmetice și produse pentru păr – din banii pe care mi i-au dat ca să-mi cumpăr rechizite pentru școală. În afară de acest mic detaliu, chiar sunt cuminte.

— Vă rog. Vă rog eu mult. Arăt ridicol. Arăt ca o ratată. Una care cântă în orchestra școlii!

— Chiar cânți în orchestra școlii, spune tata zâmbind larg, fără să înțeleagă unde bat, desigur.

— Bine, dar nu vreau să arăt ca o tipă din orchestră.

— A, bine, atunci înțeleg, spune tata dându-și ochii peste cap.

Mama zâmbește ironic. Tata clatină din cap așa cum face când are impresia că cineva se poartă prosteste.

— Mamă?

— Mai vedem, vine răspunsul ei standard.

— Deci nu? încerc eu să mă lămuresc.

— Nu, am zis că mai vedem, repetă ea hotărât.

— Bine, dar asta înseamnă nu, așa-i? Nu e corect! Lui Caelin i-ați luat tot felul de chestii noi, iar eu vă rog să-mi luați un singur lucru și mă refuzați!

— I-am luat diverse lucruri pentru că a plecat la facultate, spune tata de parcă Caelin s-ar fi dus în misiune să

vindece leproși. Îi trebuiau. Ție nu-ți trebuie lentile de contact. Vrei să ai lentile, dar n-ai nevoie de ele.

— Ba am nevoie de ele! spun simțind cum mi se strâng lacrimi fierbinți în ochi. Să știți, continui eu cu voce spartă, n-am de gând să-mi mai port ochelarii nici dacă nu-mi luați lentile de contact!

Arunc ochelarii pe masă și ies furtunos din cameră.

— Of, ce Doamne iartă-mă, trebuie neapărat s-o apuce de dimineață? o aud pe mama chiar înainte să trântesc ușa camerei mele.

Nu aud decât frânturi din ce-i răspunde tata:

— Doamne... melodramatică... fata asta... am răsfățat-o prea tare.

M-au răsfățat? Sunt o răsfățată? Nu le cer niciodată nimic. Nu le cer nici măcar atenție. Până aici. S-a umplut paharul, la dracu'! Deschid larg ușa și fac hotărâtă cale întoarsă, proptindu-mi mâinile în masă. Când deschid gura, nu-mi mai pasă ce spun, nu-mi mai propun nimic dinainte.

— Vă urăsc pe amândoi! le mârâi printre dinți. Îmi pare rău că nu sunt Caelin! Îmi pare rău că nu sunt Kevin! Îmi pare rău că nu puteți să scăpați de mine. Dar nici eu nu pot să scap de voi!

Rând pe rând, vorbele îmi țâșnesc pe gură, din ce în ce mai în forță.

Au înlemnit amândoi. Sunt șocați. Până acum nu mi-am permis nici măcar să mă uit urât la ei.

Mama trânteste ziarul pe masă, amuțită.

— Să nu te prind că ne mai vorbești vreodată în halul ăsta! spune tata ridicându-se și vârându-mi arătătorul sub nas. Ai înțeles? Treci în camera ta!

— Nu!

Cuvântul mi se înalță din gâtleej de parcă se cațără cu ghearele. Încep pe loc să mă doară coardele vocale, e prima oară când ating nivelul ăsta de decibeli.

— Acum! îmi ordonă tata făcând un pas în față.

O iau tropăind din loc, simțindu-mi picioarele grele ca niște cărămizi. Trântesc iar ușa camerei cât pot de tare, apoi îmi lipesc urechea de ea. În timp ce ascult, pieptul îmi tresaltă din cauza respirației spasmodice.

— Gata, Conner, aud glasul scăzut al mamei, care încearcă să vorbească șoptit. Trebuie neapărat să facem ceva – e absurd. Ce-ar trebui să facem?

— De la hormoni i se trage, Vanessa. E adolescentă. Așa-s toți. Așa eram și noi la vârsta ei, spune tata încercând s-o liniștească.

— Eu nu le-aș fi zis niciodată alor mei că-i urăsc, îl contrazice ea.

— Ba da. Sigur le-ai zis-o. Și eu le-am zis-o. Și Caelin ne-a zis-o, dacă-ți amintești. Dar nu vorbesc serios.

Numai că eu poate că vorbesc serios. Un pic, cel puțin. Pentru că-i las să facă ce vor cu mine, așa cum las pe toată lumea. Îi las să facă din mine un om care habar n-are când e cazul să se apere naibii, un om care nu-și asumă propria viață și nici propriul corp, nu-și asumă nimic. Fac doar ce-mi spun ei să fac, ei și restul lumii. De ce nu m-au învățat niciodată să pun piciorul în prag?

Chiar dacă nu știu ce s-a întâmplat și ce mi-a făcut el, au contribuit la situația care s-a creat. Cumva au permis să se întâmple ce s-a întâmplat. Au îngăduit să se întâmple asta când i-au acceptat prezența în casă, iar pe mine m-au făcut să cred că oricine altcineva de pe lumea asta știe mai bine decât mine ce-mi face bine și ce nu. Dacă-i urăsc, de asta îi urăsc. Și pe Caelin la fel. Doar că pe el îl urăsc pentru că îi e loial lui Kevin, nu mie. O știu. Toată lumea știe. Mai ales Kevin.

Dar Mara? De ce n-a putut să fie genul de prietenă care să mă facă pur și simplu să mă destăinui? De ce, după atâta amar de timp, tot am impresia că nu pot să-i spun, sau că,

dacă i-aș spune, tot pe mine ar reuși să dea vina? De ce mă simt uneori atât de îngrozitor de singură cu ea? De ce am uneori impresia că absolut nimeni nu mă cunoaște câtuși de puțin, nici măcar la nivelul cel mai superficial?

De ce am impresia – Doamne, mi se face greață când recunosc asta –, de ce am impresia uneori că singurul om de pe lumea asta care mă cunoaște – așa cum sunt cu adevărat – e Kevin? E o chestie bolnavă. E demență curată. Gen, sunt nebună, nebună de legat. Însă numai el știe adevărul. Nu doar despre ce s-a întâmplat, ci și despre mine, despre omul care sunt cu adevărat, despre cât mă duce capul. Ceea ce îi dă o putere despotică, mai presus de orice pe lumea asta.

Însă ura cea mai crâncenă mi-o rezerv mie. Orice ar fi făcut sau nu altcineva, a făcut-o pentru că i-am permis să o facă. Eu sunt cea care minte. Lașa care se teme prea tare să termine odată cu prefăcătorii.

Nu e vorba doar de problema lentilelor de contact. Nici de clarinet, Clubul ecologiștilor, Organizația economiștilor americani de mâine, Clubul de franceză, Clubul de lectură de la prânz, Clubul de științe, anuarul școlii sau orice altă activitate pe care am șters-o de pe lista din capul meu, activități în care nu mai am de gând să mă implic. E vorba de viața mea, de identitatea mea, de sănătatea mea – toate sunt în joc acum.

Seara, când ies din camera mea, îmi impun să nu-mi cer iertare. Pentru că asta îmi vine să fac, cu disperare, îmi doresc fierbinte să mă aprobe, tânjesc după asta. Însă trebuie să învăț să mă apăr. Și trebuie să încep prin a o face în fața lor, doar de la ei mi se trage totul.

Peste o săptămână, port lentile de contact. E prima mea victorie mărunță în lupta de preluare a controlului asupra propriei mele vieți. Gata cu Minnie-Șoricelul. Gata cu șaradele. Gata cu jocurile copilărești.

Partea a doua

Clasa a zecea

Esurprinzător de ușor să te transformi în alt om. Mi-am pus lentilele de contact. M-am îmbrăcat în hainele mele noi, nu alea cumpărate cu mama din Kmart. M-am prins în sfârșit cum să-mi aranjez părul, după paisprezece ani de păr vâlvoi și bentițe. Mi-am lăsat în sfârșit bretonul să crească, în loc să-l țin mai departe la lungimea aia intermediară din ultimii ani. Mi-am făcut găuri în urechi când am fost odată cu Mara la mall, într-un raid de-al nostru de cumpărături, și mi-am pus niște pietricele miciuțe, care licăresc discret. Mara și-a mai făcut o gaură în urechi înaintea mea, ca să nu-mi fie frică.

Nu mă machiez cine știe ce. Doar cât trebuie. Mă dau cu gloss pe buze și cu rimel. Nu arăt ca o curviștină sau ceva, arăt bine. Normal. Mă îmbrac în blugii mei normali, la modă, care-mi stau bine. Cu un tricou și o jachetă simple, care nu-mi maschează formele cu care se pare că m-am ales în sfârșit peste vară. Arăt pur și simplu ca o fată care a crescut și e în stare să decidă singură ce face, o fată care începe clasa a zecea și care nu se mai ascunde.

Îmi pun în picioare sandalele și mă îndrept spre ușă.

— Dumnezeu! strigă mama trăgându-mă de braț înainte să apuc să ies. Nu-mi vine să cred ce frumoasă ești, ți-pă ea ținându-mă pe loc și admirându-mă.

— Chiar nu-ți vine?

— Ba îmi vine. Doar că e vorba de altceva aici. Arăți atât de... de sigură pe tine.

Se uită la mine zâmbind.

— Îți urez să ai o primă zi de școală frumoasă!

Mara vine la școală cu Cameron cu mașina. Au reînceput să-și piardă timpul împreună pe la sfârșitul verii. O aștept pe treptele de la intrarea în școală. Lumea se uită la mine în trecere. E bizar. N-am mai fost văzută așa până acum. Ca un om normal. Îi zâmbesc de probă unei fete pe care n-o cunosc. Un experiment. Nu doar că-mi întoarce zâmbetul, mă mai și salută.

Văd o altă fată care urcă singură scările. Chiar când mă pregătesc să repet experimentul pe un alt subiect, mă opresc brusc, în timp ce fata mă privește, cu ochii ei foarte întunecați arzându-i parcă pe fundalul tenului cald, bronzat, cu părul negru lucindu-i în lumina dimineții.

— Amanda, bună, spun într-un sfârșit, intimidată de prezența ei – de ghemul fierbinte din stomac pe care-l simt în prezența ei –, de toate amintirile din trecut, din copilăria noastră comună, cu ea și Kevin, și Kevin, și Kevin, și Kevin.

„Termină“, îi ordon creierului.

Nu o face pe de-a-ntregul, dar măcar o lasă mai ușor, astfel încât reușesc să zâmbesc în ciuda situației. Pentru că toate lucrurile astea au rămas în trecut, îmi atrag eu atenția. Nu mai trebuie să mă gândesc niciodată la ele. Și oricum Amanda n-are nimic de-a face cu povestea asta.

— Cred că am uitat că de-acum înveți și tu aici.

Zâmbesc.

Vine mai aproape de mine, atât de aproape, că-mi vine să mă trag înapoi. Apoi îmi spune încet, dar apăsător, printre dinți:

— Nu trebuie să vorbești cu mine.

— Nu, vreau...

— Niciodată, mă întrerupe ea.

— Nu... nu înțeleg.

Clatină încet din cap, de parcă îmi scapă ceva absolut evident, după care îmi aruncă un zâmbet rece și trece hotărâtă mai departe. Mă întorc și o urmăresc confuză cum se îndepărtează. Însă nu mai apuc să mă întreb ce se-ntâmplă. De cum întorc capul, o văd pe Mara, care-mi strigă „Bună, fată!“, urmată de Cameron. Prietena mea mă pupă pe obraz și-mi șoptește la ureche:

— Arăți FE-NO-ME-NAL. Pe bune.

— Bună, Edy, îmi spune Cameron uitându-se undeva în spatele meu.

— Bună, mormăi eu.

Mara se încruntă puțin, dar de-acum s-a obișnuit. Eu și Cameron n-o să ne împrietenim în veci.

— Super, ești gata? mă întreabă ea radioasă, cu părul de culoarea merișorului încadrându-i de minune chipul.

Inspir adânc. Apoi expir. Dau din cap că da.

— Haidem, îmi spune ea luându-mă de braț.

După dirigenție avem trigonometrie – deja îmi vine să urlu. După trigonometrie avem biologie. Stephen Reinheiser e și el la oră. Îl simt cum se holbează la mine, cu ochelarii pe nas, proaspăt frezat și în haine noi-nouțe – se vede că încearcă din greu –, sucindu-și gâtul spre mine și rugându-mă parcă să mă uit și eu la el când vine momentul să ne alegem partenerii de laborator. Mă întorc repede spre fata de lângă mine și-i zâmbesc, ca pentru a-i spune: „Sunt de gașcă, sunt normală, deșteaptă, aș fi o parteneră de laborator excelentă.“ Îmi zâmbește și ea. Ne facem semn din cap și gata. Anul ăsta chiar n-am nevoie să pregătesc încă o lucrare despre Columb cu Stephen Reinheiser. Chiar n-am nevoie de Stephen Reinheiser în noua mea viață. Cum sună clopoțelul, sunt gata s-o șterg. Pentru că știu că de-abia așteaptă să mă salute și să mă întrebe ce-am făcut vara asta.

O iau repede pe coridor, spre sala de studiu, unde n-am mai fost niciodată. N-am mai avut nicio pauză de studiu individual până acum, mereu mergeam la repetițiile orchestrei. Aveam mereu cursuri, practică și repetiții de tot felul. Niciun pic de timp liber. În timp ce merg, le tot zâmbesc oamenilor. Majoritatea îmi zâmbesc și ei. Parcă am observat și câțiva tipi zâmbindu-mi înainte să le zâmbesc eu. Nu, chiar n-am nevoie de un Stephen Reinheiser care să mă tragă în jos anul ăsta.

În timp ce plutesc parcă mai departe, aud pe cineva strigându-mă. Mă opresc și mă întorc. E domnul Krause, profesorul de muzică. Dintr-odată simt iarăși apăsarea gravitației.

— Edy, mă bucur că am dat de tine. Chiar m-am mirat când nu ți-am văzut numele pe lista celor înscriși anul ăsta. Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, părând aproape necăjit că l-am lăsat baltă.

— A, da. Păi... îmi caut eu cuvintele. Am fost atâta timp în orchestră. Anul ăsta am vrut pur și simplu să-mi diversific interesele, cred. Să încerc lucruri noi, îi spun.

Se uită mai departe la mine de parcă tot nu prea pricepe. Așa că îl supun experimentului cu zâmbetul. Dintr-odată pare mai îmbunat. Încuviințează din cap.

— Păi, cred că pot înțelege asta.

Fix atunci sună clopoțelul. Dau să-i spun c-o să întârzii, însă mă oprește.

— Nu-ți face griji, îți dau un bilet drept scuză că ai întârziat.

În timp ce se semnează pe hârtie, îmi spune:

— O să ne lipsești. Ești bine-venită oricând, să știi.

— Mulțumesc, domnule Krause, îi spun zâmbindu-i iar.

Îmi zâmbeste și el.

Se pare că așa merg treburile pe lumea asta. Nu-mi vine să cred că mi-a luat atâta să mă prind. În timp ce o iau spre

sala de studiu, mă întreb dacă mai știu și alții ce știu eu. De fapt, e simplu. Nu trebuie decât să te porți ca un om normal, fără probleme, iar oamenii o să te trateze ca atare.

Sosesc cu întârziere în noua mea sală de studiu. Se aude un murmur surd. Ceea ce e bine. Nu prea reușesc să învăț în liniște deplină. Mă duc la catedră, să înmânez biletul care îmi motivează întârzierea.

Apoi îmi caut un loc liber în timp ce mă strecor printre bănci. Îl văd pe tipul ăla, Numărul 12. Stă în spate, într-o margine a unui grup de sportivi, cu geaca lui cu numărul 12. Nu e niciun scaun liber nicăieri. Mă cam apucă panica când observ tot mai mulți ochi uitându-se la mine; mi-e teamă să nu vadă că, sub masca hainelor, coafurii, machiajului și corpului noi-nouțe, poate nu sunt tocmai normală și fără griji. O iau pe următorul interval, când aud o voce:

— E un loc aici, în spate.

Mă întorc. E Numărul 12. Ia un teanc de cărți de pe banca vecină și apoi mă privește. Nu pot să nu mă uit în spate, să mă asigur că cu mine vorbește. Anul trecut tipul ăsta m-a ignorat cu atâta desăvârșire, că era să mă rănească serios. Acum își ațintește degetul asupra mea și șoptește „tu“, zâmbindu-mi dintr-un colț al gurii.

O iau încet spre el, întrebându-mă vag dacă nu cumva îmi coace vreo farsă bolnavă, atrăgându-mă pe teren necunoscut ca să mă umilească, să-mi arunce cocoloașe de hârtie molfăită în păr sau mai știu eu ce. Mă așez cu prudență pe scaun, încercând să-mi scot fără zgomot caietul, pixul și agenda. Deschid agenda la ziua de azi și îmi notez: „Zâmbește“.

— Hmm, își drege cam zgomotos glasul Numărul 12 lângă mine.

Trasez mai departe literele cu pixul, împodobindu-le cu modele pe margini, până aproape că nu se mai văd. Mă

gândesc dacă să-mi scot tema la trigonometrie, însă asta n-ar face decât să mă deprime, iar în momentul ăsta chiar mă simt bine, aproape normal.

— Hmmm, face iar Numărul 12.

Îi întorc spatele cu totul.

— Hmm, face iar. Hm!

Ridic privirea, poate s-a înecat cu ceva. Stă întors cu fața spre mine și zâmbește.

— A, fac eu, fără să știu ce să mai zic. Ce? șoptesc.

Poate mi-o fi zis ceva și n-am fost atentă.

— Ce? repetă el.

— A. Ai zis ceva?

— Nu.

— A, bine.

Dau să-mi văd mai departe de mângălit.

— Adică n-am zis nimic, îmi șoptește el.

Mă uit la el. Se apleacă spre mine. Așa că mă aplec și eu un pic spre el, ciulind bine urechea. Atunci îi văd ochii. Sunt de un căprui intens, atât de profund, că-mi vine să mă pierd cu totul în ei.

— Ce? întreb iar.

Începe să râdă – cam tare. Tovarășii lui sportivi se întorc și se uită câteva clipe la mine, apoi își văd mai departe de ale lor.

— Am zis că n-am zis nimic. Încercam doar să te fac atentă la mine.

— A, zic și mă opresc. De ce?

— Nu știu, răspunde el dând din umeri. Ca să te salut.

— A. Salut? îi zic eu întrebător, pentru că nu înțeleg deloc ce se petrece.

— Salut, spune el râzând.

Mă uit în agendă. Cuvântul „Zâmbește“ îmi sare în ochi dintre mângălituri. Așa că mă uit la el și-i arunc

zâmbetul care m-a tot ajutat până acum. Se apropie mai mult de mine, cu tot cu pupitru, care scârțâie pe podea, atrăgându-le iar atenția amicilor lui.

— Ei, îmi șoptește el. Ești nouă?

— Nouă? repet eu.

— Ai venit aici anul ăsta? mă întreabă el.

— Nu.

— Pe bune?

Încuviințez din cap.

— A. Uau, OK.

Mă privește atent, aplecându-și un pic capul într-o parte, de parcă nu prea mă crede.

Atunci îmi dau seama că habar n-are cine sunt. Habar n-are că sunt fata pe care era să o doboare la podea, anul trecut, pe coridor. Habar n-are că m-a luat de braț și m-a întrebat dacă sunt bine. Habar n-are că am existat până acum. Cumva, asta îmi dă o senzație tare plăcută. Zâmbesc iar.

Îmi zâmbește și el.

— Cum te cheamă?

— E... den.

Era să zic Edy, dar mă opresc la timp.

— Eden, repet eu mai clar.

Pentru că tipul ăsta mă poate lua drept oricine vreau. Chiar pot să fiu o persoană cu totul nouă. Pentru că nu știu altceva despre mine.

— Eden? spune el.

Brusc, mi se pare cel mai frumos nume din lume.

— Da, zic eu zâmbind.

Scotocesc prin grămada de informații disparate pe care le dețin, după toate micile chestii pe care le știu despre el. Cum îl cheamă, că e în a douășpea, că e un jucător vedetă în echipa de baschet și că a ieșit cu diverse majorete. Un

adevărat sportiv, cum ar veni. Sigur că știu cine e, n-am cum să nu știu. I-am auzit numele în comunicatele matinale ale școlii – e căpitanul echipei masculine care a învins nu știu ce altă echipă sau a înscris nu știu câte puncte în repriza nu știu care din partida din seara precedentă împotriva nu știu cui, așa că am reținut despre cine e vorba. Dar e cumva altfel să stau acum lângă el.

Ni se întâlnesc privirile. Mă uit fix la el. Îmi feresc privirea zicându-mi: Ciocolată. Cu asta seamănă ochii lui. Ridic iar ochii. Sunt de culoarea ciocolatei amărui. Atunci îmi dau seama că toate frânturile alea întâmplătoare de informații nu ajută cu nimic când te afli atât de aproape de el. Când un băiat ca el se uită la tine în felul în care se uită el la mine.

— Josh, spune el.

După care face un lucru absolut... nebunesc. Se apleacă peste intervalul dintre bănci și-mi întinde mâna ca să i-o strâng. Mi se pare un gest oarecum caraghios, dar îi întind și eu mâna. Are pielea caldă, în ton cu vocea, ochii și râsul. Rămânem așa, strângându-ne mâinile o veșnicie, însă el doar zâmbește mai departe, ca și cum totul ar fi perfect normal.

Dar apoi clopoțelul sună violent. Îi dau drumul la mână, revenind brusc în lumea în care mai există și altceva pe lângă ochii ciocolatii ai tipului ăstuia. Îmi strâng repede lucrurile ca să ies, pentru că habar n-am ce-a fost asta, ce e asta. Habar n-am dacă să mă tem sau să mă entuziasmez. Nici nu îndrăznesc să întorc capul spre el. O iau grăbită spre ușă.

Adoua zi parcă totul se învâрте în jurul pregătirilor pentru pauza de studiu individual, deși știu că e cel mai puțin important moment al zilei. Mai bine mi-aș face griji pentru lucrarea la trigonometrie de săptămâna viitoare și pentru actuala și totala mea incapacitate de a mânui un calculator de buzunar. Nu-mi dau seama dacă mă preocupă atâta faptul că o să-l văd iar pe Josh pentru că mi-e groază de acel moment, sau pentru că de-abia aștept. Sau și, și, cumva.

Când ajung în sală, el stă deja lângă prietenii lui. Rămân în prag, nehotărâtă. Nu pot să mă duc la el și să mă așez pur și simplu. Dar dacă mă așez în altă parte, nu vreau să pară că nu vreau să stau iar lângă el. Râde discutând cu tipul din fața lui, care gesticulează animat întors în scaun.

Dar apoi sună de intrare. Încă mai intră elevi, făcându-și loc pe lângă mine – le stau în cale. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, tot încercând să mă hotărâsc. Ce bine ar fi să se uite spre mine și să-mi facă semn să mă așez iar lângă el! Dar nu e atent. Nu mă vede. Probabil nici nu mă mai ține minte de ieri.

— Gata, luați loc! strigă profesorul.

Așa că mă strecor pe scaunul de lângă ușă. Nu-mi iau ochii din ceafa băiatului din fața mea cât face profesorul prezența. Sunt cea mai mare lașă din lumea asta.

— Eden McCrorey?

Ridic brațul, dar proful nu mă vede.

— Eden McCrorey? repetă el mai tare.

— Prezent, îi strig.

Nu mă pot abține să nu mă uit spre colțul din spate al clasei, unde stă el. Se uită la mine. Mă întorc repede. După ce face profesorul prezența, mă duc repede la el să-mi semneze biletul ca să pot ajunge la bibliotecă. Când o iau spre ușă, Josh îmi face cu mâna, arătându-mi cu degetul mare banca vecină goală. Mă apropiu, iar el gesticulează spre mine. Îmi vine s-o iau la goană. Însă îmi amintesc că trebuie să zâmbesc și să mă port normal, așa că mă duc la el. Prietenii lui se întorc spre mine – par să mă cântărească din priviri, să-mi caute defectele.

— Bună, Eden, ți-am păstrat loc, îmi spune el încet.

— A. Păi, mersi. Dar trebuie să mă duc la bibliotecă.

Pare dezamăgit.

— Pe mâine atunci, spune el ridicând nonșalant din umeri.

— Sigur.

Apoi se uită în sus la mine cu zâmbetul ăla al lui, și simt cum mă urmărește cu privirea în timp ce ies. De-abia dacă pot să respir. Îmi simt inima fragilă, bătându-mi tare, prea tare.

Intru pe ușile bibliotecii și pornesc fără zgomot spre biroul ei. O văd așezată la masă, cu niște hârtii în față. Ciocănesc ușor.

— Eden, intră! îmi spune ea zâmbind cu căldură.

Mă așez pe un scaun.

— Bună, domnișoară Sullivan.

— Ei, cu ce ocazie pe la mine?

— Am vrut doar să vă salut.

Aveam nevoie de un loc unde să mă ascund. Din nou.

— Foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc, Eden.

Urmează o pauză, o mică tăcere care se tot prelungește. Din fericire, găsește ea ceva de zis.

— Știi, tocmai mă gândeam la anul trecut. Țin minte că la început te-ai oferit voluntară, nu-i așa?

— A, da, așa e.

Aproape uitasem asta.

— Păi, ar mai fi câteva locuri libere... dacă ești interesată, sigur.

— Serios? Da. Adică da, sunt. Absolut!

— Bine. Când ești liberă? mă întreabă ea deschizând orarul de pe calculatorul ei.

— Acum, cred. Am pauză de studiu individual, după care urmează cea de prânz, așa că pot să fiu aici și la a treia și a patra oră. Asta dacă aveți nevoie de mine. Dacă aveți nevoie de o mână de ajutor.

— Păi, am nevoie de o mână de ajutor, dar pe tine te vreau, îmi spune ea răspicat, urmărind cu degetul drept-unghiurile orarului. Bun! Avem noroc, se pare că e numai bine așa!

— Super. Când doriți să încep?

— Chiar acum, spune ea desfăcându-și larg brațele, de parcă m-ar întâmpina oficial.

Domnișoara Sullivan îmi explică procedura, îmi arată cum să utilizez baza de date și cum să găsesc cărțile la raft. Mă urmărește în timp ce mă ocup de primul client.

— Te descurci de minune! îmi spune ea.

Îi zâmbesc și eu, nu cu zâmbetul cel nou, ci cu zâmbetul meu adevărat. Mă bucur să mă aflu iar în preajma ei – cu ea mă simt de parcă aș fi cu adevărat un om normal. De parcă totul chiar o să fie bine.

— **I**eri mi s-a întâmplat ceva super-ciudat, îi spun
Marei când o luăm spre casă după ore.

— Oo, ce anume? mă întreabă ea entuziasmată.

— Ei, îl știi pe tipul ăsta, Josh Miller? Un baschetbalist
din a douășpea?

— Normal.

— Da. Normal. Ei bine, a vorbit cu mine. A vorbit pe
bune. Aproape de parcă... nu știu. Nu, lasă. E o prostie.

— Nu, ce-i? Trebuie să-mi spui, m-ai făcut curioasă!

— OK. Oricum, crede-mă, știu perfect cât de stupid o
să sune, o avertizez eu.

— Of, Doamne, zi odată! insistă ea râzând.

— Păi, știi doar că nu mai sunt în orchestră. Ei bine,
m-au repartizat într-o sală de studiu. Unde e el, Josh, și
mi-a eliberat locul de lângă el, să mă așez acolo. După
care a tot încercat să intre-n vorbă cu mine, de parcă ar
fi... interesat.

Mă aștept să izbucnească în râs, însă ea doar continuă
să mă privească.

— Interesat de mine, adică, o lămuresc eu.

— Bun, întâi și întâi, de ce ai crezut c-o să mi se pară o
prostie? Iar în al doilea rând... IUHUU! țipă ea ținând fix
în mijlocul străzii. DAAAAA!

— Aoleu, termină! Ești nebună! îi strig.

Dar râdem amândouă fără să ne putem controla.

— Și apoi ce s-a întâmplat? mă întreabă ea când se mai potolește și-și trage sufletul.

— Cum adică? Nimic. Trebuia să se mai întâmple ceva?

— Vreau să zic, cum a rămas? Ce ți-a spus mai exact?

— Mi-a zis c-o să-mi păstreze un loc mâine.

— Perfect! strigă ea. Atunci, mâine o să...

— Stai așa, o întrerup eu. Mâine n-o să mă duc, de fapt.

— De ce?

— Păi, m-am oferit voluntară la bibliotecă în timpul acelei ore, recunosc eu.

Mara mă privește fix, fără să clipească, cu zâmbetul ștergându-i-se de pe față.

— Scuze, te-ai lovit cumva la cap?

— Crezi că mai bine rămâneam în sala de studiu?

— Clar! strigă ea. Sigur că da, Edy. Nu s-a prins nimic de tine astă-vară?

Mă gândesc câteva minute, în timp ce mergem mai departe. Mara tot pufăie exasperată și se uită la mine clătănând din cap și oftând din când în când.

— Of, Edy.

— Ai dreptate, îi spun când ajungem la colțul unde ne despărțim. Ai mare dreptate. Habar n-am de ce am făcut asta. Cred că mi s-a făcut frică.

— De ce să ți se facă frică? Doar e Joshua Miller, e grozav că s-a întâmplat așa ceva, Edy.

Ridic pur și simplu din umeri. Pentru că nu pot să-i zic la ce m-am referit. Și știu că nu m-ar înțelege nici dacă aș putea să-i zic.

Lucrez la bibliotecă de o săptămână. Îmi place să petrec timp cu domnișoara Sullivan. Aproape am uitat de Josh Miller și de locul pe care-l ține pentru mine. Am uitat tot, mai puțin ochii lui.

În ungherul ăsta de lume mă simt bine, în siguranță. Parcă aș lua o mică pauză de la viața mea. Nu-mi ia mult să-mi dau seama că-mi place să așez cărțile pe rafturi și să pun totul în ordine. Aici fiecare lucru își are locul – totul e clar. Aici nu trebuie să mă întreb cine sunt și dacă sunt cum trebuie. Nu mă deranjează nimeni, nici măcar propriile mele gânduri.

— Greu mai dă omul de tine, știi? spune cineva, dintr-odată foarte aproape de mine.

Mă întorc. Mai că nu-mi vine să cred. El e. Josh. Se uită la mine cu ochii ăia ai lui. Se reazemă de raft și îmi zâmbește. Nu mi-am dat seama ce înalt e când am stat unul lângă altul în bancă, iar atunci, pe coridor, cred că eram prea dusă ca să-mi dau seama de ceva. De exemplu, cât de irezistibil arată așa, stând în picioare. Suntem atât de aproape unul de altul, ascunși de ochii lumii, în ungherul ăsta liniștit; de parcă numai noi am fi pe lumea asta. Nu mă pot abține să nu fac un pas spre el, mă atrage ca un magnet, îmi vine să mă apropiu mai mult.

— M-ai căutat? îl întreb.

— Păi, ți-am tot ținut locul, începea lumea să se uite ciudat la mine.

Îmi zâmbește iar, ridicând un colț al gurii, cum îi e obiceiu.

— Am ajuns să cred că nu te mai întorci, spune el uitându-se prin bibliotecă, apoi la teancul de cărți din mâinile mele. Cred că nu m-am înșelat, nu?

— N-am crezut că vorbești serios.

Mâinile mi se încleștează pe cărți și inima începe să-mi bată mai tare.

— Oare de ce nu mă ia nimeni în serios? întrebă el râzând.

Poate pentru că arăți cum arăți, îmi vine să-i zic. Poate pentru că ai tot timpul zâmbetul ăla cuceritor pe față. Poate nu vrea nimeni să te ia în serios pentru că asta ar însemna că ești un tip în carne și oase. Nu doar Numărul 12. Dar poate lucrurile astea sunt valabile doar pentru mine.

— Nu știu, îi răspund până la urmă.

— Păi, am vorbit serios.

Rămânem uitându-ne unul la altul.

— Nu-ți place de mine sau ce? spune el într-un sfârșit, înclinând bănuitor din cap.

— Nu, răspund repede. Adică nu e că nu. Adică da. Adică nu e că nu te plac.

— Bine. Cred, spune el râzând. Bun, cu asta ne-am lămurit. Acum, mă întrebam dacă vrei să ne vedem cândva?

— Ca să ce?

— Ca să ce? repetă el și zâmbește iar cu zâmbetul ăla al lui. Habar n-am, am putea să dăm iama în niște bancomate, să comitem niște acte de vandalism, să furăm niște identități, după care să pornim spre graniță. Ca să transportăm niște substanțe ilegale, desigur, spune râzând. Sau, dacă avem chef de ceva și mai nebunesc, am putea să mergem la un film. Poate chiar să mâncăm ceva la un restaurant.

Zâmbesc fără să vreau.

— Ce zici, da?

— Nu știu, îi spun. Poate.

Dintr-odată se uită mai serios la mine.

— Ce e, ai cumva prieten?

— Nu.

Rămânem amândoi tăcuți.

— Bine, spune el în cele din urmă răsuflând adânc. Păi, îmi zici tu atunci.

În timp ce mă uit cum se îndepărtează, Doamne, cât îmi doresc să fi zis da și gata! Ies dintre rafturi, încercând să-l prind din urmă. Dar tocmai când dispare pe ușă, o văd pe Amanda lângă un raft, pipăind distrată cotoarele cărților. Se uită când înspre mine, când înspre Josh. De data asta mă uit urât la ea. Amanda ia o carte și se apucă s-o frunzărească la întâmplare, făcându-se că nu mă vede.

Întinsă în iarba de la marginea terenurilor de tenis, culeg pădării albe și pufoase, suflându-le distrată semințele mici în vânt. E aproape octombrie, azi e probabil una dintre ultimele zile cu adevărat frumoase pe anul ăsta. E răcoare, însă razele soarelui încălzesc atât de plăcut, încât nici nu se mai simte frigul. Vreau să trag aer în piept și să-l țin la nesfârșit în plămâni.

Mara a rămas după cursuri cu Cameron, lucrează la un proiect pentru ora de artă. Aș putea să plec acasă, cred, dar chiar n-am niciun chef să fac asta. Așa că o aștept, nu contează dacă vrea sau nu.

— Sper că-ți pui o dorință de câte ori faci asta, aud pe cineva strigându-mi din spate.

Mă întorc, punându-mi mâna streășină la ochi. În fața mea se profilează pe cerul roz-portocaliu de pe fundal silueta unui băiat. E înalt, poartă tricou, șort și o genunchieră și are o geantă și-o sticlă de apă în mâini. Pe cap are o șapcă neagră, veche, ponosită, care îi maschează chipul, însă când se apropie, trăsăturile încep să i se distingă mai bine.

— Altfel nu faci decât să semeni bălării, încheie el.

Îmi dreg glasul, încercând să-mi iau un ton cât mai normal.

— Mereu apari pe nesimțite lângă mine, spun.

— Nu chiar mereu, s-a întâmplat de două ori, zâmbește el.

Au trecut aproape două săptămâni de când ne-am văzut la bibliotecă. Mă mir că mai vorbește cu mine. Eram convinsă că am ratat șansa.

— Ei, ce dorință ți-ai pus? mă întreabă el scoțându-și șapca și așezându-se pe jos, lângă mine, fără să mai aștepte să-l invit.

Are obraji roșii și părul ud. Ochii îi sunt vag sticloși și pare extenuat. Țin minte că și frate-meu arăta așa când venea acasă de la antrenament.

Mă gândesc o clipă ce să răspund, privindu-l cum se instalează lângă mine.

— Nu-mi pun dorințe, mă hotărâsc eu.

Oricum, nu dorințe pe care să mi le îndeplinească zănele albe și vapoase suflate încolo și înapoi de curenții aerului. Pare dezamăgit – nu am urmat regulile jocului. Trebuia să inventez ceva drăgălaș pe care să mi-l doresc mai mult decât orice pe lume. După care el trebuia să-mi servească o ditamai gogoașa – despre toate modurile în care ar putea să-mi îndeplinească dorința aia. Sigur că n-are cum. Și nici eu nu m-aș învoi. Așa că fiecare își vede de ale lui.

— Toată lumea își pune dorințe, insistă el.

— Eu nu-mi pun.

Aș părea mult mai dură cu o țigară înfaptă în colțul gurii. Nu te pune cu mine – cam asta e impresia pe care vreau să i-o las. Nu sunt nici naivă, nici proastă. De fapt, nici măcar nu sunt o fată drăguță.

Acum pare dezumflat rău de tot. Pare să-și dorească în gând, suflând într-o buruiană, să nu se fi așezat deloc lângă mine. Nu spune nimic, doar se uită în gol, la lumea care nu mai e aici ca să-l salveze.

— Ei, bine... încep eu și observ cu coada ochiului că Josh a renunțat să mai caute o vestă de salvare și s-a întors cu fața spre mine. Chiar dacă mi-aș fi pus o dorință, nu că aș fi făcut așa ceva, tot nu ți-aș spune despre ce e vorba.

Mă uit pe furiș la el. Zâmbește larg. E un tip drăguț și o știe. Razele soarelui filtrate prin irișii lui creează forme

caleidoscopice în nuanțe de caramel și mahon, ascunse în spatele celui ciocolatiu. Trebuie să mă silesc să-mi iau privirea de la el. Se dă un pic mai spre mine. Îmi simt inima bătându-mi mai tare.

— Pentru că așa n-o să ți se mai îndeplinească, nu? mă întreabă el.

— Exact, încuviințez eu.

— Bine, dar chiar se îndeplinesc vreodată, fie și dacă nu spui nimănui?

Interesantă tactică – face apel la cinismul meu. E bun.

— Bine zis, recunosc eu.

Văd cum i se învârt roțițele când se uită la mine, în timp ce decide cum să atace, ce mișcare să execute ca să câștige, să mă învingă.

— Știi, am făcut odată un proiect despre ciclul de viață al păpădiilor, îmi spune el arătând spre tulpina acum golașă din mâna mea. Cred că prin clasa a doua.

Nu cred că partea asta e în scenariu. Îmi storc creierii. Nu, chiar nu știu cum să răspund la așa ceva. Întinde mâna în spate și culege ceva – aud cum pârâie tulpina subțire. Eu doar dau din picior, lovind încet o buruiană galbenă.

— Ei, știi că la început sunt galbene? Iar după ce se scutură petalele, rămâne puful ăla alb, care împrăștie semințele în aer? întreabă el cercetând păpădia pe care a smuls-o din pământ.

Încuviințez din cap.

— Ia uite, aste e... cumva între, spune ținându-mi-o în fața ochilor, ca să văd mai bine. Petalele galbene s-au scuturat, începe să iasă albul la suprafață, numai că puful nu e încă destul de ușor ca să zboare.

Suflă în păpădie, dar nu se întâmplă nimic.

Stăm atât de aproape, că-i simt respirația pe piele, îi simt căldura corpului. Mă privește drept în ochi, așteptându-mi reacția. Însă, absorbită de respirația,

căldura și ochii lui, nu prea mai reușesc nici să gândesc, nici să vorbesc, și nici măcar să înțeleg altceva în afara respirației, căldurii și ochilor lui. Într-un final, îmi impun să-mi întorc privirea.

— În fine, continuă el văzând că nu zic nimic. Sunt destul de rare; pentru proiectul meu a trebuit să găsesc câte o păpădie aflată în fiecare etapă a creșterii ei. N-o să-ți vină să crezi cât de rare sunt păpădiile de felul ăsta.

Mă silesc să-l privesc iar în ochi, însă nu rezist prea mult, așa că mă concentrez iar asupra păpădiei.

— Mă rog, poate că nu e așa de interesant...

Rămâne cu coatele sprijinite pe genunchi și cu păpădia atârându-i între degete.

Zâmbesc. De fapt, mi s-a părut oarecum interesant, dar n-am de gând să-i spun.

— E o zi frumoasă, zice el ridicând ochii spre cer.

— Da, încuviințez eu.

— Da, oftează el.

Îmi pare rău pentru el, probabil se pricepe de minune să flecărească cu fetele. Nu e vina lui.

— Ei, și cum de mai ești prin zonă? mă întreabă nu după multă vreme, când tăcerea devine insuportabilă.

— Aștept o prietenă. Tu?

— Aștept să vină cineva să mă ia – tocmai am ieșit de la antrenament.

— Te-ai rănit sau ceva? îl întreb arătând spre genunchiul bandajat.

— Nu, mă mai doare uneori. Nimic grav, spune el zâmbindu-mi lent, cu ochii în ochii mei.

— A.

Încuviințez ferindu-mi privirea, atentă să nu par că-mi fac griji pentru el sau că am vreo grijă pe lumea asta, de fapt.

— Ei, face el învârtind fără astâmpăr păpădia între degetul mare și arătător. Mă ții în suspans, știi doar, nu?

— A, repet eu. Scuze.

— Atunci să înțeleg că răspunsul e nu? mă întreabă încă zâmbitor. Nu-i nimic. Numai că așa vrea să nu mă mai simt ca un idiot, spune el râzând.

Îmi vine să râd auzind că tocmai el se simte ca un idiot. Aș vrea să-i explic cumva că îmi vine să spun și nu, și da în egală măsură.

— Nu, nu-i asta. Doar că...

Dar nu sunt în stare să-mi duc fraza la capăt pentru că nici eu nu înțeleg prea bine sentimentul.

— Doar că...?

— Nu știu, bâigui eu.

După expresia gurii lui, îmi dau seama că e nedumerit, nu știe dacă să zâmbească sau să se încrunte.

— Te porți dinadins așa? Chiar nu-mi dau seama.

— Cum mă port?

— Te joci cu mine – nu vrei să-mi răspunzi clar.

— Nu, chiar deloc. Jur.

Încruntă din sprâncene, iar în mijlocul frunții îi apare o linie verticală. Se uită scrutător la mine.

— Hai s-o lăsăm baltă, spune el în cele din urmă. Cred că pur și simplu nu reușesc să te înțeleg, zice și zâmbește stângaci, trist, dând din mână. Pe bune, hai s-o lăsăm așa.

— Da, mă aud dintr-odată zicând.

Pentru că poate că mi se oferă o șansă – o a doua șansă – de a fi inițiată în toată povestea asta cu relațiile.

— Stai, deci da? spune privindu-mă atent, cu ochii luminându-se. Adică răspunsul e da?

— Da, repet eu trăgând aer în piept.

— În sfârșit! strigă el râzând, ridicând brațele spre cer. Ești liberă mâine-seară?

— Cred că da.

Înainte să mai spună ceva, o mașină trage pe dreapta la celălalt capăt al terenului – un automobil bleumarin care seamănă cu un dric, clar o mașină de om mare.

— La naiba, a venit să mă ia. Poftim, zice și-mi ia mâna într-a lui.

— Stai, zic trăgându-mi mâna. Ce faci?

— Stai puțin, râde el. Hai că nu mori. Relaxează-te, îmi spune cu vocea lui mătăsoasă și cuceritoare cu care dă probabil pe spate fetele.

Îmi descleștează degetele și îmi pune ceva în palmă.

Mă uit în jos. E păpădia în stadiul intermediar.

Se ridică și-și ia geanta.

— Hai să ne vedem aici după ore, bine?

Încuviințez.

— Super, zâmbește el. Bun.

Se urcă în dricul condus de o femeie, care bănuiesc că e mama lui. Femeia face cu mâna în direcția mea. Mă întorc să mă uit în spate. Dar mie îmi face cu mâna, îmi dau seama când îl văd pe Josh vizibil jenat pe scaunul din dreapta. Ridic brațul și o salut.

— Nu vrea s-o lăsăm undeva? o aud prin geamul deschis al portierei cum îl întreabă.

Josh îi spune fie „Nu vrea“, fie „Haida“, nu-mi dau seama exact.

După ce mașina se îndepărtează, îmi scot agenda și o deschid la paginile de săptămâna asta. Apoi așez cu grijă planta pufoasă și albă între ele și o închid încet.

Dinspre terenurile de tenis aud ceva mișcare. Când mă uit în spate, nu-mi vine a crede ochilor. E Amanda. Stă cu degetele vârâte în ochiurile gardului de sârmă și se holbează la mine.

— Hei! îi strig eu.

Dar ea se întoarce să plece.

— Hei!

Mă ridic și o iau la fugă spre poarta din gardul terenului.

— Ce cauți tu aici? îi strig ajungând-o repede din urmă.

Mă spionezi?

— Nu. Pot să stau unde am chef.

Își încrucișează brațele pe piept și mă măsoară din cap până-n picioare, mina schimbându-i-se treptat și buza de sus încrețindu-i-se într-o expresie de dezgust.

— Ce-ar fi să-ți vezi de-ale tale, Mandy? spun și o iau din loc, dar apoi mă întorc iar spre ea, luându-mi inima în dinți. Ia stai, de fapt ce ai cu mine?

— N-am nimic cu tine, îmi răspunde ea.

— Mie mi se pare că ai.

Îmi încrucișez și eu brațele pe piept, încercând să mă calmez și să par la fel de impunătoare pe cât reușește ea cumva să pară. Amanda se apropie de mine, ca atunci, pe treptele școlii. Dacă n-aș cunoaște-o, aș zice că e gata să mă lovească.

— Nu mă cheamă Mandy, mârâie ea.

Și cu asta pornește călcând apăsător, traversând terenurile de tenis.

Noaaptea de-abia reușesc să dorm. Mă scol devreme și încep să mă pregătesc. Le-am luat-o până și alor mei înainte. Când ajung la școală, e pustiu. Dinspre cancelarie se simte mirosul greu de cafea ieftină, însă nu se vede absolut nimeni prin preajmă. Intru într-o toaletă de la parter și deschid fereastra, ca să fumez pe furiș o țigară, până nu apare altcineva.

Încerc cât pot să mă adun. Îmi e atât de groază de întâlnirea de mai încolo cu el, că de-abia reușesc să mă concentrez. Mă gândesc dacă n-aș face mai bine să cer învoire azi pe caz de boală. Ar fi o scuză numai bună. Numai că îmi doresc sincer să-l văd mai încolo.

Aud pe cineva venind. Arunc țigara și închid bine fereastra. La ora asta matinală sigur e o profesoară. Mă ascund repede într-o cabină și mă încui acolo. Apoi mă urc pe vasul de toaletă și aștept ținându-mi respirația.

Ușa se deschide scârțâind și se aud două voci șoptind desperate:

- Haide, grăbește-te. Încuie-o, încuie-o mai repede.
- Gata, l-am găsit. Poftim.
- Hai odată! Hai odată! șoptesc ele întretăiat.

Entuziasmul lor frenetic îmi trezește curiozitatea. Mă mișc cu grijă, ca să trag cu ochiul prin spațiul dintre ușă și peretele cabinei, fără să fac niciun zgomot. Atunci o văd – e Amanda. Nu mai scap de ea de la o vreme.

— Bun, ia-l, îi spune ea unei alte fete – tot din a noua, o știu din vedere, fața ei are mereu o expresie arțăgoasă – și îi întinde un marker.

— Bun, ce vrei să scriem până la urmă? o întreabă Arțăgoasa uitându-se la perete.

— Știi tu, curvă, târfă, ștoarfă, cățea, ce-o fi. Oricare variantă e adevărată, așa că scrie ce vrei, îi spune Amanda.

Se apropie de peretele toaletei înarmate cu două markere cu vârf gros, din cele care nu se șterg. Amanda scrie prima. Vârful buretos al markerului scârțâie pe faianța murdară, de un roz pal, în timp ce scrie cu grijă, sub ochii mei:

EDEN MCCROREY E O CURVĂ

Nu-mi vine să cred. De-abia dacă mai respir.

Apoi se duce și Arțăgoasa lângă ea și adaugă, cu o mică săgeată, după CURVĂ, cu un scris apăsător, care îmi face greață:

SCÂRBOASĂ ȘI SUPER-NERUȘINATĂ

— Cum ți se pare? o întreabă ea pe Amanda zâmbind.

— Perfect.

— Și ia zi, de ce e o curvă scârboasă și super-nerușinată? râde ea.

— Crede-mă, e și gata, spune Amanda în timp ce amândouă își admiră opera. Plus că ieri după ore și-a tras-o practic cu un tip lângă terenurile de tenis! minte ea.

Îmi duc mâna la gură. Chiar mă văd în stare s-o omor, s-o arunc pe fereastră. Să urlu la ea cât mă țin plămânii. Doar că am înlemnit locului.

— Vai, ce greșos! exclamă Arțăgoasa.

— Da, absolut, îi dă Amanda dreptate. Bun, hai că nu prea mai avem timp.

După care pleacă. Le las să plece. Dar tot nu reușesc să mă urnesc din loc. Sunt înlemnită – stau cocoțată pe vine pe vasul de toaletă, cu mâna acoperindu-mi gura în continuare căscată.

Nu știu cât îmi ia să mă dezmeticesc. Deschid ușa cabinei și mă apropiu de perete, uitându-mă uluită la el. Ating cu degetele cuvintele pline de ură, scrise cu tuș negru. Aud o voce pe hol. Cineva trăneste ușa unui dulap. Începe să vină lumea. Scot un teanc de șervețele de hârtie din suport și le înmoi în apă și săpun lichid. Apoi mă duc la perete și mă apuc să frec din greu cuvintele, apăsând cât pot de tare, până când nici nu mai pot să respir, până când mă apucă plânsul. Mă uit la perete. Cuvintele sunt tot acolo. Neatinse parcă. Las să-mi cadă din mână șervețelele înmuiate. Îmi încheștez pumnii, înfigându-mi unghiile în carnea palmei – îmi vine să dau cu pumnii în perete, îmi vine să trag pumni la nimereală.

Chiar atunci intră trei fete drăguțe și populare din a douășpea, vorbind între ele. Se aliniază în fața oglinzii.

Mă întorc cu spatele la ele, ștergându-mi lacrimile. Apoi mă duc la chiuvetă să mă spăl pe mâini de resturile de hârtie udă.

— Aoleu! strigă una dintre fete.

Mă uit repede la ea.

— Cineva a fost tare rea, spune ea arătând spre perete cu periuța de aplicat rimelul.

Izbucnesc toate în râs. Îmi simt inima ca o pasăre în colivia pieptului. Se izbește sălbatic cu aripile de gratiile de os. Tare-mi mai vine s-o dau pe frumușica asta cu capul de oglindă.

— Dar cine mai e și Eden McCrorey asta? întreabă o alta.

— Cică e o curvă, răspunde a treia râzând.

— Nu, o corectează prima, e o curvă scârboasă și super-ne-rușinată.

Și se apucă să hohotească toate ca niște mici vrăjitoare, ieșind pe rând din toaletă. Eu rămân unde sunt, fără să le fi zis nimic când le-am auzit vorbind astfel despre mine.

Năvălesc afară, fără să știu prea bine ce fac, hotărâtă să mă duc după fetele alea și să le zic că nu le permit să se poarte așa cu mine. Să le zic că sunt numai minciuni. Să mă duc la Amanda și să dau cu ea de pământ. Dar mă opresc după doar câțiva pași. Holurile sunt pline de lume și larmă. Fetele s-au pierdut deja în mulțime.

Așa că mă duc la dulapul meu. Încerc să mă port de parcă nu s-a întâmplat nimic. Mă străduiesc să-mi văd de ale mele de parcă nu știu nimic, de parcă nu e nimic de știut. Reușesc să-mi evit toți cunoscuții. Dar Mara tot dă de mine la prânz, la bibliotecă.

— Bună, îmi șoptește ea venind în spatele meu în timp ce aranjez niște cărți pe raft. Putem să vorbim un pic?

Era inevitabil. Mă las trasă de braț ceva mai departe, între rafturi.

— Edy, începe ea, trebuie să-ți spun ceva. E de rău. Dar mai întâi, nu uita, o să fie bine. Doar că... mă gândesc că trebuie să știi.

— Știu, îi zic.

— Știi? face ea strâmbându-se toată.

Încuviințez, chinuindu-mă să zâmbesc, să ridic din umeri de parcă puțin îmi pasă.

— Ce nebunie! Habar n-am cine-ar putea să răspândească asemenea zvonuri. Mai ales despre tine!

— Nici eu n-am idee, mint eu.

— În fine, m-am dus cu Cameron în toate toaletele și am încercat să le acoperim. Asta am făcut toată dimineața, așa că e în regulă. Speram că n-ai apucat să vezi totuși, recunoaște ea.

— Cameron a intrat în toaletele fetelor?

— Nu, în ale băieților.

Nici nu mi-a trecut prin cap că s-au dus și în toaletele băieților.

— Mersi c-ați făcut asta, Mara. Pe bune. Dar cred că deja a văzut toată lumea, îi spun. Nu mai aveți ce să faceți, spun eu râzând amar.

— Păi, dă-i dracului pe toți! spune ea mult prea tare, încât mai mulți elevi întorc capul spre noi. Îmi pare tare rău, Edy, șoptește ea. Nu mai înțeleg nimic.

E așa de tristă, că parcă ar fi vorba despre ea, nu despre mine.

— Vrei să vii pe la mine diseară? Putem să ne îndopăm cu prostii și să vegetăm liniștite, încercă ea să mă convingă.

— Nu pot. Am deja planuri.

— Da? Cu cine? întreabă ea șocată.

Mă uit în jur, ca să mă conving că nu trage nimeni cu urechea, și îi spun pe o voce atât de joasă, încât de-abia se aude:

— Josh. Joshua Miller.

— Dumnezeu! Tu vorbești serios? întreabă și ea pe un ton șoptit, cu un zâmbet până la urechi. De unde până unde?

— Nu știu, pur și simplu... s-a întâmplat... M-a invitat să ieșim împreună.

— Edy? face Mara și zâmbetul i se contractă dintr-odată. Doar nu crezi că el a făcut-o, nu? Pentru că, dacă el a fost, e clar mai bine să nu ieși cu el, nu?

— N-a fost el.

— Bine, dar cum de ești așa sigură? mă întreabă ea, pe bună dreptate suspicioasă.

— Sunt foarte sigură, insist eu, însă nu pare deloc convinsă.

— Edy, acum chiar că-mi fac griji. Să fii foarte atentă, bine? îmi spune ea cu glasul tremurându-i ușor. Tipul e cam din altă lume decât noi. E mai mare. Știi tu, dacă se așteaptă să faci anumite chestii?

— Și ce dacă? răspund imediat. Nu știu, poate că n-ar fi așa de rău.

— Pe bune? mă întreabă ea șocată. Bine... dar nu ți-e teamă?

— Nu, mint eu.

Mi-e teamă. Însă, pe de altă parte, mă tem mai mult de teama mea. Mă tem că n-o să ajung s-o fac. Mă tem că n-o s-o fac vreodată de teamă că Kevin o să-și mențină controlul asupra mea într-un fel la care nici măcar n-am visat. Brusc, simt cât se poate de acut nevoia, dorința, necesitatea de a-l înlocui cu altcineva. Nici nu-mi pasă cine anume, poate fi oricine. Merge și cu tipul ăsta, Josh. Doar mi-a cules o pădăie.

— Poate că zvonurile nu sunt chiar o minciună, meditez eu.

— Taci, Edy, îmi spune Mara fără urmă de zâmbet pe față. Să nu mai zici niciodată așa ceva. Știi foarte bine că nu sunt adevărate!

— Scuze, îi spun.

Se uită lung la mine, de parcă îi vine să mai zică ceva, dar renunță.

— Scuze, repet eu.

— Edy, trebuie să fii sigură, îmi spune ea ferm. Dacă ai de gând s-o faci, să fii foarte, foarte sigură. N-ai cum să dai timpul înapoi, odată ce ai...

Nu pot să n-o întrerup.

— Nu-ți face griji, bine? Cine știe dacă o să se întâmple ceva până la urmă? mint eu ca s-o liniștesc.

— Dumnezeuule, icnește ea, îngrozită și încântată totodată de idee. Joshua Miller, asta chiar că e ceva. E... tare de tot.

Îi zâmbesc larg, cu toate că mă tem când mă gândesc la această posibilă schimbare, la faptul că eu aș putea să mă schimb.

— Da, cam e.

După ore stau și aștept pe trotuarul de lângă terenurile de tenis. Parcă sunt acolo de ore întregi, însă de fapt n-au trecut decât șapte minute. Îl mai aștept trei minute și gata, plec. Mi-am aranjat părul și machiajul în oglindă, la toaletă, înainte de plecare. M-am spălat pe dinți. Ba chiar m-am schimbat în rochia nouă, cu flori, pe care mi-am luat-o înainte să începă școala. Îmi trec iar degetele prin păr. Chiar când mă gândesc s-o iau din loc, îl văd venind spre mine.

— Bună! Chiar ai venit? îmi spune el întâmpinându-mă zâmbitor.

— Am zis că vin, spun zâmbindu-i și eu.

— Știu, tocmai de-asta nu eram sigur, răspunde râzând. Haide.

Mă ia de mână. Îmi stă inima-n loc. În timp ce mă conduce de-a lungul parării, nu pare să observe că toată lumea se uită la noi. Se oprește lângă mașina albastră break cu care a plecat ieri și îmi deschide portiera să urc. Apoi se urcă și el la volan, pornește mașina și mă privește cu căldură.

— Arăți foarte drăguț, Eden.

— Mersi, bâigui eu și mă uit pe geam ca să nu mă vadă roșind.

Dar chiar atunci îi văd pe tipii ăștia – sigur niște amici de-ai lui – cum se uită spre noi și ne arată cu degetul râzând.

— Unde ai chef să mergem? mă întreabă el.

Clar nu vede ce văd eu. Nu trăiește în lumea în care trăiesc eu.

— Oriunde, numai să plecăm de-aici.

— OK, spune răsând. Ți-e foame?

Ridic din umeri. Numai de mâncat nu-mi arde după o asemenea zi.

— OK, un film?

— Putem să mergem undeva unde să nu fie nimeni? spun eu străduindu-mă să râd, deși vorbesc foarte serios.

— În zilele noastre, peste tot dai de cineva, zâmbește el larg, așteptând mai departe să-i dau un răspuns. Ai mei aveau planuri pentru seara asta, așa că am împrumutat mașina maică-mii ca să te scot undeva. Așa că, haide... zi un loc, oricare, și mergem.

— Ce fac ai tăi? îl întreb venindu-mi o idee.

Se uită la mine de parcă se întreabă dacă nu-s nebună.

— Crede-mă, nimic din ce am face noi, dacă ești în căutare de inspirație.

— Nu, voiam să zic: ce-ar fi să mergem la tine? Nu e nimeni acasă, nu?

Preț de o clipă pare nedumerit, apoi văd pe chipul lui că a înțeles.

— Aă, sigur. Cred c-am putea face asta. N-ai prefera totuși să mergem în altă parte? mă întreabă trăgând măneta schimbătorului de viteze.

— Doar dacă știi vreo insulă pustie de unde am putea să ne întoarcem înainte de zece, când trebuie să fiu acasă.

Zâmbește doar și o luăm din loc.

Nici nu apuc să mă dezmeticesc, că stăm unul lângă altul în mijlocul camerei lui.

— Ei, începe el uitându-se printr-un teanc de CD-uri de pe scrin. Vrei să ascultăm niște muzică?

Încă ascultă muzică la CD-uri – ce neobișnuit. Însă gândurile mi se perindă prea rapid în minte ca să le duc până la capăt.

— Sigur.

— Ce muzică-ți place? mă întreabă.

— Orice.

Alege un CD. Începe o melodie lentă și liniștită. Josh se uită la mine. Își vâără mâinile în buzunare. Apoi și le scoate. Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Îți place? mă întreabă el.

Cred că se referă la muzică, dar poate mă întreabă și dacă îmi place să fiu acolo cu el.

În ambele cazuri am același răspuns, așa că îi spun adevărul:

— Încă nu-mi dau seama.

Se așază pe patul lui și-mi face semn să fac la fel. Simt cum totul o ia la goană în interiorul meu când mă îndrept spre pat. Nici nu mi-aș fi putut imagina acum un an că o să mă aflu în camera tipului pe care mi-a venit atât de tare să-l fac terci pe hol atunci. Fără să vreau, încep să evaluez fiecare detaliu al situației în care mă aflu: el, eu, distanța dintre noi, cuvertura moale care-mi atinge picioarele, mirosul de rufe curate din cameră, posterele cu sportivi de pe pereți, parchetul, draperiile trase parțial. Mă chinui să respir, simțind cum mi se strânge tot mai tare inima de frică. Josh își ține și el buzele întredeschise. Aștept să spună ceva, dar nu zice nimic. Mi-am încleștat atât de tare fălcile, că-mi zvâcnesc dinții.

Îi studiez mai de aproape fața. La început am avut impresia că are nasul mare, dar de fapt nu e așa – „acvilin“, îmi șoptește creierul, amintindu-mi de momentul când a trebuit să caut cuvântul în dicționar – eram în clasa a șaptea, după ce am dat de el în *Sherlock Holmes* –, nici

nu-mi pot închipui nas mai potrivit pe o față de om. Când mă uit iar la ochii lui, par să-și schimbe de fiecare dată culoarea. Îmi privesc mâinile din poală, cu degetele împletite între ele, și mă întreb dacă și el e chinuit de gânduri ca mine, cu mintea zbârnâindu-i ca să-mi înțeleagă chipul. Cumva mă îndoiesc.

— Ei, începe el. Ești sora lui Caelin McCrorey? Sau așa ceva?

— Da, și?

— Nu știu, ridică el din umeri. Făceam conversație. Am jucat cu el. E un tip tare. Bine, de fapt n-am știut că sunteți frați. M-am interesat de tine. Altceva nu știa nimeni – ești un mister, spune el zâmbind larg și ridicând din sprâncene.

Chiar nu știu ce să-i răspund. Că nu sunt cine știe ce mister? Că nu-i așa de greu să mă cunoști? Cum rămâne cu faptul că am devenit curvă peste noapte – chiar n-a auzit nimic?

Cu zâmbetul lui din colțul buzelor, mă întreabă:

— Ce, nu vrei să povestim?

— Nu despre frate-meu.

Scoate un soi de pufăit, un hohot de râs sau un oftat, nu-mi dau seama, dar apoi adaugă încet:

— Da, nici eu.

Are o voce răgușită și vorbește unind cuvintele între ele, de parcă nu-i prea pasă ce scoate pe gură. Spre deosebire de Kevin. Kevin pronunță răspicat fiecare cuvânt, astfel încât se exprimă egal, apăsător, limpede și o idee prea tare. Josh vorbește altfel. Dar totul la el e altfel. O să fie bine. N-o să pătesc nimic. Josh zâmbește iar și întinde mâna ca să mă atingă ușor pe obraz. Inima parcă-mi stă în loc. Arătând din cap distanța dintre noi, mă întreabă:

— De ce stai așa departe?

Mă dau încet mai spre el. Se apleacă spre mine. Închid ochii. E prea intens și înfricoșător ca să urmăresc ce se

întâmplă. Îi simt buzele pe ale mele. Mă sărută. Încerc să-l las, să nu-mi amintesc când și-a lipit ultima oară un băiat gura de a mea. Încerc să-l sărut și eu, de parcă n-ar fi primul meu sărut. Pentru că de fapt nimeni nu m-a mai sărutat vreodată.

Mă silesc să-l sărut, să-l sărut dându-i tot ce am în mine. Pentru că pot. Pot. Sunt în stare. Până să mă dezmeticesc, deja a reușit cumva să mă împingă în jos pe pat – sunt întinsă pe spate. Își lasă piciorul peste al meu, sucindu-și agil corpul și întinzându-se lângă mine. Dar chiar când încep să simt că totul ar putea într-adevăr să fie bine, că se prea poate să nu-mi stârnească numai groaza, degetele lui îmi coboară pe gât în jos. Mi se strânge stomacul, căci nu pot să uit acel fapt incontestabil: băiatul care a pus ultima dată mâinile pe gâtul meu voia să mă sufoc.

„Normal, poartă-te normal“, îmi spun în sinea mea. „Acum e altceva.“

Însă când îi simt mâna pe coapsă, mă crispez toată. Nu pot să nu mă gândesc, pentru că Josh ar putea – și ce dacă are ochii ciocolatii sau nasul acvilin sau zâmbetul magnetic –, teoretic, ar putea s-o facă, ar putea să facă ce vrea, n-am destulă forță să-l opresc și nimeni n-ar avea de unde să știe, doar suntem singuri în casă, cum Dumnezeu am ajuns în situația asta? Ce-a fost în capul meu? Își mută mâna mai sus pe coapsa mea, rochia mi se mai ridică puțin. Îmi vine să-l împing de pe mine, să fug de-aici. Inima îmi bate tare, nebunește, mi se izbește de coaste. Își dezlipiște gura de-a mea și îmi cercetează chipul. Încerc să nu par speriată. Dar am înlemnit.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el încet. Vrei să mă opresc?

Nu pot să zic nici da, nici nu. Închid ochii și încerc să-mi găsesc cuvintele. Dar în clipa aia m-am întors în

trecut. Sunt cu Kevin. Kevin îmi ține brațele lipite de pat. Îmi sfredelește încet corpul până la os cu mâinile și degetele lui ca niște cuțite boante. Cu cât am încercat mai mult să scap, cu atât m-a ținut mai strâns. Nu mi-a venit să cred ce forță are. Cât de slabă sunt.

Deschid ochii. De-abia mai răsuflu. A trecut prea mult timp. Muțenia asta e mai rea decât tăcerea. Știu că trebuie să spun ceva, însă nu știu ce. Așa că ridic ochii în tavan și șoptesc „Trebuie să plec“, atât de încet, că nici nu mă aude.

— Ce-i?

— Nu știu, zic încet.

Chiar nu știu, nu mai știu nimic în clipa asta.

— Nu, eu... știu, șoptește el.

Dar când ridic capul să mă uit la fața lui, nu pare că știe sau că înțelege ceva, pare la fel de confuz ca mine. Își trece degetele prin părul meu și se apleacă iar să mă sărute.

— Chiar, ăă... încep eu și-l împing cu mâinile în piept. Trebuie să plec.

Însă mâinile mele n-au niciun efect. Nu-l urnesc din loc. Nici măcar cu un centimetru.

—Trebuie să plec! strig eu de data asta.

Face ochii mari și se dă de pe mine. Mă ridic repede și mă refugiez la marginea patului.

Josh mă apucă de mână și mă trage înapoi.

— Stai...

— Ce e?

Vocea mea e prea ascuțită, nu pot să mă abțin. Instinctele îmi spun că e cazul să mă pun pe urlat, pe dat pumni. Să-mi tai cu ceva brațul, cu fierăstrăul, cu cuțitul, cu dinții, nu contează, numai să scap de-aici. Doar că instinctele mi-au cam luat-o razna, așa că schimb tonul și mai încerc o dată, cu glasul mai calm:

— Ce e?

— Nimic, doar... ce se întâmplă, de ce trebuie să pleci?

Mă uit la mâna cu care încă mă ține de braț, iar el îmi dă drumul.

— Am crezut că o să...

— Ce-ai crezut c-o să facem? îl întrerup făcând fără să vreau ochii mari.

— Nimic... nu treaba aia! spune el repede. Credeam c-o să ieșim... și-o să petrecem timp împreună cumva. Am crezut că mai avem vreme, atât. Pur și simplu nu înțeleg. Când îți place, când vrei să pleci? Uite ce, am greșit cu ceva? mă întreabă el turuind cuvintele.

Mă uit atent la el. Habar n-am ce să-i răspund. Oare a greșit cu ceva? Sau e ceva normal? Asta face lumea de fapt? Gândurile mi se succed nebunește. Habar n-am ce simt, ce gândesc sau ce vreau.

— Tu ai vrut să venim aici, spune el, dar nu pe un ton răutăcios, ci de parcă chiar vrea să-mi amintească.

— M-am răzgândit, bine?

— Bine, spune el și pare sincer.

Stăm amândoi la capătul patului, unul lângă altul. Îmi netezesc rochia. El își aranjează cămașa. După care se lasă iar tăcerea aia îngrozitoare. Mă uit afară pe fereastra camerei. Soarele începe să apună.

— Cred că mai bine plec.

— Aici e numai bine, îi spun când ne apropiem de colțul străzii mele.

Oprește mașina și se uită nedumerit în jur.

— Și casa ta care e?

— E un pic mai încolo. Aici e bine.

Trage mașina aproape de bordură și închide farurile.

— Totul e în regulă între noi? mă întreabă el.

— Cred că da.

— OK, încuviințează el. Păi, chiar dacă nu mi se pare că a fost o întâlnire adevărată, pentru că nu ne-am dus nicăieri de fapt... pot să te sărut de noapte bună? mă întreabă cu acel zâmbet al lui.

Mă uit repede în jur, să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă. Când mă întorc spre el, s-a apropiat deja, aplecându-se spre mine. Mă sărută doar o dată, ușor.

— Măine-seară, începe el, știi, avem un meci important în deplasare. Dar după o să fie o petrecere. Vrei să vii?

— Nu prea cred.

Parcă-i și văd pe amicii lui arătându-mă cu degetul și sușotind între ei și pe fetele alea drăguțe din baie râzând. Și pe Josh văzând totul. Sau mai rău, alăturându-se lor.

— De ce? mă întreabă jignit.

Doar multe fete râvnesc după invitația asta – mi se dă ocazia să petrec alături de foști și viitori regi și regine ale balurilor de absolvire și de sfârșit de an. Iar eu, o fată simplă, din popor, am tupeul să-l refuz.

— Pentru că nu...

Cum să i-o spun?

— Nu vreau să fiu prietena ta.

Își dă ochii peste cap, clătinând din cap și abținându-se să nu râdă.

Se pare că am zis ce nu trebuia.

Se uită fix în față o vreme, după care se întoarce spre scaunul din dreapta, unde stau eu.

— Bine, spune el lent, ca atunci pe coridor, acum un an, pe vremea când eram Șoricelul invizibil. Nu ți-am cerut să fii prietena mea, te-am întrebat dacă vrei să vii la o petrecere.

— Ei bine, nu vreau.

Am un ton autoritar de care nu știam că sunt în stare.

— În regulă.

Încearcă să facă pe nonșalantul. Îmi țin privirea pe bordul mașinii. Ceasul arată 18:51, apoi 18:52.

— Atunci am terminat-o? mă întreabă el.

— Poate că da, poate că nu, spun eu ridicând din umeri.

Sunt atât de detașată. De calmă. De sigură pe mine. Cum de sunt în stare?

— Îmi pare rău, nu te... nu te înțeleg deloc. Atunci ce vrei mai exact de la mine? mă întreabă el cu o notă de iritare în glas.

— Nu știu. Am putea să ne vedem din când în când, doar atât, nimic serios, știi? mă aud eu întrebându-l, înșiruind cuvintele de parcă le-aș fi gândit cu adevărat.

O vreme rămâne pe gânduri, iar pe chip i se citește scepticismul.

— Cred că nicio fată nu mi-a spus ceva mai bizar până acum. Chiar nu vrei să mergi mâine cu mine la petrecerea aia? mă întreabă el iar neîncrezător. Nu înseamnă neapărat că e ceva serios între noi.

— Uite ce, n-am de gând să stau la discuții. Dacă nu vrei să ne mai vedem, nu-i nimic, bine? Dar dacă vrei, așa o să stea lucrurile și gata. Așa stau lucrurile, adică.

Trage aer pe nas și-l dă încet afară pe gură. Oftez din greu. Mă prefac nerăbdătoare, bătând darabana cu degetele pe mânerul portierei, gata s-o deschid și s-o iau din loc.

— Nu știu, spune el șovăitor într-un târziu.

Plec fără să mai zic nimic. Știu că mă urmărește cum mă îndrept spre casă. Nu întorc capul decât după ce motorul mașinii se pierde în tăcerea care mă înconjoară. Mă uit, nu se mai văd decât două stopuri auto roșii care lucesc în depărtare.

Luni deja observ cum se uită lumea la mine. Parcă oamenii s-au împărțit dintr-odată în două tabere. Prima este cea pe care o cunosc deja: e tabăra celor care nici nu știu că exist. Însă acum se conturează încă o facțiune, care îmi aruncă tot felul de priviri: dezgustate, compătimitoare, intrigate. Nu știu dacă din cauza cuvintelor scrise pe pereți, sau pentru că am fost văzută plecând cu Josh vineri. Poate și, și.

Însă aici, în bibliotecă, n-am parte de așa ceva.

Aici sunt în siguranță. Cu o mulțime de discipline, li-
tere și numere pentru a menține ordinea: filozofie, științe
sociale, limbi străine, tehnologie, literatură, A, B, C, D,
virgulă unu, virgulă doi, virgulă unu doi, virgulă trei. To-
tul e atât de logic, că nu e loc de erori sau de interpretări
greșite.

— Bună, face el apărând din senin lângă mine, în spațiul
îngust dintre rafturi.

Sar cât colo, mai să scap cartea din mână.

— M-ai speriat! îi spun șoptit.

— Din nou, spune el zâmbind larg. Scuze.

A rămas nemișcat, de parcă se teme să se apropie.

— Mai ești supărată pe mine? mă întrebă.

— Tu te-ai supărat pe mine, nu eu.

Deși nici asta nu-i chiar adevărat.

— Nu m-am supărat deloc. Doar că nu prea am înțeles
ce se întâmplă.

Îmi vine să spun că nici eu n-am prea înțeles. Îmi vine să-i spun că mă bucur mult să-l văd, că apreciez mult că nu se uită la mine cum s-a uitat toată lumea azi. Însă nu pot să recunosc așa ceva. Trebuie să fiu sigură pe mine, puternică și dintr-o bucată, pentru că Josh are ceva, nu-mi dau seama ce anume, care-mi trezește o pornire puternică să mă arăt vulnerabilă.

— Uite ce, n-am putea s-o luăm pur și simplu de la capăt? mă întreabă el.

Dacă ar fi posibil așa ceva, eu ar trebui să am dreptul de a o lua de la capăt, începând cu noaptea aia și ce s-a întâmplat în camera mea. Însă cum nu e posibil, îi răspund:

— Nu, nu cred.

Își privește mâinile de parcă i-ar părea sincer rău sau ar fi mâhnit sau dezamăgit, nu știu.

— Bine, șoptește el și se întoarce să plece.

— Dar am putea să... încep eu și-l ating pe braț.

Se întoarce.

— Continuăm. Nu? îmi termin eu ideea.

Face un pas spre mine, în ochi licărindu-i o lumină nouă.

— Da, cred că am putea.

Încuviințez. Zâmbesc încântată de mine. Tocmai am dres-o – eu am dres-o!

— Adică am putea să facem schimb de numere? mă întreabă el.

— Cred că da, îi răspund râzând.

Râde și el, scoțându-și mobilul. Îi dictez numărul, dorindu-mi să rămânem așa – el zâmbitor, aproape de mine – la nesfârșit.

Cum am trecut la faza telefoanelor, hotărâsc că a venit timpul să-i explic câteva reguli când mă sună seara să mă invite la el.

— Înainte să vin iar la tine, vreau să mă asigur că ai înțeles că nu suntem împreună, gen, nu sunt prietena ta.

— Da, mi-ai explicat asta suficient de clar.

— Vreau să spun că n-o să ieșim împreună în oraș sau mai știu eu ce. Nu vreau să mă prezinți prietenilor tăi. Nu vreau să defilez pe holuri ținându-mă de mână cu tine sau să mă aștepți lângă dulap. Și clar n-o să-ți fac galerie la meciurile de baschet.

— Mamă, te pricepi să-i arăți unui tip cât de mult contează pentru tine, nu? spune el cu o notă de amuzament în voce.

— Nu e vorba de tine aici, îi spun – nu-mi vine să cred cât de egoistă par, cât de egoistă sunt de fapt.

— Bine. Altceva?

— Nu vreau în vecii vecilor să-ți cunosc părinții.

— Ei, măcar aici suntem gând la gând.

— Oh.

Mda, asta a durut. Cred că încep să înțeleg cum probabil se simte el din cauza mea.

— Nu e vorba de tine aici, îmi repetă el cuvintele cu tâlc.

— Bine.

Urmează o pauză.

— Eden, câți ani ai?

— De ce?

— Nu știu, eram curios. Nu-mi dau seama. Pari...

Se abține să-și termine fraza.

— Cum par?

— Pari... nu știu. După cum te porți, pari fie foarte matură, fie total opusul.

— Crezi că ai ceva de câștigat dacă mă faci imatură? râd eu. Aproape că sunt amuzată. Sau mă simt foarte jignită, nu prea îmi dau nici eu seama.

— Nu, nu, nu, nu asta am vrut să spun! dă el înapoi. De fapt, am vrut să zic că pari matură.

— Sau total opusul, îi amintesc eu.

— N-am vorbit serios, râde el. Pe bune, câți ani ai?
Vreo șaișpe?

— Sigur, mint eu.

Am paisprezece. Dar nu mai e mult și vine ziua mea, când împlinesc cincisprezece. Ce mi-e cinșpe, ce mi-e șaișpe.

— Bun, acum zi-mi și tu. Ce zici, da sau nu? îl întreb.

După ce meditează câteva clipe la lista mea de porunci, Josh respiră adânc.

— Zic că ești o fată foarte ciudată.

Apoi, după o pauză:

— Însă tot vreau să mai vii pe la mine.

Mă trezesc zâmbind.

În seara aia mă strecoară sus, la el în cameră, fără să afle ai lui. Tot așa în a doua seară. Și tot așa toată săptămâna. De fiecare dată avansăm un pic, își mișcă ceva mai liber mâinile pe corpul meu, de parcă testează niște limite.

Însă diseară o să se întâmple. M-am hotărât chiar dinainte să ajung la el. Mai devreme mi-a zis că ai lui sunt plecați din oraș, la nunta unui văr de-al lui. Perfect. Nu mai suport toată tensiunea preliminară. Trebuie să se întâmple odată. Ca să nu mai stau cu frică tot timpul când suntem împreună. Să nu-mi mai fac atâtea griji cum o să fie, ce-o să facă, cum o să se poarte, dacă o să mă doară. Și ce o să fac eu, cum o să mă simt.

Numai că în seara asta, odată ce m-am hotărât, mi-e o frică îngrozitoare. Aproape nici nu mai respir de groază. Începând cu vârful degetelor, simt ca o urticarie care mi se întinde pe mână, pe încheietură, pe antebraț și pe tot corpul, până la creier – vai, Doamne, parcă am un glonț înfipt înăuntrul meu, îmi vine să vomit.

Stăm în picioare lângă patul lui. Se apropie și mă sărută. „Poartă-te normal. Poartă-te normal, Edy“, îmi spun. „Poartă-te normal“, îmi repet în minte. Gata. Trag aer în piept și mă desprind din sărutul lui. Mă apuc să mă deschii la cămașă – unu, doi, trei, patru, cinci, șase nasturi. Îmi tremură mâinile. De-abia dacă pot să fac ceva cu ele. Doamne, de ce m-am îmbrăcat tocmai într-o cămașă?

Ridic ochii. Se uită fix la sutienul meu nou. E din dantelă mov, din același set cu chiloții. Las cămașa să-mi cadă de pe umeri. Încerc să-mi verific discret brațul. Pare în regulă, n-am nicio urticarie. Sunt bine. Sunt bine, e bine, răsufliu, totul e bine, bine, bine. Mă descalt fără să mă aplec și împing tenișii la o parte. Îmi deschid fermoarul de la blugi și mi-i trag peste șolduri, fund și coapse.

Îmi privesc picioarele. Șosetele. Nu poți să faci sex cu șosetele în picioare, ce prostie. Încerc să mi le scot și să le vâr în teniși fără să mă dezechilibrez. Simt podeaua rece ca gheața sub tălpi. El încă nu și-a scos nimic de pe el, stă și se uită la mine, iar asta mă face să mă simt urâtă și proastă.

Îmi spun că poate e dezamăgit de ce vede, sigur că știu că nu sunt nici prea drăguță, nici prea sexy. Simt cum, fără să vreau, mi se încolăcesc brațele în dreptul pieptului. Brusc îmi vine să fug. Să fug departe, cât mă țin picioarele, ca vântul, departe de el, de mine, de viața mea, de trecutul meu, de viitorul meu, de tot.

Se dezmeticește dintr-odată. Își trage tricoul peste cap, materialul mă atinge în treacăt, apoi aterizează deasupra hainelor mele. Își scoate tenișii cu tot cu șosete. Distanța dintre noi se micșorează rapid – dintr-odată îi simt mâinile pe talie și tresar, nu, sar din loc, nu, mă smucesc de lângă el ca o jivină bolnavă, turbată. Mă împiedic de încălțările mele și mă lovesc cu picioarele de cadrul patului. El se dă înapoi, cu un aer nedumerit.

Ce proastă sunt. Îmi arde fața. Îmi vine să mor, să mă ascund, să intru în pământ.

— Scuze, spunem amândoi.

— Ești bine?

Întinde brațul, de parcă vrea să mă ajute să mă redresez, doar că nu mai îndrăznește să mă atingă.

— N-am nimic, răspund tăios.

Se dă în spate, își vâără mâinile în buzunare și se chinuie să nu se uite la sutienul meu.

— Ascultă, nu trebuie să faci... adică nu trebuie să facem... dacă...

Nu mai zice nimic, pentru că am început să-l deschei la pantaloni. Nici nu mai gândește, pentru că de-acum îi trag fermoarul în jos. Nici nu mai respiră, pentru că acum îi scot mâinile din buzunare și i le pun pe talia mea. Apoi și eu îmi simt inima, plămânii și creierul paralizate, pentru că mă trezesc dintr-odată cu chiloții în jurul gleznelor, ca și el, îl simt cum se lipește de mine, după care suntem în pat, ni s-au încrucișat picioarele, totul pare să se precipite, mă atinge peste tot cu mâinile, în timp ce ale mele îmi tremură rău, habar n-am unde să mi le pun, sper să nu observe.

Nu mă mai sărută. Deschid ochii. Se uită în jos, la corpul meu gol. Mă uit și eu la corpul meu gol. Dar nu văd decât o rană imensă, deschisă, care încă pare să mă doară uneori. Sper să nu observe nici asta.

Îmi atinge pielea ușor, de parcă e ceva ce-ar trebui atins ușor, și-mi spune lent:

— Eden, ești foarte...

— Șșș, te rog, te rog, îl opresc înainte să termine. Nu spune nimic.

Oricum m-ar crede el, nu sunt deloc astfel. Oricum i s-ar părea corpul meu, nu e deloc așa. Corpul meu e o cameră de tortură. E o nenorocită de scenă a crimei. Aici s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, nu avem de ce să vorbim despre ele, nu avem de ce să comentăm, nu cu voce tare. Niciodată. Nu vreau să aud așa ceva. Nu pot.

Se uită la mine de parcă aș fi nebună, rea și din topor.

— Voiam doar să-ți spun că ești...

Cum se prea poate să fiu nebună, rea și din topor, iar îl întrerup.

— Știu, nu-mi spune. Te rog, n-o spune, orice ai avea să-mi zici, doar...

— Bine, în regulă. Nu spun nimic.

Are o expresie de parcă deja nu i se mai pare că ar avea vreun rost ce se întâmplă.

Mă concentrez din greu să iasă bine. Încerc să nu mă uit la corpul lui, pentru că corpul lui mă îngrozește. Dar îl cuprind cu brațele, încrucișându-mi mâinile pe spatele lui, și degetele îmi tremură pe pielea lui, în timp ce mi le plimb peste oase și mușchi. Îl trag spre mine, până când piepturile și stomacurile ni se lipesc. Mă sărută cu grijă, de parcă aș fi un obiect fragil, care trebuie mânuit cu grijă. Dar mi se pare prea plăcut și prea drăguț totul, în ton cu altcineva, mai degrabă cu fata care eram pe vremuri sau care aș fi putut să devin.

Se întinde și ia ceva din sertarul noptierei. Nu-mi dau seama ce până nu rupe ambalajul. Sunetul îmi răsună în cap. Ceva se desprinde parcă în mine. Iar din acest ungher adânc creat brusc în mine se înalță dorința de a-i spune. Totul. Îmi vine să opresc timpul în loc și să-i povestesc toată viața mea dinainte de clipa asta. Pentru că habar n-are cine sunt de fapt. Vreau să știe cât de pură și nevinovată încă mă simt cumva. Vreau să știe ce anume îi încredințez. Însă e prea mult pentru clipa asta scurtă și stringentă.

Nici nu reușesc să-mi încetinesc gândurile cât să mă înțeleg singură.

Inima îmi bate periculos de tare. Îmi arde pielea. Îmi simt pieptul cum mi se închide, mi se pare că plămânii îmi devin rigizi. Nu reușesc să respir prea bine, îmi dau seama. Degetele de la mâini și de la picioare mă furnică.

Lumea începe să se vadă ca prin ceață, apoi imaginea se limpezește, ca apoi să se înceteze iar. Parcă m-aș uita într-un caleidoscop, mă ia amețea, camera se rotește cu mine, lumea și-a pierdut orice sens. Pe fundal aud un soi de bâzâit, ca de paraziți de unde radio. Niște paraziți ai undelor cerebrale, niște curenți electrici circulând în spațiul straniu în care mă aflu, dându-i aerului o încărcătură nervoasă, făcându-l cumva viu.

— Ești bine? mă întreabă el blând.

Dau din cap că da. Sigur că sunt bine, cum să nu.

— Bine, îmi șoptește el cu gura aproape lipită de-a mea și începe să mă sărute iar, mângâindu-mă foarte ușor pe față și pe păr.

Îmi închipui că așa își săruta mereu fostele prietene cât se poate de respectabile, normale și în rând cu lumea, niște creaturi plăpânde și fragile care nu ascundeau în măruntaie niciun glonț, ca mine.

Se dă la o parte de pe mine. Cu toate planurile, pregătirile și fanteziile mele, nu am anticipat deloc ceea ce se întâmplă acum aieva. Cu doar un an în urmă, încă purtam prostiile alea de chiloți cu zilele săptămânii, iar acum stau întinsă și goală în pat cu un tip aproape necunoscut și mă uit cum își pune prezervativul. Se întâmplă în realitate. E parte din viața mea. Chiar se întâmplă. Totul se desfășoară în prezent. Nu mai e cale de întoarcere. Nu că mi-aș dori asta. Nu mai am la ce să mă întorc, nu mă mai așteaptă nimic bun, oricum. Vreau să iau o distanță cât mai mare de trecut, să semăn cât mai puțin cu fata care eram.

— OK, ești sigură?

Încuviințez.

Doar o dată am mai simțit groaza asta. Îmi simt inima pompând sânge. La început simt cum sângele îmi năvălește în vene, după care am clar impresia că nu mai

circulă, nu mai pulsează, nu mai curge, ci se prelinge în afară, prin pereții vaselor și îmi inundă tot corpul – nu mai rezist mult, o să mor.

Mă concentrez asupra unei crăpături micuțe din tavan. Pornește din colț, de lângă ușă, și se ramifică, precum limbile unui fulger ivit preț de o nanosecundă pe cer, terminându-se deasupra mijlocului patului său. Încerc să mă calmez, să nu-mi mai fie frică. Mă concentrez pe el, pe respirația lui. Apoi îmi enumăr în minte toate deosebirile pe care le observ: dintre Josh și el, dintre momentul ăsta și momentul ăla, dintre mine și ea. Apoi parcă cineva apasă pe întrerupătorul automat din mintea mea și totul încetează. Parcă cineva taie niște fire. Sunt deconectată, sunt afară din rețea. Totul se cufundă într-un vid încremenit, liniștit și tăcut.

Se pare că s-a terminat. Se pare că mă atinge pe față, iar din gură îi iese un șir de cuvinte. Sunt în viață. Am reușit. Sunt bine.

— Ai fost așa de tăcută, iubito, îmi șoptește el încet.

Parcă am deschis dintr-odată ochii, deși erau deja deschiși. Văd fulgerul ăla la care trebuie să mă uit, așa că mă uit la el.

— Nu mi-am dat seama dacă ai... știi tu.

Își plimbă degetele în sus și-n jos pe brațul meu. Mă învelesc mai bine cu cearșaful. Nu-mi dau seama dacă îmi place sau nu.

Îl simt cum se uită la mine, așteaptă să spun ceva, plin de speranță.

— Da, șoptesc încercând să adopt un ton sigur pe mine.

Știu că asta trebuie să spun. Încearcă să mă cuprindă cu brațul, dar nu mă clintesc. Nu mă mișc. Habar n-am ce-ar trebui să se întâmple mai departe.

Pare să-mi studieze fața inconfortabil de mult timp, după care spune în sfârșit:

— Nu știu... te porți ciudat, ești supărată sau ceva.

— Nu sunt supărată, neg eu imediat.

Dar, auzindu-mi nota de panică din voce, îmi dau seama că par supărată, așa că adaug, împlânzindu-mi glasul:

— Chiar nu sunt.

— Atunci de ce te porți așa?

— Cum mă port? Ce fac?

— Nimic, spune el repede.

— Atunci de ce te superi pe mine?

Îmi simt iar inima bătându-mi accelerat.

— Nu, vreau să zic că nu faci nimic.

— Și ce vrei să fac?

Mă ridic repede în capul oaselor, dându-mi brusc seama că ar putea să-mi ia ceva, ceva ce nu i-am oferit. Căci se pare că nu s-a ales de la mine cu ce voia. Încep să pipăi agitată patul, căutând ceva să pun pe mine, orice.

— Nu știu ce mai vrei de la mine, dar...

Nici n-o să aștept să aflu.

Acum se ridică și el în capul oaselor.

— Stai un pic, ce faci? Pleci?

Îmi găsesc sutienul.

— Da. Poți să te întorci?

— Cum? râde el.

— Poți să nu te uiți la mine cât mă îmbrac?

Îmi tremură mâinile. Nu reușesc să-mi prind sutienul la spate.

— Vorbești serios? mă întreabă el cu un zâmbet uluit pe buze.

— Da. Ai putea să nu te uiți la mine, te rog?

— Să nu mă uit... ce tot spui? Stai. Stai puțin, bine? îmi spune el lăsându-și mâna peste a mea și descleștându-mi

degetele. Oprește-te. Doar o clipă. Ce se întâmplă? mă întreabă el pironindu-mă cu privirea.

Nu-mi dau seama ce se citește pe chipul meu: indiferență sau poate o ură încrezută.

— E momentul să plec, spun cu o voce aparent seacă și nepăsătoare. Ai ceva împotriva?

Când pronunț cuvintele, simt pe buze gustul propriei mele răutăți. Și nici nu-mi dau seama de ce mă port așa.

— Te-ai enervat? mă întreabă el de parcă nu-i vine să creadă. Te-ai enervat pe mine?

M-am enervat? Poate, dar nu-i doar asta. M-am întristat. Încă nu mi-a trecut frica. Și nici starea de confuzie, pentru că nu înțeleg de ce mă mai tem, de ce sunt tot tristă, de ce sunt furioasă. Trebuia să se rezolve totul după asta. Chestia asta trebuia să mă ajute.

— Uau. Ce grozav, nu? mormăie el pentru sine cu un zâmbet ironic, părând clar iritat. Cumva întorci ce s-a întâmplat împotriva mea sau ce?

— Ce tot spui? Nu întorc nimic împotriva ta!

Își încrucișează brațele, ceea ce-l face să pară ciudat de vulnerabil. Îmi duc genunchii la piept și-i cuprind strâns.

— Uite ce, nu... nu sunt... nu știu ce-i asta, se bâlbâie el. Pe bune, e cumva un joc bolnav sau ceva? Sau un fel de test sau altceva? Sau pur și simplu așa te porți cu tipii? Pentru că e super de căcat.

Gâfâie și îi tremură vocea de parcă ar fi supărat.

— Un joc bolnav? Nu.

Un test? Bine, asta se poate.

— Credeam că-ți fac o favoare, bine? îi zic, deși nu e deloc adevărat.

— O favoare? Făcându-mă să mă simt de parcă te-am silit să faci ceva ce nu vrei? spune, după care continuă, ceva mai încet: E mai degrabă invers, dacă chiar vrei să știi.

Îmi ia ceva să-i descâlcesc insulta.

— Stai, deci eu te silesc să faci ceva? Doamne, nu-mi vine să cred!

Parcă mi s-a întors mintea pe dos, întreaga situație începe să pară total invers decât e.

— Nu asta vreau să spun, bine? Doar... adică... te porți de parcă...

— Trebuie să fiu undeva, îl întrerup eu cu o minciună.

Mă ridic acoperindu-mă cu cearșaful și mă îmbrac cât pot de repede.

— N-am de gând să înghit așa ceva!

Îmi trag cămașa peste cap și mă încălț în același timp. Mă uit în jos la el, cum stă nemișcat, tăcut și se uită la mine. Apoi îmi spune, fără să ridice vocea, ci aproape în șoaptă:

— Ce naiba ai?

— N-am nimic! zic și-mi dau seama că ridic tot mai mult tonul, iar mușchii mi se încordează tare. Doar că nu-mi place să stau și să mă întreb ce e în mintea ta de fapt și ce vrei de fapt de la mine!

— Și cum dra'... începe el, dar se oprește. Cum îți închipui că mi-e mie?

— Las-o baltă!

Încerc să-mi păstrez calmul, deși tremur toată de furie. Mă îndrept spre ușă, însă apoi mă întorc să mă uit la el, simțind că mi se adună un soi de presiune în gât din cauza cuvintelor care-mi zvâcnesc acolo, gata să fie urlate:

— Las-o dracului baltă!

E prima dată când înjur în gura mare vorbind cu altcineva. Mă uit la el, cum se zgâiește la mine de parcă sunt nebună de legat, și ochii parcă îmi clocotesc în orbite. Apoi îl văd ca prin ceață, tremurător, ca un miraj – trebuie să plec, pentru că o să-mi dea lacrimile, știu deja. Și nu plâng

niciodată când e un băiat de față. Nu mai plâng. Începând din acest moment.

Mă năpustesc afară din cameră. Mă strigă pe nume o dată, cu jumătate de gură, ca din obligație, nu pentru că ar vrea sincer să mă întorc. Trântesc cât pot de tare ușa în urma mea. Mă șterg la ochi. O iau pe jos spre casă.

A doua zi la școală îl văd pe hol, mergând înconjurat de turma lui. Așa că, firește, mă prefac că scotocesc absorbită după ceva în adâncurile dulapului și nici nu-l bag în seamă. Oamenii de genul ăsta simt mereu nevoia să fie în centrul atenției, vorbesc ceva mai tare decât e nevoie, ocupă ceva mai mult spațiu decât e nevoie, râd ca niște blestemate de hiene, încât ajung să mă întreb de fiecare dată dacă nu cumva râd de mine. Urâsc oamenii de genul ăsta, și totuși nu mă pot abține să nu mă uit după ei când trec.

N-am cum să dreg dezastrul din noaptea trecută. Mă uit la el cum vorbește cu Sportivul cu care e, după care Sportivul se uită la mine. Se uită de parcă ar lua în considerare niște criterii neștiute. Preț de o frântură de secundă, îmi îngădui să mă uit în ochii lui Josh. Însă pe loc îmi vine să mor sau să vărs, așa că mă reapuc imediat să cercetez conținutul dulapului, încercând să-mi amintesc cum să respir.

— Bună, îmi spune el, apărând dintr-odată incredibil de aproape, rezemându-se de dulapul vecin.

De-acum lumea a început clar să se holbeze la noi.

— Bună, îi răspund.

Dar mă simt foarte, foarte prost că am urlat în halul ăla la el și am plecat cum am plecat. Că a rămas uitându-se la mine așezat pe pat.

Stăm față în față, fără să știm ce să spunem, încercând amândoi să ne prefacem că nu observăm privirile celor

care trec pe coridor. Îmi închid dulapul, uitând exact lucrul de care aveam nevoie pentru ora următoare. Îmi fac de lucru cu cifrul lacătului, tot rotindu-l întruna, nu mă pot abține.

— Păi... începe el într-un târziu, dar nu mai spune nimic.

Iar tăcere.

— Ei, pupați-vă și împăcați-vă! strigă Sportivul din celălalt capăt al coridorului.

Josh îi face semn cu mâna, dându-i de înțeles să se ducă naibii și să ne lase în pace.

— Scuze, mormăie el. Uite ce, știu că ești încă supărată, dar...

— Ce i-ai zis? îl întrerup eu.

— Ce? face el și se uită la amicul lui, care se îndepărtează. Nimic.

— Nu chiar nimic, clar i-ai zis tu ceva. Am văzut cum s-a uitat adineauri la mine.

— Eden, nu i-am zis nimic. Uite ce, încerc să-mi cer scuze.

— Nu, nu-ți cere scuze, nu-i nimic, nu... nu contează.

De fapt nu vreau să fiu pusă în situația de a-mi cere eu scuze.

— Păi, chiar îmi pare rău.

Se oprește, așteptând să-i spun că nu-i nimic, așteptând să-mi cer și eu scuze. După ce își dă seama că n-o să zică nimic, adaugă:

— Nu îmi e foarte clar de ce îmi cer scuze, dar... uite.

Îmi întinde o hârtie împăturită, așteptând s-o iau.

— Ce e? îl întreb.

Își dă ochii peste cap – e un adevărat maestru al gestului de-acum.

— Nu e antrax. Ce Dumnezeu, Eden. Ia-o și gata.

O iau.

Pleacă fără să mai spună nimic, fără să se uite la mine măcar.

Eden,

Mă simt prost pentru aseară. Tot n-am înțeles ce s-a întâmplat de fapt, dar îmi pare rău. Părinții mei încă nu s-au întors, așa că, dacă vrei să treci pe la mine mai încolo, vino. Vreau să vii, dar dacă tu nu vrei, înțeleg. Ai putea chiar să rămâi peste noapte. Nu trebuie să facem nimic, îți promit. Am putea s-o ardem pur și simplu împreună. Nu-mi pasă... Vreau doar să te văd. Diseară avem meci, dar mă găsești acasă după opt. Sper să ne vedem mai încolo.

J.

Seara, acasă, țin cu grijă între degete hârtia. Am citit biletul de atâtea ori, că-l știu pe dinafară. Totuși, îl mai despățuresc o dată: *Sper să ne vedem mai încolo sper să ne vedem mai încolo sper să ne vedem mai încolo*.

Dar deja m-am hotărât. Nu. Ce s-a întâmplat între noi doi nu mai poate să continue. Trebuia să fie ceva simplu, trebuia să fie ușor și fără nicio complicație, însă într-o singură noapte s-a transformat într-un labirint încâlcit, din care nu se mai poate ieși. M-am rătăcit cu totul în el. Trebuie să ies și gata. Nu contează cum. Ce prostie să cred că sunt pregătită pentru așa ceva.

În timp ce împățuresc la loc biletul într-un pătrat îngrijit, mama mă strigă din living de parcă i-ar fi viața în joc și m-ar chema cu limbă de moarte. Mă grăbesc să descui ușa, lăsând să-mi scape biletul din mână. Când deschid ușa, mai să mă ciocnesc de ea – stă în fața mea cu brațele încrucișate pe piept și pumnii bine încleștați.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, în timp ce creierul meu e ocupat să-i analizeze poziția țeapănă și expresia aspră de pe chip.

— Tu nu simți cum bate vântul, Eden? mă întreabă printre dinți.

Nici nu apuc să-i răspund sau să înțeleg despre ce vorbește, că turuie mai departe:

— De săptămâni întregi – săptămâni! – mă rog de tine să montezi obloanele de furtună. Îți cer prea mult? Da? Ți se pare prea complicat?

Cu fiecare cuvânt, vocea i se ridică tot mai mult.

— Dumnezeuule, cui îi pasă de așa ceva? oftez eu.

Face ochii mari – suntem față în față. Se uită în spate la tata, care stă pe canapeaua din living, de parcă încearcă să-l atragă de partea ei. Însă el doar îndreaptă telecomanda spre televizor, iar în partea de jos a ecranului apar barele care indică sonorul, 36, 37, 38, 39, din ce în ce mai tare. Mama își dă ochii peste cap și se întoarce iar spre mine. Inspiră adânc și expiră zgomotos.

— Poftim? face ea în sfârșit pronunțând apăsător cuvântul. Mie îmi pasă. Tatălui tău îi pasă. Se presupune că formăm o familie, trebuie să ne ajutăm între noi! Nu înțelegi?

— Iar obloanele au devenit dintr-odată marea urgență? mă răstesc și eu la ea.

— Nu știu cu cine îți închipui că vorbești, Eden. Și habar n-am ce te-a apucat de la o vreme, dar trebuie să încetezi acum!

Și se apropie de mine, blocându-mi calea.

Stăm și ne uităm fix una la alta, pasându-ne parcă mingea invizibilă a mâniei. Dar n-am cum să-i explic ce m-a apucat. Nici eu nu știu. Oricum n-am cum să ies cu bine din situația asta, orice aș zice sau face. Mă întorc spre camera mea. Preț de-o clipă mă gândesc dacă n-aș putea să evadez pe fereastra camerei mele – chiar trebuie neapărat să ies de-aici. Dar, până să mă decid, m-a și apucat de braț.

— Nu-mi întoarce spatele când vorbesc cu tine, se răstește ea la mine, trăgându-mă înapoi în ring. Nu ți-a trecut niciodată prin cap că mai am și eu nevoie din când în când să mă ajuți?

— Uite ce, o să montez prostiile alea de obloane, doar că n-am apucat încă! spun smulgându-mă ușor din strânsoarea ei și trăgându-mă înapoi. Am fost ocupată, bine?

— Ia zi-mi, cum de ești așa de ocupată de la o vreme, Eden? Unde-ți petreci tot timpul? Clar nu aici.

Stă și așteaptă să-i răspund.

Dau ochii peste cap și-mi întorc privirea. Fără să vreau, cu toate lacrimile care amenință să dea pe-afară, mă trezesc zâmbind. Clatin din cap.

Acum se duce în camera mea, invadându-mi spațiul.

— Ascultă la mine. M-am săturat până peste cap, Eden, și taică-tu la fel, spune ea pe tonul sacadat cu care-i vorbește tot timpul tatei, dându-i de înțeles că e complet inutil.

— De ce dracu' trebuie să faci atâta caz? o înfrunt eu, făcând un pas mai în față.

Înainte să apuc să pricep ce se petrece, în țeastă îmi răsună un pocnet ascuțit, sec. Iar obrazul îmi arde dintr-odată.

Mama spune ceva, dar vocea îi e înăbușită de țiuitul pe care-l am în urechi.

Și pentru că simt c-aș putea s-o plesnesc și eu, îi întorc spatele. Pun mâna pe ce apuc și-mi vâr totul în rucsac.

— Dă-te din calea mea, mormăi când trec pe lângă ea.

— Edy? scâncește ea cu o voce subțire, de parcă a rămas de tot fără aer. Nu pleca. Te rog.

— O să dorm la Mara, anunț eu cu mâna pe clanța ușii de la intrare.

Mă întorc și mă uit la ea, cum a rămas distrusă în ușa camerei mele, mă uit la tata, care se preface că nu se întâmplă nimic, și adaug:

— Urăsc casa asta, chiar urăsc din tot sufletul casa asta!

După care trântesc din toate puterile ușa. În timp ce merg, lacrimile îmi aburesc lentilele ochelarilor.

Mai că mi-am pierdut tot curajul până să ajung pe strada lui. Singura lumină care se zărește de afară e strălucirea

slabă a televizorului din living, care pâlpâie prin perdele. Urc treptele de la intrare și-mi pun ochelarii în buzunarul hainei. Ecranul telefonului indică ora 23:22. Stau și trag cu urechea să văd dacă se aude vreo mișcare din casă. Încerc să mă gândesc ce-aș putea spune despre ce s-a întâmplat mai devreme, despre ce s-a întâmplat ieri-seară. Dintr-odată mă ia amețeala și simt de parcă tot ce am în mine se grăbește să iasă la suprafața pielii. Mă așez pe treptele casei lui – am nevoie să mă reculeg un pic, atât.

La 23:46 apare pisica lui călcând țațoș pe alee. Vine într-o fugă la mine, de parcă m-ar fi așteptat. Se lipește de mine, contorsionându-și corpul agil printre picioarele mele și vârându-și căpșorul în palma mea. Îmi sare în poală și se întinde, lăsându-se mângâiată. Chiar dacă sunt doar un șoricel prostuț, ea îmi ține companie. Toarce liniștitor, simt vibrațiile în corp, și mi-a încălzit mâinile în noaptea geroasă. Mă uit iar la telefon. 00:26. Mi-a scris *Sper să ne vedem mai încolo*. Știu că asta scria. Mă mișc puțin ca să scot biletul din buzunar, iar pisica se uită acuzator la mine.

Ușa se deschide scârțâind. Mă întorc spre ea.

Animalul îmi sare din poală și intră iute în casă. Trag aer în piept, pregătindu-mă să vin cu o explicație, dar ușa e pe cale să se închidă deja, cu scârțâitul ei – Josh nici nu mă vede. Doar i-a deschis pisicii. Trebuie să spun ceva. Acum.

— Josh, stai un pic!

Glasul firav mi se pierde în pustiul nopții adânci.

— Ce naiba?! face el sărind înapoi, cu ochii mari. Ce naiba? repetă el râzând cu jumătate de gură. M-ai speriat.

— Scuze. Eu doar... bună.

— Ăă, bună... E ger. De când stai aici, afară?

Iese în frigul de afară, trântind ușa cu plasă după el. E desculț, în pantaloni de trening și un tricou vechi, uzat.

Se freacă la ochi de parcă s-a trezit din somn. În timp ce vântul stârnește un mic ciclon de frunze aducându-l la picioarele mele, își încrucișează brațele pe piept.

— Nu stau de mult, mint eu printre dinții care-mi clănțnesc.

Oricum, ce înseamnă mult? O oră și patru minute nu-i un interval așa de mare, în comparație cu altele.

Se uită în jur, la strada lui încremenită, cufundată în întuneric, pe care nu se întâmplă nimic. Îmi întinde mâna. I-o iau. Pielea lui parcă mă arde, dar asta probabil doar pentru că îmi e atât de frig.

— De ce n-ai intrat sau n-ai sunat la ușă? mă întreabă când suntem în casă.

Ridic din umeri.

— Ei, ești bine?

— Da, sunt bine.

Dar am spus-o pe un ton prea grăbit, prea tăios – minciuna e evidentă.

— Stai puțin, nu înțeleg. Cum de ai stat atâta afară? Te așteptam, în fine, te-am așteptat până acum câteva ore.

— Nu știam dacă mai ai chef să vin, așa că am...

Privirea îmi e atrasă de televizor. Apoi mă uit prin încăpere. A făcut dezastru în living. Pătura împletită care stă de obicei pe spătarul canapelei e trasă în jos și mototolită toată, vârată în golurile dintre perne. Pernuțele ornamentale sunt pe jos, iar în locul lor a adus două perne de pe patul lui, dispuse astfel încât să se poată uita la televizor sprijinit de ele. Măsuța e plină de tot felul de chestii: o cutie de pizza cu capacul întredeschis, mai multe cutii de suc acidulat, o farfurie cu o felie de pizza pe jumătate mâncată, trei telecomenzi de diverse tipuri.

— Eden? îmi pronunță el numele fără să se grăbească.

Îmi fixează iar atenția asupra lui.

— Ce se întâmplă? mă întreabă privindu-mă bănuitor.
Ai fumat cumva... ceva?

— Nu.

Nu fumez iarbă.

— De ce mă întrebi?

— Ai ochii... spune și îmi ia fața între palme, cerce-
tându-mă. Sticloși și roșii, ca și cum...

Îmi mișc capul ca să pot spune adevărul fără să trebu-
iască să mă uit în ochii lui.

— Nu, doar am...

Dar mă opresc înainte să reușesc să pronunț cuvântul.
Poate că prefer să creadă că am fumat ceva decât să știe
că am plâns.

— Uite ce, începe el, mă bucur că ai venit – știu că pro-
babil o să ți se pară de-a dreptul penibil –, dar dacă ai luat
ceva, chiar nu vreau să fii la mine în casă. Nu vreau să te
jignesc. Pur și simplu nu-mi plac chestiile astea, bine?

— Păi, nici mie nu-mi plac! N-am luat nimic, îți jur.

Clar nu mă crede.

— Dumnezeuule, drept cine mă iei, crezi că sunt dis-
trusă oribilă?

— Nu, spune el și oftează. Dar chiar n-ai fumat nimic,
Eden? Serios, zi drept.

— N-am fumat nimic! Doar că... am plâns, zic eu după ce
îmi dreg glasul, încercând s-o fac cât mai repede, dintr-un
foc, cât mai încet posibil. Mai devreme. Bine?

— A.

Cred că nu știe ce să zică. Pe chip i se citește ceva între
scepticism și milă, două sentimente pe care, în egală mă-
sură, nu-mi doresc să i le trezesc.

— Ă...

— Dacă vrei să plec... încep eu.

— Nu, rămâi. Serios. Poți să rămâi.

Îmi ia rucsacul de pe umăr și-l pune pe podea.

Uitându-mă în jos la picioare, mă joc cu fermoarul ge-cii, timidă și stingherită – vulnerabilă –, acum că mi s-a ciobit și mai mult armura în fața lui.

— Și, ce-ai chef să facem?

Îmi întind brațul în față, ca să ni se atingă degetele. E o întrebare retorică. Știu ce are chef să facem. Altfel de ce mi-ar fi zis să rămân?

— Nu-mi pasă, spune el și mă ia de mână. Vino încoace.

Mă trage spre el și mă ia în brațe. Miroase a săpun, a cearșafuri proaspăt scoase din uscător și a deodorant.

Mă trag prea devreme în spate, pentru că la naiba, chiar nu-mi ies deloc chestiile astea. Când îmi dă drumul, mă simt amețită, de parcă ne-am fi rotit în cerc, cu toate că nu ne-am urnit din loc.

— Ți-e foame? Mai e niște pizza.

Îmi arată cutia pătrată de carton cu pete de grăsime de pe măsută.

— Mai am și altă mâncare dacă ai chef de altceva.

Deschid gura. Dau să spun nu, din obișnuință, dar simt o împunsătură în stomac. Mi-e foame. Știu că n-ar trebui să am nevoie de nimic. N-ar trebui să-mi doresc nimic. Dar batonul de cereale de la prânz a fost ultima mea masă. Îmi dreg glasul.

— Poate. Adică nu m-ar deranja niște pizza. Bine, doar dacă voiai și tu să mănânci. Voiai?

— Sigur, zâmbește el.

„E de treabă, chiar e de treabă“, îmi spun în sinea mea. Cred că zâmbesc și eu când ia cutia de pizza și se duce la bucătărie. Aud zdrăngănit de farfurii, apoi mai multe sunete scoase de cuptorul cu microunde, urmate de cunoscutul huriit ca un geamăt. Vine în dreptul ușii dintre bucătărie și living și se sprijină de perete. Stă și se uită la

mine din celălalt capăt al încăperii. Fără ochelari, îl văd cam în ceață. Nu-mi dau seama la ce se gândește, dar de data asta nu mă înspăimântă atât de tare că nu știu. Nu spunem nimic. E plăcut. *Bipbipbip*.

— Mă întorc, șoptește el.

Îi zic bine, dar nu cred că mă aude.

Se întoarce în cameră cu două farfurii din două seturi diferite în mâini și închide lumina de la bucătărie cu cotul.

— Vrei să ne uităm la ceva? mă întreabă după ce pune farfuriile pe măsută și se așază lângă mine.

— Sigur, încuviințez eu.

Butonează rapid telecomanda, fără să mai aștepte să vadă ce e pe fiecare canal. Așa face și Caelin tot timpul. Obiceiul ăsta mă calcă rău pe nervi, însă nu de data asta, când e vorba de Josh.

— Nu prea e nimic de văzut, îmi pare rău, oftează el. Ce zici de asta?

Habar n-am ce e, un serial de comedie cu râsete pe fundal. O prostie. Numai bine.

— N-are importanță. E perfect.

Însă știu că de mult nu m-am mai simțit atât de în apele mele ca acum, în timp ce mănânc pizza reîncălzită și cauciucosă, stând nemachiată și cu părul ciufulit pe canapea lângă el, în pijamalele lui ponosite, uitându-ne la o idioțenie la televizor. Își termină felia în mai puțin de-un minut. N-am înțeles niciodată cum de pot să mănânce băieții în halul ăsta. Nu se simt ca niște porci? Probabil că nu, pentru că Josh doar se lasă pe speteaza canapelei, uitându-se când la mine, când la televizor, cu un zâmbet larg pe față.

— Ce? îl întreb în cele din urmă.

— Te simți mai bine?

— Îhî, încuviințez eu.

— Bun. Așa de încet mănânci tu, sau mănânci așa pentru că sunt eu de față? mă întreabă el zâmbind pe sub mustață.

— Asta înseamnă să savurezi, ai auzit vreodată cuvântul ăsta?

Cred că mă simt mai bine, altfel nu mi-ar veni să-l iau peste picior.

— Nu te-am mai văzut mâncând. Ești simpatică, râde el, și chiar pare sincer amuzat – îmi vine și mie să râd.

Îmi bag în gură ultima bucățică de pizza, gândindu-mă că n-am mai mâncat de când sunt pizza atât de bună.

— Atunci când înfulec? zic cu gura plină.

Încuviințează din cap.

— Ai... ăă... niște sos aici, îmi spune arătându-mi cu degetul colțul gurii lui.

— Bleah, nu te mai uita la mine cum mănânc!

Mă șterg la gură cu dosul mâinii.

— Mai am?

— Da, ia vino, te șterg eu.

Mă aplec spre el, continuând să mă șterg.

— Vino mai aproape să văd, îmi spune el.

Mai că m-am urcat peste el cu totul până să-mi dau seama că m-a păcălit. Zâmbește amuzat și mă sărută pe buze.

— Gata.

Îl lovesc nu prea tare în braț și mă lipesc de el. Mă ia de după umeri. La televizor, un bărbat merge prin oraș costumat într-un iepure caraghios.

— La ce naiba ne uităm aici? spune el râzând.

— Habar n-am.

Se întinde după telecomandă și închide televizorul, apoi se lasă la loc pe canapea și trage pătura de sub noi, punându-mi-o pe umeri, iar eu rămân cu capul sprijinit de pieptul lui.

— Așa, și de ce ai plâns? mă întreabă el într-un final.

— Nu știu, șoptesc eu.

— Cumva din cauza mea, adică din cauza celor întâmplate aseară?

— Nu. N-are nimic de-a face cu tine.

Îl simt sub mine, cum dă afară aerul din piept.

— Apropo, îmi pare rău pentru aseară. Nici nu înțeleg ce s-a întâmplat.

Mă minunez cât de ușor mi-am cerut scuze, parcă vorbele au ieșit singure.

— Și mie îmi pare rău.

Respirăm o vreme culcușiți unul în altul și, cu fiecare răsuflare, parcă mă simt mai ușoară, mai curată, ca și cum aș elimina în sfârșit din mine niște resturi vechi și stătute de emoții. Încep să trasez linii imaginare pe antebrațul lui, unind constelațiile pistruiilor micuți risipiți pe piele.

— M-am certat rău cu maică-mea, îi zic eu fără să mă mai întrebe.

— Cum așa?

Trag aer în piept și încep să-i povestesc de cearta aia stupidă. Dar după ce termin, nu mă opresc din vorbit. Îi zic cât de rău mă înțeleg cu ai mei, mai ales după plecarea lui Caelin. Că ei mă cred acasă la Mara acum. Că uneori am impresia că Mara nu e o prietenă adevărată. Că mi se pare că am început să-mi urăsc pe bune fratele. Cuvinte, foarte multe cuvinte.

În minte mi-a rămas o imagine cu Omul de Tinichea. Dorothy și Sperie-Ciori îl găsesc ruginit tot în pădure, îi ung gura și fălcile cu ulei, iar apoi acesta, ca prin minune, scârțâind cam ca un șoricel, spune: „Ddddumnezeule, pot să vorbesc iar.“ Așa și cu mine. Mă simt renăscută. Nu-mi mai tace gura.

În vreme ce cuvintele se revarsă singure din mine, mă ascultă răbdător, scoțând câte un „aha“ și „da“ unde e cazul.

— Uneori, spun neștiind dacă se cuvine să zic așa o grozăvie cu voce tare, uneori nu prea mai cred în Dumnezeu.

Ce Dumnezeu ar permite să li se întâmple atâtea rele oamenilor care încearcă cu disperare să fie buni?

— Știu că pe vremuri credeam, dar... pur și simplu nu mai sunt așa sigură. E foarte grav, nu?

— Nu. Oricui îi trece prin cap gândul ăsta, îmi răspunde degajat.

— Serios?

— Da. Serios. Și mie mi se pare la fel. E și greu, la cum stau lucrurile. În ce lume de căcat trăim, adică.

— Hm, da, îl aprob.

Dar de fapt, chiar acum, în clipa asta, lumea mi se pare minunată.

— Toți avem din când în când gânduri pe care nu ar trebui să le avem, continuă el. De exemplu, simt uneori că nu-mi place deloc baschetul.

— Credeam că baschetul e viața ta.

— Nu, de fapt uneori urăsc porcăria asta de baschet, spune el râzând. Știi, dacă stai să te gândești, e stupid, n-are niciun rost de fapt. Doar nu faci nimic important, nu ajuți pe nimeni. E practic o pierdere de vreme pentru toată lumea. Urăsc faptul că, dacă se întâmplă să te pricipi la ceva, lumea crede automat că acel lucru te și face fericit, dar de fapt nu-i deloc așa, știi? Nu-i așa de simplu.

— Da, îl aprob cumva cu admirație.

Știam că e deștept, că are note bune, adică, însă habar n-aveam că se gândește atât de profund la viață și că poate e un tip mai complicat decât mi-am închipuit eu, nu doar un băiat de treabă, cu niște ochi demențiali.

— Știi, am câștigat o bursă cu baschetul, numai că de fapt nici nu vreau să merg la facultate. Vreau să fac pază un an. Să călătoresc sau ceva. Nici măcar nu știu ce

vreau să studiez, dar ai mei nici nu vor să audă. Vor să ajung cineva important. Doctor sau avocat sau director de companie sau mai știu eu ce. Nu c-ar avea habar cum ajungi acolo, niciunul n-a făcut facultate. Părinții ăștia ai mei, zice el râzând, după care tace.

— Ce-i cu ei? îl întreb.

— Sunt niște... începe el, dar se oprește. Știi, de fapt nu sunt la nunta lui văru-meu. Asta își închipuie ei că cred eu, spune înăbușindu-și râsul, pufnind doar. Maică-mea habar n-are să-și șteargă istoricul de căutări din computer, așa am aflat unde s-au dus de fapt.

— Ei, și unde s-au dus?

— La un soi de centru – mă rog, cred că poți să-l numești de consiliere.

— Pentru cupluri, adică? întreb eu ca să-mi fie totul clar.

— Pentru dezintoxicare, spune el sec.

Nu mai spunem nimic; nu știm cum, dar aerul a devenit brusc foarte dens și apăsător. Observ că mi-am luat mâna de pe brațul lui. Nici el nu-și mai plimbă degetele pe spatele meu. Își ține respirația. Îi aud inima prin materialul tricoului, îi simt pulsul accelerat.

— Taică-meu, spune el ezitant, răspunzându-mi la întrebarea nerostită. A tot stat pe la dezintoxicare, să fie vreo... ei, dintotdeauna de fapt, de când sunt eu, oricum.

Îmi ridic capul să-i văd chipul. Se uită în tavan, iar mărul lui Adam îi zvâcnește când înghite în sec, fără să se uite la mine.

— Pur și simplu nu rezistă.

Apoi continuă de parcă ar discuta cu cineva pe care-l aude doar el.

— Nu înțeleg de ce. O vreme totul merge foarte bine, uneori chiar vreun an, după care își reia pur și simplu obiceiul. Nimic nu funcționează, nici acum n-o să funcționeze.

— Dezintoxicare, spun eu simțindu-mă ca o idioată teribil de nepregătită pentru brutalitatea pe care o necesită o asemenea discuție. Pentru ce anume? îl întreb.

— Nu prea știu. Înainte era dependent de pastile, nimic ilegal, din acelea prescrise de doctori. Bine, nu că i-ar fi prescris cineva așa ceva, râde el amar. Dar, mă rog, cel mai rău are probleme cu băutura.

— Oh, șoptesc eu.

— Îmi amintesc odată, când eram mic, taică-meu cică era într-o călătorie de afaceri, parcă plecase de o veșnicie, începe el, apoi se oprește, de parcă ar rememora totul chiar acum. Dar la un moment dat am auzit-o pe mama vorbind la telefon cu mătușă-mea și zicându-i că tata e la un centru de reabilitare¹. Josh râde iar. Țin minte că am făcut un desen cu tata într-o casă tăiată fix pe jumătate, spune el despicând cu mâna aerul în față. Când i l-am arătat maică-mii, țin minte că a început să plângă, și n-am știut de ce. Cred că atunci am înțeles prima oară – foarte vag oricum – că ceva e în neregulă cu tata.

Îmi doresc, și asta din tot sufletul, să știu ce să spun acum. Deschid gura, dar mintea mi-e goală, așa că îl ating pe față și pe păr, încercând să-l liniștesc.

— Zilele astea, când curățam rigolele de frunze, continuă el, am găsit cinci sticle acolo, nici mai mult, nici mai puțin. Pline. Nu pricep, chiar nu pricep. Când? De ce? Când a făcut asta? De ce în rigolă? Cine face așa ceva?

— Of, Doamne, nu știu, șoptesc eu.

Doar că mi se pare că știu cumva, erau acolo pentru orice eventualitate, și mă sperie c-aș putea înțelege într-un fel gestul.

¹ În original, *halfway house*, sintagmă cu sensul literal „casă la jumătate” (n. tr.).

— Știam că de data asta e grav, așa că i-am zis mamei, și m-am trezit că pleacă din oraș la o nuntă. Numai de mi-ar spune adevărul, doar nu mai sunt copil. Și-așa știu deja ce se întâmplă.

Își schimbă poziția, lipit de mine, și în timp ce-l ascult sunt perfect conștientă că de când sunt nu m-am mai simțit atât de în siguranță cu cineva.

— Când m-am accidentat la genunchi în a zecea, mi-au prescris calmante, iar maică-mea m-a pus să le ascund de el. De taică-meu!

Deschid gura. Dau să zic ceva fără rost, cum ar fi „Îmi pare rău“ sau „Ce nasol“, însă, din fericire, Josh continuă să vorbească.

— Culmea e, continuă el, că e un tip grozav când e treaz. Chiar e. Petrecem timp împreună, știi, mergem la meciuri, cu cortul, la pescuit și-așa mai departe. Adică, în fond, e un tată bun, numai că e chestia asta care deține controlul asupra lui. Amicii îmi spun că le-ar plăcea să-l aibă drept tată. Sigur, nu i-aș lăsa niciodată să-l vadă când e varză. Așa că habar n-au ce vorbesc.

Când am început să discutăm, el mă ținea în brațe, dar acum s-au inversat rolurile.

— Atunci de-aia mi-ai zis să plec adineauri, când credeai că am fumat ceva, din cauza tatălui tău?

— Ah, poate, spune el de parcă nu ar fi văzut nicio legătură până atunci. Dar nu e vorba doar de tine. Nu-mi place să-i văd nici pe prietenii mei făcând chestii din astea. Nu-i suport nici măcar când beau. Pentru că n-ai de unde să știi ce-o să se întâmple. Oamenii fac chestii sau spun chestii... totul poate să scape de sub control super-rapid. Îmi dă o stare de... nervozitate, nu știu, mormăie el.

— Să știi că eu nu fac așa ceva. Pe bune. Fumez țigări – atât. Adică nici măcar nu beau.

— Scuze că asta am crezut. Cred că la asta mă gândesc din start când se poartă cineva ciudat. Bine, nu că te-ai fi purtat ciudat. Adică, uneori mai pari, nu știu, distrată, atâta tot. Ca și cum ești cu mintea în altă parte. Așa se poartă și el tot timpul – îți dai seama după expresia de pe fața lui că nu e atent la ce se întâmplă. Așa pari și tu de multe ori.

— Oh.

— De exemplu, în seara asta, continuă el.

Chiar nu aveam nevoie să-mi enumere ciudățeniile, dar nu se oprește.

— Nu știu, mi s-a părut că recunosc ce se întâmplă, atâta tot.

— Oh – se pare că alt sunet nu mai sunt în stare să scot.

— Scuze, probabil că înrăutățesc lucrurile. Nu asta vreau. Încerc doar să-ți explic. Nu vreau să te simți prost din cauza mea. Îmi pare rău, gata, nu mai zic nimic.

— Nu, e OK. Știu.

Știu că mă port ca o ciudată, dar nu mi-am dat seama că s-a ajuns atât de departe, încât până și tipul cu care îmi mai fac de cap din când în când are impresia că iau droguri.

— Bine. Îmi pare rău, repetă el.

Îmi sărută mâna de pe umărul lui și inspiră adânc, apoi expiră încet și spune:

— Știi, n-am mai povestit nimănui. Am prieteni pe care-i știu din clasa întâi, dar n-am putut să le zic, iar pe tine te știu de, cât să fie, două săptămâni? zice el și încearcă să râdă.

— De ce nu poți să le zici prietenilor tăi? îl întreb.

— Poate că nu-mi sunt prieteni pe bune. Nu, nu asta vreau să zic, se corectează el imediat, de parcă ar fi comis

un sacrilegiu, încălcând legământul sfânt al găştii celor mai populari puşti. E doar jenant.

— Nu-i deloc jenant.

Josh ridică din umeri.

— Mă bucur că mi-ai zis, şoptesc eu.

Deschid iar gura, cuvintele îmi stau pe limbă, puţin mai lipseşte să nu iasă la suprafaţă. Toată sinceritatea asta din aer, care a sudat distanţa dintre noi, mi se urcă la cap ca un drog, făcându-mă să vreau să spun adevărul. Mă simt periculos de capabilă s-o fac.

— Şi eu mă bucur, spune el încet. Să nu mai spui nimănui, bine? Te rog, adaugă el, iar în voce i se simte o vulnerabilitate pe care nu i-o ştiam.

Spre marele lui noroc, nici nu ştie cât de bine mă pricep să țin un secret.

— N-aş putea să spun nimănui, îi răspund şoptit. Promit.

Şi așa, la 3:45 dimineața, după ce am vorbit ore în şir, Josh stinge veioza și mă sărută de noapte bună, trăgând mai bine pătura peste noi.

— Îți aud inima, spune el când își lasă la loc capul pe pieptul meu.

E o frază simplă, fermecătoare. Mă face să surâd. Dar apoi inima mea pare să se poarte ciudat – bate în felul ăla al ei cu tâlc. Iar la ora când luna și soarele împart cerul, întorcând încăperea pe dos cu acea lumină bizară, slabă și totuși liniștitoare, îmi trece prin cap un gând terifiant: îmi place de el. Chiar îmi place mult, mult de tot. Îmi place la modul că-l iubesc, gen. Cum ar veni, din inima aia metaforică. Dacă mi-aş face o radiografie, s-ar vedea o săgeată înfiptă drept în miezul muşchiului ăluia însângerat, sângerând în pieptul meu. Şi cumva ştiu că între noi lucrurile s-au schimbat.

— **G**ata! spune Mara intrând în camera mea când ne vedem în acel weekend. Toarnă tot. E cazul să-ncepi cu destăinuirile, Edy, doar sunt prietena ta cea mai bună, nu?

Închid ușa după ea și o-ncui.

— Cum adică? o întreb în timp ce ea se trânteste pe patul meu și-și dă haina jos.

— Adică ți se pare că mai apucăm să ne vedem în ultima vreme? Stai tot timpul cu Joshua Miller, iar mie nu mi-ai povestit nimic de el. Așa că e timpul să torni tot.

— Nu știu, ridic eu din umeri. Ce-ar fi de zis?

— O groază! Pentru început, unde mergeți în fiecare zi când sunteți împreună? Te duci acasă la Joshua Miller? mă întreabă ea ridicând din sprâncene.

— Da, spun eu râzând, am fost în camera lui Joshua Miller.

— Să mori tu! Camera lui Joshua Miller, repetă ea minunându-se.

— OK, nu-i mai tot zice Joshua Miller, Mara. E ciudat.

— Bine, dar... e Joshua Miller, Edy.

— Sunt conștientă de asta.

Mă așez pe scaunul de la birou și, când o văd cât de entuziasmată e pentru mine, mă străduiesc din greu să nu mă entuziasmez și eu.

— Și cum îi zici? Scumpule? Sexosule? Iubi? Adonisule?

— Da, Mara, așa îi zic, Adonisule, râd eu și-i arunc o pernă în față. De obicei îi zic Josh și gata.

— Josh... repetă ea, plimbându-și sunetele prin gură. Ei, și cum e tipul?

— Nu știu. E de treabă. E pur și simplu... foarte de treabă de fapt.

— Și sexy, să nu uităm, adaugă ea, de parcă aş putea uita vreodată. Ei și ați... știi tu? Făcut sex? mă întreabă ea șoptit.

Încuviințez din cap.

— Dumnezeule! Cum a fost? Cum e tipul? mă întreabă jenată, dându-se mai spre marginea patului.

— Nu, așa ceva nu discut.

— Haide, trebuie să trăiesc și eu un pic prin tine, se roagă ea de mine.

— Ei, cum mai e cu tine și Cameron?

— Nimic, oftează ea. Nu ajungem nicăieri. Suntem tot amici.

Dintr-odată, văzând expresia de pe fața ei, simt că ne desparte un adevărat ocean, stăm fiecare pe un mal și ne uităm una la alta din cel mai îndepărtat punct al lumii ei.

— Așa că, haide, zi-mi de iubitul tău sexy. Te rog? insistă ea, în loc să devină conștientă de hăul ăsta dintre noi.

— Nu e iubitul meu, o corectez eu.

— Nu vrea să fie iubitul tău? mă întreabă strâmbându-se. Cum adică, vrea doar să se culce cu tine, fără...

— Nu. Eu nu vreau să fiu iubita lui.

— Ești nebună? mă întreabă ea imediat.

— Poate, râd eu.

— Nu, serios. Ai înnebunit de tot?

— Nu... nu știu. Nu-mi surâde ideea, cred. Nu vreau să mă leg așa. Să am obligații față de cineva. Să fiu prinsă într-un loc, știi?

— N-are niciun sens. Dar bine. Atâta timp cât nu încercă să țină relația secretă sau vreo dubioșenie din asta.

— Nu face asta. Crede-mă. Și oricum, nu e deloc dubios să-ți dorești un pic de intimitate.

— Cum zici tu, Eeds. Eu una n-am de unde să știu.

O lasă mai moale, și pot să simt o notă de ciudă mascată venind din partea ei. Dar și-o alungă repede înapoi de unde o fi apărut și zâmbește larg.

— Ei, și e bine? E plăcut? Sau cum altcumva se zice c-ar fi? râde ea jenată. Adică, știi tu, se poartă frumos cu tine când sunteți împreună?

Dau din cap că da.

— Chiar sper că da, spune ea zâmbind.

— **M**ai zi-mi odată, îmi spune el cu voce întretăiată, trecându-și degetele prin părul meu, de ce nu poți să fii pur și simplu prietena mea?

— De ce? suspin eu.

Of, o fi el de treabă, dar poate fi și enervant.

— Pentru că, mormăie el cu gura lipită de gâtul meu, nu-mi place să mă gândesc că te vezi cu alți băieți, știi...?

Vocea i se pierde înecată în săruturi.

— Atunci nu te mai gândi.

Se oprește și se uită la mine cu privirea aia intensă a lui care mă îngrozește uneori.

— Nu-i așa de ușor să nu mă mai gândesc și gata.

Nu-i răspund. Știu că ar trebui să-i spun că n-are de ce să-și facă griji, că sunt doar a lui, că nu mai e niciun tip. Dar cumva nu pot. Așa că-i spun:

— Când să apuc să mă văd cu altcineva? Doar sunt cu tine în fiecare seară.

Zâmbește în felul ăla al lui și, pentru o clipă, am impresia că o să renunțe. Însă, după săptămâni întregi, se încumetă să abordeze problema care i-a stat pe creier, îmi închipui, de când și-a dat seama că numele meu e scris pe toți pereții toaletelor școlii.

— Ei, sunt curios... spune el jucându-se cu o şuviță din părul meu.

— Ce vrei să știi?

— Cu cine altcineva...

Iar se oprește.

— Ce?

— Cu cine ai mai, știi tu, cu cine-ai mai fost? Își termină el în sfârșit întrebarea.

— De ce? îl întreb schimbând tonul.

— Nu știu, mormăie el.

— Contează?

— Cred că nu.

— Bine.

Pentru că nici n-am chef să mă gândesc la asta, darămite să vorbesc despre asta. N-am chef nici măcar să recunosc că nu a fost numai el.

— Dar... începe el iar, aș vrea să știu totuși.

— Închipuie-ți că tu ești primul, bine?

În fond, eu asta fac.

— Nu la asta mă refeream. Nu e ca și cum mă deranjează sau ceva... Eu doar...

— Mă deranjează pe mine.

La naiba, afurisita asta de gură, mai bine aș lega-o cu sârmă. Mă rostogolesc pe jumătatea mea de pat, departe de el. Chiloții mei sunt undeva la picioare. Mi-i pun pe sub cearșaf.

— Ce? Cum așa? Doar și eu am mai fost cu alte fete.

— Da, presupun.

Dar chiar nu e același lucru. Îmi mușc obrazii pe interior, ca să nu mai zic nimic. Când simt gust de sânge, mușc și mai tare.

— Nu e foarte important, mă întrebam doar.

Tace o secundă, două, trei, patru, apoi trage aer în piept și spune:

— Ei, și ai fost cu mai mult de o persoană?

— Pe bune, Josh! Chiar nu am absolut niciun chef să vorbesc despre asta!

— Bine.

Pauză. Apoi:

— Să-ți zic eu...

— Nu, nu-mi zice. Nu-mi pasă, bine? Nu-mi pasă de așa ceva. Nu vreau să știu.

Sigur că știu deja cu cine a mai fost, nu prea era genul de tip discret. Până să fie cu mine.

— Și nu mai vreau să discutăm despre asta. Vorbesc foarte serios.

— Doar că... uneori am impresia că nu știu nimic despre tine. E ciudat.

— Ba știi.

Dar nu e tocmai adevărat.

Oftează doar.

— Bine, întreabă-mă orice altceva, pe bune, pune-mi orice altă întrebare și o să-ți răspund, bine?

— Doamne, trebuie să fi fost destul de nasol, nu?

Întorc capul să mă uit la el, altfel nu știu cum să-i transmit că nu mă simt deloc în stare să am discuția asta.

— Ce e? Încerc să zic că tipul e un nemernic, atât. Ori cine ar fi.

— De ce? zic eu zâmbind ironic. Din cauza tuturor mi-zeriilor ăloră scrise despre mine pe pereții toaletelor?

— Știi? mă întreabă el încet. Eden, știi că nu cred o iotă din ce scrie acolo, nu? Adică eu știu adevărul.

Adevărul. Adevărul! Adevărul? N-are nici cea mai vagă idee care e adevărul. Dau să i-o zic.

— Hai s-o lăsăm baltă, mormăi în cele din urmă.

— Ce mai e? Eu încerc doar...

Mă trag de lângă el.

— Of, haide. Încerc să-ți spun că eu n-aș face așa ceva niciodată. Mi se pare de rahat.

Chiar a fost de rahat. Aici are dreptate. Însă nu zic nimic. Trebuie să schimbăm odată subiectul. Cred că se prinde și el în sfârșit, pentru că tace. Tace mult timp.

Mă uit în tavanul camerei lui. În casă nu se aude niciun zgomot, ca de obicei – părinții lui dorm sau sunt plecați, nu știu. Mă întorc să mă uit la el, cum stă întins, cu fața în continuare spre mine.

— Zi-mi un secret, îmi șoptește el.

Mereu am impresia că știe că am un secret. Unul întunecat și bine ascuns.

— Știi tu, ceva ce nu știu despre tine, un secret.

— Exact, zâmbesc eu, încercând să șterg toată discuția cu buretele. Pentru că nu mă cunoști deloc... îl tachinez eu cam lipsită de chef.

— Știi, spune el trăgându-mă mai aproape și lipindu-și gura de a mea, de-asta vreau să-mi spui ceva.

Mă întreb ce-ar spune dacă i-aș zice. Ce-ar face. Dacă i-aș spune secretul meu adânc și întunecat, ca o gaură neagră care ar putea înghiți tot universul.

— Bine, mă mai cheamă și Marie.

E o minciună. Mă mai cheamă și Anne.

— E rândul tău, zic.

— Țsta nu-i un secret. Vreau un secret pe bune, spune și mă sărută. Matthew.

— Ce?

— Matthew, repetă el. Joshua Matthew Miller.

— Oh. (Sărut.) Drăguț. (Sărut.) Mai zi-mi.

— Nu, e rândul tău, Eden Marie McCrorey.

Îmi zâmbește cu zâmbetul acela al lui, din colțul buzelor, și-și lasă capul pe pieptul meu, așteptându-se să fie deschisă, să-i destăinui cine știe ce adevăr cât de mărunț, un fleac, orice. Atunci ar fi trebuit să-i zic că de fapt nu mă cheamă și Marie. Dar părea să-i placă numele, după cum l-a rostit, de parcă l-ar fi făcut să creadă că mă cunoaște un pic mai bine, că mă place un pic mai mult dacă deține informația asta mărunță.

— Obişnuiam să cânt la clarinet în orchestră.

Adevărat, deşi nu e propriu-zis un secret.

Saltă capul şi-mi zâmbeşte larg.

— Nu se poate.

— Ba da, jur, îi zic ducându-mi mâna la inimă. Poţi să te uiţi în anuar să vezi. Dar stai așa... nu te uita... anul trecut arătam ca o tocilară.

Râde, privindu-mă în continuare de parcă nu-i prea vine să creadă.

— Pe bune?

— Ba chiar am fost într-un club de lectură anul trecut, îi mai zic.

— Nu-mi pari deloc genul de fată care frecventează cluburile de lectură, spune el uitându-se suspicios la mine.

— Nu? zic prefăcându-mă surprinsă. Eu am fondat clubul de lectură, împreună cu domnişoara Sullivan, spun eu râzând.

Pe chip îi apare treptat un zâmbet, pe măsură ce se convinge că spun adevărul.

— Ce drăguţ, spune el în cele din urmă, zâmbind şi mai larg. E foarte drăguţ.

— Ba nu, mormăi eu.

— Nu. De fapt e sexy, dacă stau să mă gândesc.

Apoi mă sărută ca lumea, adânc – genul de sărut care duce la altceva. Numai că el se opreşte şi se uită la mine cu multă tandreţe.

— Eşti foarte frumoasă, Eden, îmi şopteşte.

De obicei nu mă dau în vânt după așa ceva – după astfel de complimente –, dar de asta asta – poate că tonul vocii sau expresia de pe faţa lui sunt responsabile –, zâmbesc. Nu vreau, însă parcă nu mă lasă faţa să nu zâmbesc.

— Ştii că deja am făcut sex, încerc eu să glumesc, nu mai trebuie să-mi zici chestii din astea.

— Termină, chiar vorbesc serios.

După care se apleacă și mă sărută pe buze foarte delicat.

Uneori îmi fărâmițează încet-încet masca de gheață cu cuvintele lui, reușind să pătrundă dincolo, la stratul care începe să se dezghețe. Alteori însă se lovește de un ghețar. De exemplu când, foarte sigur pe el, continuă:

— Și-ar trebui să zâmbești mai mult.

Întorc privirea jenată. N-are de unde să știe că uneori pur și simplu mă doare să zâmbesc. Că uneori un zâmbet mi se pare cea mai mare minciună pe care am zis-o în viața mea.

— Nu, îți ador zâmbetul, spune el ducându-și degetele la buzele mele, și mă trezesc zâmbind și mai larg.

Dar de data asta nu mă doare.

— Eden Marie McCrorey... începe el de parcă vrea să-mi facă morală, mereu serioasă și sumbră – poate îmi face eulogiul – și, dintr-odată, îți apare pe chip un zâmbet fantastic, pe care nimeni nu apucă să-l vadă. Stai un pic, ai roșit cumva? mă tachinează el. Nu-mi vine să cred. Eden Marie McCrorey a roșit din cauza mea.

— Ba nu! râd eu ascunzându-mi obrajii în palme.

Îmi prinde mâinile în ale lui și mi le ia încet de pe față.

— Știi ce cred eu? mă întreabă.

— Ce crezi tu? îl imit eu.

— Eu cred... se oprește. Că nu ești așa de dură, de fapt, nu ești așa de piatră, spune el serios și zâmbetul îi pălește. Nu-i așa?

Îmi simt inima bătându-mi tare când mă cercetează mai în profunzime. Pentru că are dreptate. Tipele dure nu roșesc. Tipele dure nu se topesc toate când le spune un băiat drăguț că sunt frumoase. Mă îngrozesc că o să răzbată dincolo de ghețarul de la exterior și o să descopere

sub el nu o fată sensibilă și drăguță, ci un dezastru al dracului de hidos.

Îmi dă părul la o parte de pe față și-și plimbă arătătorul pe cicatricea de cinci centimetri de deasupra sprâncenei stângi.

— Cum ai căpătat asta? mă întreabă. M-am tot întrebat, dar de câte ori o observ, suntem... prinși cu altceva, zâmbește el. Și așa tot uit să te întreb.

Îmi duc mâna la cap. Zâmbesc larg când îmi amintesc cât de absurd a fost tot accidentul ăla.

— Ce? mă întreabă el. Trebuie să fi fost ceva jenant...

— S-a întâmplat când aveam doișpe ani. Am căzut de pe bicicletă, au trebuit să-mi pună cînșpe copci.

— Cînșpe? O groază. Doar pentru că ai căzut de pe bicicletă?

— Ei, nu chiar. Mă dădeam cu Mara pe biciclete la vale, pe dealul ăla mare, îl știi? De la capătul străzii mele.

— Aha, face el de parcă i-aș zice cea mai interesantă chestie pe care a auzit-o vreodată, sorbind fiecare cuvânt care-mi iese din gură.

— La poale sunt niște șine de tren, le știi? continui eu.

— Vai, nu.

— Mă rog, se pare că la un moment dat m-am dat peste cap, peste ghidon, și m-am rostogolit până jos de tot, cel puțin așa mi-a zis Mara că s-a întâmplat. Eu nu-mi amintesc, cred că am leșinat. Când m-am lovit cu fața de șine, măcar m-am oprit.

— Ce groaznic! spune el, deși l-a apucat râsul.

— Nu, e o prostie. Chiar ai de ce să râzi de mine. Din cauza mea a hotărât municipalitatea să pună garduri la capătul tuturor străzilor din cartierul meu.

Râde și mai tare după asta. Și eu.

După care mă gândesc la tot ce-a urmat.

* * *

În ziua aia m-am îndrăgostit de Kevin – mă rog, ceea ce credeam eu că înseamnă să te îndrăgostești, de omul care-mi închipuiam eu că e. O știa și el. Și s-a folosit de asta ca să se apropie de mine. E ziua la care mi-aș dori să pot reveni în timp, ziua al cărei curs trebuie să-l răstorn ca să nu mai ajungă să se întâmple ce s-a întâmplat. Era așa de cald, aerul era așa de greu, că parcă nu reușeam să-l trag în plămâni ca lumea. Eu și Mara eram doar două fete de doișpe ani în costume jenante de baie din două piese, care nu lăsau să se vadă nimic, pentru că oricum nu avea ce să se vadă, și desenam cu creta pe asfaltul aleii casei mele, cu sendvișurile cu înghețată picurându-ne pe brațe și pe picioare.

Desenam sori zâmbăreți, curcubeie, copaci și flori hi-doase, stângace. Am jucat mai multe partide de X și 0, dar ne-am plictisit, pentru că niciuna dintre noi nu reușea să câștige. Am desenat un șotron, dar asfaltul era încins și nu puteam să țopăim pe el. Am scris cu litere rotunjite, roz, de-a lungul aleii:

MARA ÎL IUBEȘTE PE CAELIN

Voiam doar s-o fac să se rușineze. Atunci Mara și-a dat pe spate cozile lungi și s-a aplecat deasupra asfaltului, cu o cretă mare, bleu în mână. Apoi a scris cu litere imense de tipar:

EDY ÎL IUBEȘTE PE KEVIN

Ceea ce m-a făcut să urlu cât mă ținea gura și să arunc cu creta albă în ea, fără s-o ating, desigur, iar creta s-a făcut mii de bucațele cu care nu mai puteam face nimic, ceea ce nu ne-a deranjat – oricum albul era plictisitor. După care am zis:

— Mara, chiar ar trebui să te măriți cu Caelin. Așa am fi surori, ar fi super!

— Hm, da, s-a încruntat ea. Dar Kevin mi se pare mai drăguț.

— Ba nu e. Oricum, Kevin nu e frate-meu, așa că, dacă te măriți cu el, n-am mai fi surori.

— Spui asta doar pentru că tu vrei să te măriți cu Kevin.

— Păi, nu pot să mă mărit cu frate-meu, ar fi greșos!

— A, da, și-a dat ea seama atunci, ca și cum numai ei doi ar fi existat pe lumea asta.

Trăiam într-o lume mică, prea mică până și pentru două fete de doispe ani.

— Atunci te măriți cu frate-meu, iar eu mă mărit cu Kevin, și așa o să fim surori și Kev și Cae o să fie frați. Are noimă pentru că oricum toată lumea îi ia deja drept frați.

S-a gândit un pic, apoi a zis:

— Da, bine.

Apoi, că ne-am pus viețile la cale, am întrebat-o:

— Vrei să ne dăm cu bicicletele?

— Da, bine.

Am dat fuga înăuntru, încercând să evităm asfaltul aproape topit, și ne-am pus pantalonii scurți și șlapii în picioare. În vara aia a plecat definitiv tatăl Marei. Ai ei se tot certau, așa că stătea mai mult pe la mine, chiar dacă ea avea piscină și eu nu. Era gata să facă orice, numai să scape de casa și de părinții ei. Așa că s-a învoit să se mărite cu fratele meu când i-am propus. S-a învoit să ne dăm cu bicicletele când i-am propus. Și s-a învoit când i-am propus să ne dăm cu bicicletele în viteză la vale, de pe ditamai dealul periculos și abrupt de la capătul străzii mele, ca să vedem dacă trece vreun tren pe calea ferată de la poale.

N-a fost o idee prea bună, recunosc. Înainte să mă prăbușesc aproape mortal, țin minte că am auzit-o pe

Mara urlând. Am văzut traversele de lemn putrezite, cenușii ale căii ferate cum se apropiau într-o viteză nebună de fața mea. M-am dat cu țeasta de șina de oțel, cu un pocnet sec. După care s-a lăsat bezna.

Când am deschis ochii, am văzut cerul imposibil de senin. Picioarele îmi erau prinse în bicicletă. Ochelarii îmi dispăruseră. Am simțit picuri de apă pe față. Am ridicat brațul pe care încă-l puteam mișca. Era foarte murdar, acoperit de sute de tăieturi mărunte. Mi-am dus mâna la cap. Apă roșie. Multă apă roșie. Apoi cineva m-a strigat pe nume, de foarte, foarte departe. Am închis iar ochii.

— Ce naiba făceați? s-a auzit tare vocea lui Kevin, de undeva de aproape.

— Am vrut să vedem cum trece trenul, s-a auzit Mara, cu un glas nevinovat.

— Edy, mă auzi? s-a auzit vocea lui Kevin, care mi-a luat fața între palme.

— Ăă... atât am reușit să îngaim.

Am deschis o clipă ochii, doar cât să-l văd cum își scoate tricoul și mi-l ține apăsător la cap. L-am simțit cum mă atinge cu mâinile pe un picior. Nu-mi dădeam seama pe care.

— Edy, Edy, încearcă să-ți miști piciorul, bine? Dacă poți să-l miști, înseamnă că nu e rupt. Încearcă, mi-a cerut el.

— Ei? Se mișcă? mi s-a părut că întreb cu voce tare.

N-am auzit niciun răspuns.

Apoi parcă am plutit. M-a cărat în brațe în susul dealului și m-a lăsat pe iarbă. Ba chiar a sunat la salvare.

În seara aia m-am hotărât cu Mara că o să mă căsătoresc nesmintit cu el. Pagube: încheietura mâinii stângi fracturată, o gleznă luxată, o mie de julituri și vânătăi, un deget mic rupt, cincisprezece copci în frunte și o bicicletă

cu zece viteze bună de aruncat. Și, desigur, o mare amă-gire în privința caracterului lui Kevin. „Ai făcut o mare, mare prostie, dar ai avut și mult, mult noroc“, am tot auzit în ziua aia.

— Ai avut noroc că n-a trecut trenul! spune Josh, smul-gându-mă din amintiri.

Îmi fixează iar privirea în tavanul camerei lui. El tot mai râde. Eu m-am oprit.

— Chiar am avut? spun fără să vreau cu voce tare.

Dacă ar fi trecut trenul, m-ar fi omorât, sau cel puțin m-ar fi rănit grav, definitiv. Astfel că, peste 542 de zile, aș fi zăcut fie în mormânt, fie pe un pat de spital, putrezind sau conectată la aparate, nu în patul meu, cu Kevin în camera de alături și cu impresia că e cel mai minunat om din lume, care n-ar putea să-mi facă niciun rău, pentru că el mă salvase în fond. Dacă n-ar fi fost acea zi, poate nu m-aș fi îndrăgostit în halul ăla de el, la modul ăla jenant. Poate n-aș fi flirtat cu el când jucam Monopoly mai devreme în seara aia. Și poate aș fi urlat când m-am trezit cu el în pat la 2:48 dimineața, în loc să nu fac nimic. Poate că în fond a fost numai vina mea, pentru că i-am arătat că îmi place de el, pentru că chiar îmi plăcea de el.

— Sigur că da, aud un glas slab, printre gândurile care îmi încețoșează mintea.

Acum se uită la mine cu o față serioasă. Nu mai știu ce-am zis ultima dată.

— Ce sigur că da? îl întreb.

— C-ai avut noroc! spune el pierzându-și răbdarea.

— A, da. Da, știu.

— Atunci de ce zici așa ceva? Nu e deloc amuzant.

— Știu.

— Chiar nu e. Nu-mi place deloc când vorbești așa.

— Bine, știi! mă răstesc la el.

Nu spune nimic, dar îmi dau seama că s-a supărat. Pentru că mereu mă enervez pe el aiurea, spun chestii bolnave sau mă port pur și simplu ciudat. Nu mai spune nimic. Se dă doar mai încolo și rămâne așa, întins lângă mine. Acum el stă cu ochii în tavan și eu m-am întors pe-o parte, cu fața spre el, ca să se uite la mine. Îmi las capul pe pieptul lui și încerc să mă port de parcă totul e bine și nu sunt o ciudată. Își pune fără tragere de inimă un braț în jurul meu. Dar nu mai suport tăcerea, nu mai suport să-l știu supărat pe mine. Așa că șoptesc:

— Mai zi-mi un secret.

Însă tace.

După o vreme, petrecută într-o liniște foarte neplăcută, am impresia că a adormit, așa că mă prefac c-am adormit și eu. Dar apoi îl simt că-și lipește fața de părul meu și inspiră. Apoi șoptește încet, încât aproape nici nu-l aud: „Te iubesc.“ Marele lui secret. Închid cât pot de strâns ochii și mă fac că nu l-am auzit, prefăcându-mă că nu-mi pasă.

După ce mă asigur că a adormit, plec pe furiș, încercând să nu fac niciun zgomot.

— Ei, și ce facem de ziua ta anul ăsta, Edy? mă întreabă Mara a doua zi după ore, stând lângă dulapul meu.

— Nu știu. Hai să ieșim undeva să mâncăm, îi spun adunându-mi lucrurile.

— Dumnezeule, Edy. Uite, uite, uite, spune încet Mara, aproape fără să miște din buze, lovindu-mă întruna în braț.

— Ce e?

Mă întorc. Josh vine pe coridor, îndreptându-se direct spre noi.

— Of, Doamne, mormăi eu.

— Edy, taci și poartă-te frumos! îmi spune Mara cu glas scăzut, chiar când el e atât de aproape de noi, încât poate să ne-audă.

Se uită la Josh cu un zâmbet cât toate zilele pe față.

— Bună!

El îi aruncă un zâmbet cuceritor de-al lui, la care Mara chicotește – *chicotește!*

— Bună! o salută și el la fel de entuziasmat.

După care se întoarce spre mine și-mi aruncă un „Hei!” pierit.

Nu știu ce să fac. Două lumi opuse tocmai s-au ciocnit și m-am trezit prinsă la mijloc.

— Ei, ești Joshua... Miller, nu? spune Mara de parcă nu i-ar zice tot timpul pe numele complet.

— Da, Josh adică. Tu cine ești?

— Mara, răspunde ea.

— A, da, Mara. Mă bucur că facem în sfârșit cunoștință.

— Și eu.

Se uită amândoi la mine, de parcă ar trebui să știu într-un fel sau altul cum să țin dezastrul ăsta sub control. Când vede că nu zic nimic, Mara preia frâiele discuției:

— Păi, Josh, tocmai discutam ce să facem mâine, de ziua lui Edy.

— Mâine e ziua ta? întreabă el căutându-mi privirea.

Mara mă privește încruntată.

— Edy, nu i-ai zis că e ziua ta mâine?

— Da, *Edy* o fi uitat pur și simplu să-mi spună, răspunde Josh. *Edy* a uitat și să-mi zică la revedere înainte s-o șteargă de la mine aseară, spune el pe un ton din care înțeleg că n-o s-o lase deloc baltă, de data asta o să pună piciorul în prag.

— Păi, ăă... începe Mara jenată. Cred c-ar trebui să ajung undeva, așa că... se oprește. O s-o iau din loc. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, îi spune lui Josh zâmbindu-i dulce, sincer, neprefăcut.

— Da, și mie absolut, răspunde el, și chiar pare sincer.

În timp ce se îndepărtează, Mara se uită peste umăr la mine, cu ochii mari și strângând din buze, și-mi face cu degetul de parcă ar zice: „Să nu cumva s-o dai în bară!”

— Mă bucur că în sfârșit am făcut cunoștință cu o prietenă de-a ta.

— Ei, și ce cauți pe-aici? îl întreb, ignorându-i comentariul.

— Știi ceva, mi s-a acrit de toate regulile astea ale tale, bine? Trebuie să vorbim. Trebuie să vorbim urgent.

— Bine. Măcar putem să mergem într-un loc mai ferit? Mă uit în jur, observând cum se uită lumea la noi.

Mă ia de mână. Mă trag imediat, fără să vreau. Se uită la mine de parcă l-am jignit, dar mă strânge și mai bine, luând-o înainte pe coridor. Ne oprim pe palier și Josh se așază pe o treaptă. Rămân înlemnită, mai țeapănă ca oricând. Mi-e teamă. Mi-e foarte teamă c-o să mă părăsească. Mă tem și mai tare pentru că nu vreau să se întâmple asta.

— Nu vrei să stai jos?

Inima și gândurile mi-au luat-o la goană, mi s-au învălmașit într-un cor discordant: de ce, de ce, de ce?

— De ce? spun în sfârșit, iar vocea tremurătoare îmi subminează aerul de un calm rece pe care încerc să îl arborez.

— Ți-am zis deja. Vreau să vorbim. Serios.

Mă așez lângă el ținându-mi respirația. Se întoarce spre mine, dar îl întrerup înainte să spună ceva.

— Zi-mi de pe-acum, vrei să pui capăt întregii povești?

— Nu! În niciun caz. Doar că... nu mai rezist așa. Nu pot să mă rezum la genul ăsta de relație. Între noi e mai mult de-atât. Doar vezi și tu, nu?

— Ți-am mai zis, nu... chestia asta de cuplu... nu-mi place să...

— Îți zic că *mie* nu-mi place, Eden! mă întrerupe el ridicând vocea, dintr-odată supărat. Apoi mai încet: Nu-mi place că ne culcăm împreună în fiecare seară, iar apoi la școală ne prefacem că nu ne cunoaștem. Nu vrei să ieși cu mine, să-mi cunoști prietenii. Clar nu vrei să-ți cunosc prietenii. Nu mergem nicăieri împreună, doar la mine în cameră. Pe bune, de ce nu putem să mai mergem și pe la tine? Se oprește și mă ia de mână. De ce simt mereu că ne ascundem?

— Nu știu, zic încet, simțindu-mă vulnerabilă.

— Ba știi, fii sinceră cu mine.

— Cum adică?

— Adică avem vreun motiv să ne ascundem? întrebă el în sfârșit ce voia să afle.

— Ce motiv?

Se uită la mine de parcă aş fi grea de cap.

— Adică, zici de altcineva? Încerc eu să mă lămuresc.

— Da, zic de altcineva.

Mă uit la el dorindu-mi să-l fac cumva să înţeleagă totul. Tot ce s-a întâmplat, tot ce cred, tot ce simt pentru el, pentru noi doi, pentru mine. Cât de îngrozitor mă doare inima – organ prost şi slab – de dor după el. Dar aşa ceva nu se poate exprima în cuvinte, aşa că rostesc acea unică silabă care contează cel mai mult acum:

— Nu.

Josh răsuflă de parcă şi-a ținut respirația. Evident, se aşteaptă să continui.

— Atunci, dacă nu mai ai pe nimeni, de ce trebuie să ne purtăm aşa?

— Nu ştiu, pentru că altfel s-ar complica totul, ar fi aiurea de tot şi...

— Deja s-a complicat, ştii, spune el ridicând puţin vocea. Deja e aiurea. Apoi mai încet: Chiar e.

Nu am cum să-l contrazic, aşa că mă uit în jos la mâini, pe care mi le țin în poală.

— Uite ce e, chiar n-am chef să ne certăm, doar că... doar că țin la tine. Chiar țin.

Mă sărută pe buze şi apoi îmi şopteşte încet la ureche:

— Atât vreau să ştii.

Ar trebui să-i răspund la fel. Şi eu țin la tine! Chiar țin la tine, ce naiba, țin la tine, ce dracu', îmi vine să-i strig.

— Eu... eu...

Şi eu țin la tine, zi-o.

Ridică privirea, iar în ochi i se citeşte un strop de speranță.

— Uite ce, tu nu înţelegi. Nu e de parcă mi-ar fi uşor, nu pot să... nu pot...

Glasul mi se ascute ca un chiţait de şoricel în timp ce mă chinui să-mi pun de acord creierul cu gura. Simt cum

lacrimile îmi pun un nod în gât, îmi umplu ochii. El pare nedumerit, îngrijorat și, cred, aproape ușurat, ușurat că nu sunt de fapt de piatră.

— Bine, șoptește el uluit să vadă această manifestare emoțională bruscă și fără precedent. Iubita mea, nu... zice el încet. Ascultă, știu. E în regulă, vino încoace.

Mă trage spre el și mă las să cad lângă el. Acum nici nu mă mai sinchiesc cine ne vede. Mă țin de el cât de strâns pot. Toate neînțelegerile dintre noi par să se topească și, măcar de data asta, nu mai simt că sunt o mare mincinoasă. Măcar acum mă simt liniștită și în siguranță. Înfricoșător de protejată.

— Hei, lasă-mă să te scot în oraș de ziua ta, la cină sau ceva.

— Bine, mă trezesc că răspund pe loc.

— Serios? face el dezlipindu-se de mine și ținându-mă de umeri. Îmi trebuie o declarație scrisă.

Își duce mâna la rucsac, de parcă vrea să scoată hârtie și creion.

— Termină, îi zic râzând, pocnindu-l ușor. Am acceptat.

— Bun, ieșim în oraș!

Mâinile lui mă cuprind cu mișcări pricepute.

— Știi ce... după toată discuția asta, murmură el în timp ce mă sărută pe gât. Nu vrei să vii pe la mine?

— Măine, bine? După cină, da?

Geme de parcă ar fi în agonie, dar apoi îmi șoptește zâmbind:

— Bine.

A doua zi dimineată, când mă duc la dulapul meu, mă întâmpină opera Marei. Mi-a împodobit dulapul până la refuz. Asta e tradiția noastră. A lipit baloane, hârtie creponată, fundițe și panglici, plus un cartonaș pe care scrie: LA MULȚI ANI LA 15 ANI! Mă îngrozesc.

Smulg cât mai repede cartonașul, însă parcă simt că e prea târziu, l-a văzut deja. Arunc discret hârtia la gunoi luând-o spre sala de studiu. În urma mea se aud pașii cuiva care se apropie în grabă și trag adânc aer în piept – deja știu că el e și că a aflat cumva. Mă ia de cot și mă trage în toaleta băieților – pare de-a dreptul furios.

— Ieși! îi strigă băiatului care urinează la un pisoar de la perete.

La dreapta, lângă capul băiatului, îmi atrag privirea niște litere negre, în lumina fluorescentă de neon reflectată de faianța murdară, gri-bleu: EDEN MCCURVA E, apoi literele nu se mai înțeleg – au fost acoperite cu un marker nu foarte închis la culoare. De cum o șterge de-acolo puștiul, uitând și să-și mai tragă fermoarul, Josh mă ia la trei păzește.

— Cum ai putut face așa ceva? După tot ce s-a întâmplat, cum poți să mă minți în continuare? Ai zis că ai șaispe ani. Eu am optispe, știai doar! Am avut încredere în tine!

— N-am...

Voiam să-i amintesc că nu i-am zis niciodată de-a dreptul că atâta am, dar văd deja că n-are de gând să m-asculte. Dă ture prin încăpere, turuind mai departe furios:

— Pe bune, paișpe ani? Paișpe? Paișpel! urlă el tot mai tare.

— Calmează-te. Nu-i așa de important.

Nu m-am așteptat să se supere atât de tare, nici n-am stat să discutăm chestiunea vârstei. Oricum, sunt destui tipi de-a douășpea care ies cu boboace și e aceeași diferență de vârstă, dacă nu una mai mare. Cui îi pasă de așa ceva?

— Ba e al dracului de important! De câte ori ai fost în pat cu mine... aveai paișpe ani. Nu? spune el pe un ton tăios, de-a dreptul usturător. Nu?

— Da, și?

— Îți dai seama că aș putea fi acuzat de viol? Corupere de minori, Eden, ai auzit de-așa ceva?

Mă umflă râsul – deși n-ar trebui.

— Nu e amuzant, chiar nu-i nimic amuzant! E grav, e în joc viața mea. Sunt adult, da? Adult în toată regula! Cum poți să râzi?

Cum pot să râd? Pot să râd pentru că știu la ce infracțiune se referă de fapt. Fapta de care vorbește el e un fleac. În zilele noastre există infractori și mai periculoși care scapă nepedepsiți. Știu că n-are de ce să-și facă probleme. De-asta pot să râd.

— Ascultă, îmi pare rău, îi zic încercând să-mi înăbuș zâmbetul, dar ești caraghios. N-a fost niciun... spun coborând vocea – inspir, expir și inspir iar. Niciun... viol.

Poftim, am zis-o. E cuvântul pe care m-am chinuit atâta vreme să nu-l pronunț, să nu-l gândesc măcar. Bineînțeles că n-avea de unde să știe cât mi-a luat să pronunț cuvântul ăsta sinistru din patru litere. Turuie mai departe, și mai însuflețit:

— Da, sigur că n-a fost, știu asta, dar nu contează. Părinții tăi ar putea să depună plângere împotriva mea, Eden.

— Dar n-o s-o facă. Nici măcar nu știu de...

„Tine“, voiam să zic, dar mă întrerupe iar.

— Chiar nu înțelegi, continuă el. Eu vorbesc de FAPTE PENALE. Pot să mă aresteze, pot să fac pușcărie chiar, pot să-mi pierd bursa sportivă, tot. Totul se poate duce dracului.

Se oprește. Mă uit cum inspiră de câteva ori precipitat, cu ochii la mine, așteptând.

— Ei? face el în sfârșit, întinzând brațul spre mine.

— Cum adică „ei“? zic eu pe același ton tăios.

— Adică ție chiar nu-ți pasă? urlă el. Apoi, mai încet: Nu-ți pasă de nimic? De mine?

Mă sfredeleşte din ochi, să vadă dacă mai țin minte ce s-a întâmplat ieri pe scări. Sigur că-mi amintesc, dar mă pricep de-acum atât de bine să mă prefac, încât mă uit și eu fix la el, prin el. Cu chip de piatră. Cu trup de piatră. Cu inima de piatră.

— Nu.

Acea unică silabă. Cea mai mare minciună dintre toate. Cea mai îngrozitoare minciună dintre toate.

— Cum? șoptește el.

— Nu, îi spun calm. Nu-mi pasă.

Cuvintele sunt ca niște lovituri de pumnal cu care sfârtec tot ce am construit împreună.

— Nu-mi... pasă... deloc, repet pronunțând fiecare silabă rece și răspicat.

Parcă i-am tras un pumn în față, așa se uită la mine. Însă îl ține doar o secundă, două, trei... plus încă jumătate, după care revine rapid la furia lui.

— Bun, minunat de fapt! Minunat. Pentru că n-o să ne mai vedem niciodată, sper că ți-e clar, Eden. Nu putem...

— Ei, haide, râd eu amar. Uite ce, știi că m-am simțit bine cu tine, dar practic, oricum am terminat-o, nu ți se pare?

Parcă altcineva a pus stăpânire pe creierul meu, îi urlu să tacă, să nu mai zică nimic. Dar dacă oricum se termină totul definitiv, n-am de gând să-i permit să se creadă stăpân pe situație. Eu sunt stăpâna, ce naiba.

Parcă îi pică fața. Pare atât de descurajat, că-mi vine să-mi cer scuze, îmi vine să mă rog de el să nu mă lase, să-l implor, pentru că sunt atât de singură, la dracu', și chiar îmi pasă de tot și mai ales de el. Dar apoi își revine și spune cu o voce sugrumată:

— Da. Clar s-a terminat.

Îl las singur în toaletă. Ies cu pas ușor pe ușă, calmă, cu spatele drept, iar el rămâne pe loc, clătînând din cap.

Caelin și Kevin vin acasă în Ajunul Crăciunului. Dau buzna pe ușă încărcăți cu genți, saci cu rufe murdare și rucsacuri pline de notițe de la cursuri și manuale. Mama și tata îi întâmpină într-un suflet.

— Edy, ai putea să-i ajuți pe băieți cu gențile? îmi tot zic amândoi.

Dar eu stau pur și simplu acolo, în living, urmărindu-i cu mâinile încrucișate pe piept.

După câteva minute, când s-au mai liniștit apele, mă zăresc amândoi în sfârșit. Caelin se apropie de mine cu brațele întinse, dar ceva îl face să se oprească și, preț de o clipă, în locul zâmbetului îi apare o expresie nedumerită pe chip.

— Edy, spune el lent și cumva întrebător.

Parcă nu vorbește cu mine, ci doar vrea să se asigure că sunt eu.

— Daaa? răspund eu, dar el se holbează mai departe la mine.

— Nu, doar că... se chinuie să zâmbească. Arăți... Se întoarce spre ai noștri, căutându-și cuvintele, apoi iar spre mine. Arăți atât de... de...

— Frumoasă, se vâra mama în discuție zâmbind, deși bănuiesc că nici ea nu și-a revenit după palma aia de care n-a mai adus nimeni vorba.

Mă ia în brațe stânjenit, de parcă nu vrea să se atingă de sânii mei.

— Pari atât de maturizată. A trecut așa de mult timp de când am plecat? spune el râzând și desprinzându-se de mine jenat.

Mă privește de parcă ar mai vrea să spună ceva, dar apoi se duce să-și mute bagajele în camera lui.

Iar acum îl am pe Kevin în față, la nici doi metri de mine, mă privește într-un mod intimidant. E privirea pe care și-a perfecționat-o probabil în secret anul ăsta. Clar vrea să-mi taie tot curajul, să mă fac mică de tot și să bat în retragere. Însă chiar dacă mi s-au înmuiat de tot picioarele, de parcă sunt gata să-mi cedeze din clipă-n clipă, și inima îmi bate nebunește și simt că-mi arde tot corpul, nici nu crâcnesc, nu fug, nu dau înapoi de data asta. Vreau să cred că, dincolo de privirea aia tăioasă ca un pumnal, își dă și el seama cât de mult m-am schimbat, că nu mai sunt deloc fata pe care o știa pe vremuri. Nu mă clintesc din loc până nu cedează el primul.

— Gata, Edy, spune mama bătând de două ori din palme. Hai să ne-apucăm de treabă. Bunicii ajung de dimineață, așa că mâine n-o să mai avem deloc vreme. Trebuie să pregătim din timp absolut tot ce se poate pregăti din timp.

O urmez la bucătărie, gândindu-mă cu groază la cele opt ore de chin care urmează. E în dispoziția ei maniacală, aparent veselă, însă gata oricând să se preschimbe într-o criză nervoasă – de câte ori vin în vizită bunicii o apucă o stare de nervozitate maximă. O urmăresc în timp ce merge în spălătorie și desface scara pliabilă în fața debarelui cu vechituri. Știu ce urmează. Își scoate radiocasetofonul/CD-playerul vechi și, ținându-l de mâner, îl pune pe masa din bucătărie.

— Of, mamă, chiar trebuie? gem eu.

Nu suport să găsesc toată ziua cu muzică de Crăciun pe fundal.

— Da, trebuie. O să simțim spiritul sărbătorilor!

Mă apuc să toc cantități industriale de țelină, ceapă și usturoi. Apoi urmează dovlecii plăcintari. Tocmai când mă chinui să tai un dovleac în cubulețe mici, așa cum îi place mamei, mama își iese dintr-odată din ritm.

— Dumnezeuule mare! strigă ea.

Mai să-mi tai vârful degetului mijlociu din cauza ei.

— Ce e?

— Fir-ar să fie! geme ea, cu *Noapte de vis* auzindu-se încetișor pe fundal. Știam eu c-am uitat ceva. Praful de copt, mereu uit de el! Numai de asta n-am chef acum, să-mi dau coate prin mulțimea din magazin, în Ajunul Crăciunului!

— Chiar ne trebuie așa ceva?

— Da.

Se sprijină de blat și trage adânc aer în piept, închizând ochii.

— Da, ne trebuie. Bun, schimbăm planul. Eu dau o fugă la magazin. Tu toacă mai departe. Când termini cu dovlecii, pune-i în vasul mare din dulapul de deasupra frigiderului. Apoi ai putea să speli vasele astea, să nu se adune cât încercăm noi să facem treabă?

Deja și-a tras geaca peste șorțul de bucătărie și-și pune geanta pe umăr.

— Caelin! urlă ea. Caelin?

— Da? îl aud înăbușit cum răspunde din cealaltă parte a casei.

— Ai putea să vii până aici, te rog? îi spune ea, abținându-se din greu să nu se pună pe urlat. N-am de gând să țip ca să m-auzi tu din celălalt capăt al casei! bombăne ea punându-și fularul la gât și legându-l bine.

Caelin apare în bucătărie.

— Ce faceți voi doi acum? îl întreabă mama punându-și mânușile.

— Nimic. Am început un joc video. E pe pauză. Ai nevoie de ceva?

— Taică-tău unde e?

— Sforăie. Pe canapea, răspunde el.

— Bine. Vreau să te duci în garaj și să cauți o cutie pe care scrie „Decorațiuni de Crăciun“; în ea am pus fața de masă bună, șervetele de masă și ornamentele de anul trecut. Eu mă duc la magazin. Ne mai trebuie ceva, vă vine ceva în minte?

Clătinăm amândoi din cap și mama iese.

— Uau, face el. Anul ăsta a apucat-o și mai devreme. Cred că bate toate recordurile, nu? râde el.

— Nu-i așa?

Mă prefac că totul e ca pe vremuri, dar de-acum ne-am prins amândoi că nu e.

— Ai putea, te rog, să-l închizi? îl rog arătându-i radio-casetofonul.

Se întinde și-l închide.

— Ei, și ce-ai mai făcut? mă întreabă el sprijinindu-se de frigider. În afară de faptul c-ai crescut atât de repede? Anul ăsta de-abia dacă ai dat vreun semn.

Îmi zâmbește încrucișându-și mâinile pe piept în timp ce așteaptă să-i răspund. Dar îl cunosc. Știu că e un zâmbet fals, stânjenit.

— Păi, nici tu n-ai prea dat vreun semn.

Am folosit un ton mai răutăcios decât intenționasem.

— Da, așa se pare, spune el încruntându-se.

Mă apuc să umplu chiuveta și să torn detergent de vase de parcă aş face un experiment care-mi solicită întreaga atenție.

— Îmi pare rău, continuă el după ce vede că nu spun nimic – ridică vocea, ca să acopere sunetul apei de la robinet. Am fost ocupat până peste cap. Mă termină semestrul ăsta.

Nu fac decât să dau din cap. Habar n-am ce vrea să zică. Că nu-i nimic? Nu-i adevărat. Și n-ar fi trebuit să vină iar cu Kevin la noi.

— Bine, păi, mai bine mă duc să caut chestiile alea atunci.

— Da.

După ce aud cum se închide ușa de la garaj, opresc robinetul și-mi cufund mâinile în apa fierbinte. E liniște, cumva mi se pare reconfortant. Nu se mai aude nicio muzică, doar televizorul dat încet din camera vecină și zăngănitul înăbușit al vaselor în apă. Apoi aud pași ușori, care se apropie pe furiș din spate. E Kevin. Îl simt din tot corpul înainte să-mi comunice creierul informația, simțurile mi s-au ascuțit, pielea mi s-a încins dintr-odată și mă mănâncă. De parcă am alergie la el. Prezența lui fizică lângă mine îmi provoacă o reacție de repulsie organică, ca un semnal care mă avertizează, un semn fosforescent în noapte: PERICOL PERICOL PERICOL. Ia distanță, îmi spune corpul. Dar e greu să iei distanță când e vorba de un asemenea om.

Nici n-apuc să-ntorc capul măcar, că-l simt cum mă cuprinde cu mâinile lui cărnoase de talie și se lipește de mine de la spate. Apoi îi simt respirația și îl aud șoptindu-mi la ureche:

— Arăți bine, Edy.

Își pune mâinile pe blugii mei, plimbându-le apoi în sus, peste bluză și peste tot, lipindu-și gura deschisă de gâtul meu.

— Oprește-te, șoptesc eu. Oprește-te odată!

Îmi scot din apă mâinile pline de detergent, dar nu reușesc să-l opresc. M-a ținut de chiuvetă. Poate să-mi facă ce vrea cu mâinile. Mă gândesc dacă să scot din apă cuțitul de tocat cu care am tăiat usturoiul și să i-l împlânt

în inimă. Însă atunci îmi dă în sfârșit drumul și se trage înapoi, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Toate astea sunt de dragul meu? mă întreabă el zâmbind.

Ar trebui să-l omor, ar trebui să-i fac o groază de ches-tii, dar eu îl întreb cu vocea tremurătoare:

— Ce să fie?

Dar nu răspunde, doar zâmbește superior mai departe, plimbându-și ochii de-a lungul corpului meu – inima-mi bate atât de tare, că-mi pulsează urechile. Clar nu mi-am văzut lungul nasului. Am uitat de amploarea puterii lui, așa că mi-a adus aminte. După care pleacă pe furiș, așa cum a venit, iar eu rămân de-a dreptul îngrozită.

La 1:17 dimineața, adică de Crăciun, mă trezește un zornăit metalic. Inima îmi bate tare, a venit iar peste mine, pot să jur. Apasă într-una clanța.

— Edy? șoptește el.

— Cine e? întreb înecându-mă.

— Cae. Haide, Edy, deschide, șoptește el răstit.

Mă duc la ușă și-mi lipesc urechea de lemn.

— Ești singur? întreb după o vreme.

— Dacă sunt singur? Da.

Descui ușa și o întredeschid, cât să mă asigur că e fra-tele meu și că a venit singur.

— Ce-i?

— Trebuie să vorbim, îmi șoptește el. Nu mă lași să intru?

Mă dau într-o parte și închid ușa în urma lui.

— Ce faci, dormi pe jos? mă întreabă pășind peste sacul de dormit.

— Am probleme cu spatele, mint eu.

Când se așază pe marginea patului, se aude un scârțâit ascutit. Mi se pune un nod în stomac.

— Edy, stai jos, îmi spune el lovind ușor salteaua, ca să mă așez lângă el.

Dar eu îmi trag scaunul de la birou.

— Ce-i? oftez și-mi încrucișez brațele pe piept, uitându-mă fix la el.

— Edy, eu și Kevin am ieșit adineauri în oraș cu niște băieți.

Face o pauză, de parcă ar trebui să zică ceva.

— Niște băieți din echipa de baschet, spune și iar se întrerupe, așteptându-mi reacția. Unii dintre ei sunt acum în clasa a douășpea?

Încep să mă prind unde bate, dar o să-l las pe el s-o spună pe șleau.

— Așa, și...?

— Bun. Unii dintre ei ziceau niște chestii. Despre tine, adică. Minciuni, sigur. Dar voiam să mă asigur că nimeni nu te-a... cum să zică, hărțuit sau ceva, spune el cu glas nesigur.

— De ce, ce-au zis?

Deschide gura, dar începe să râdă.

— Nu-mi vine să cred că-ți zică așa ceva. În fine, e ridicol, e de-a dreptul stupid. Ziceau... mi-au spus că circulă niște zvonuri despre tine, c-ai fi un fel de... se întrerupe, după care bâiguie: Curvă sau ceva. Dar nu-ți face griji, ți-am ținut partea. Știi tu, le-am zis că nu ești așa.

Tot clatină din cap, zâmbind de cât de absurd e totul.

— Doamne, pe bune, nici măcar nu-l știi pe Joshua Miller ăsta, nu?

— Ba îl știu, îi răspund.

— Cum? face el cu glasul puțin tremurat.

— De fapt, îl știu destul de bine, zică eu zâmbind larg.

Dintr-odată îl văd că pălește, iar apoi își revine rapid. Râde.

— Doamne, glumești! Glumești. Chiar m-ai speriat ca dracu' pentru o secundă.

Râde mai departe nervos, scrutându-mi chipul.

Eu nu râd, nici măcar nu zâmbesc. Îl privesc fără nicio expresie pe chip.

— Stai așa. Îți bați joc de mine, nu?

Îl privesc pur și simplu în ochi – fără să simt vreo emoție, vreun regret.

Atunci îi piere zâmbetul de pe buze.

— Te rog, spune-mi că glumești, Eeds. Te rog, mă imploră el, sperând că e doar un alt moment din ăla când nu înțelege unde bat.

Clatin din cap, apoi ridic din umeri. De ce face atâta caz?

Tăcere.

O lungă tăcere.

Nu mă deranjează. De fapt, a început să-mi placă tăcerea. De-acum e o aliată de-a mea. În tăcere se întâmplă multe. Dacă nu o lași să te afecteze, ajunge să te întărească, te poți folosi de ea ca de un scut de neînvins.

— Nu-mi vine să... Edy, ce-i în capul tău? mă întreabă el acuzator, lovindu-și repetat tâmpla cu degetul arătător. Am plecat doar de un an de-acasă și deja ești... nu-mi vine să cred... ești doar un copil, ce Dumnezeu!

— Un copil? pufnesc eu. Ăă, nu prea cred.

— Nu. Eden, nu poți să faci așa ceva.

— Ei, serios? Și cine te crezi să-mi zici mie că nu pot să fac ceva? îl sfidez eu.

— Sunt fratele tău, da? Țsta sunt! Pe bune, tu știi ce se spune despre tine? șoptește el arătând ușa cu degetul, de parcă toți tipii care mă fac târfa ar sta îngrămădiți ca niște sardine în living, dincolo de peretele camerei mele.

— Nu-mi pasă, mint.

— Nu, spune el cu fermitate, de parcă ar fi de-ajuns să schimbe realitatea. Tu nu ești așa, Edy, zice dând din mână spre mine. Nu, nu, repetă el de parcă cu asta ar pune capăt definitiv tuturor lucrurilor care nu se potrivească imaginii persoanei care ar trebui să fiu.

— Poate sunt, îi zic, iar el se uită la mine de parcă nu mă înțelege. Fix așa, îl lămuresc eu. Și tu de unde să știi? Doar ai fost plecat.

Îmi evită întrebarea și se apucă din nou să poruncească.

— Uite ce. În niciun caz nu te mai vezi cu tipul ăsta, Miller. E prea mare pentru tine, serios, Edy. Ai paispe ani, el are optșpe. Sunt patru ani între voi. Ia gândește-te, e de parcă tu și Kev...

— Termină odată! – n-am de gând să-l las să-și ducă fraza la capăt. În primul rând, am cincisprezece ani. În al doilea rând, oricum nu mă mai văd cu el, dar pentru că nu vreau eu. (Minciună.) Însă o să mă văd cu cine vreau și o să fac ce vreau cu ei și n-am nevoie să-mi dai tu voie, ce naiba!

— Știi că doar se folosesc de tine, nu? izbucnește el. Doar nu ești așa de oarbă să-ți închipui că într-adevăr...

— Nimeni nu se folosește de mine! Habar n-ai despre ce vorbești. Nimeni nu se folosește de mine, Cae. Nimeni.

— Edy, haide, sigur că se folosesc. Ți-o spun doar pentru că țin la tine, da? Tipii ăștia vânează fete ca tine. Edy, trebuie să...

— Fete ca mine? Te rog, spune-mi, geniule, ce fel de fată sunt?

— Naivă și nevinovată, proastă, după fete din astea umblă, da? O să te mănânce cu fulgi cu tot și o să te scuipe cât colo. Habar n-ai. După ce o să se sature, o să se descolorosească de tine. Știu ce vorbesc, Edy, am văzut de o mie de ori de ce sunt în stare. Tipilor ăloră nu le pasă deloc. Îți închipui că dau vreun ban pe tine? Nu dau, îți zic.

— Nu a fost deloc așa. Josh nu e ca... dar mă opresc. De ce ai impresia că-mi doresc să dea vreun ban pe mine? De ce ai impresia că nu mă folosesc eu de ei, ai?

Nu c-aș mai fi avut pe cineva în afară de Josh, însă nu asta contează acum.

Fața i se schimonosește de parcă i-aș explica teorii de fizică nucleară sau mai știu eu ce.

— De ce să te folosești de ei?

Îi răspund pe tonul lui caracteristic, care îți dă de înțeles că ești prostul pământului:

— Aă, nu e deja evident, Caelin?

I-am închis gura. Clatină încet din cap, de parcă ar putea să-și șteargă imaginile din minte cum ar șterge un desen pe o tăbliță cu nisip.

— Uite ce, spune el în sfârșit. Habar n-am ce naiba e cu tine, dar sigur o să ai probleme mari dac-o ții tot așa.

— Acum te rog să ieși din camera mea, îi spun eu foarte liniștită.

— Edy, măcar promite-mi că te protejezi. Că le-ai zis să-și pună...

— Caelin, te rog, nu sunt chiar atât de proastă.

— Îmi fac griji pentru tine, Edy, atât, îmi spune el pe un ton din care reiese că e din cale-afară de preocupat.

Simt că ceva arde în mine când îl văd că e sincer.

— A, acum te-a apucat grija?

Focul din piept îmi cuprinde organele vitale, scufundându-mi inima și plămânii în pâcla lui.

— Uau, acum ți-ai găsit să-ți faci griji pentru mine, mă trezesc zicându-i printre dinți. Mulțumesc frumos, dar nu-mi mai ești de niciun ajutor acum!

— Ce dracului vrei să zici cu asta?

Însă deja am spus prea mult.

— Fă-ți griji pentru tine, bine?

Abia mă abțin să nu adaug câte un „boule“ după fiecare frază.

— Vezi-ți de-ale tale.

Boule.

— Pot să-mi port singură de grijă, bine?

Boule.

— Pleacă. Du-te. Acum!

Face un gest neputincios cu mâinile și se ridică să plece. Când ajunge la ușă se întoarce, parcă pierdut undeva departe, și-mi spune pe un ton apăsător, irevocabil:

— Știi, nici nu te mai recunosc de-acum.

Apoi pleacă.

Închid ușa după el, o încui, o descui, o încui iar și trag de ea să mă asigur.

— **H**ei, aud un tip șoptindu-mi la ureche, am auzit că ți-o tragi murdar.

Mă întorc repede spre el. Îl țin minte de când a trecut cu Josh pe coridor atunci – Sportivul, eram fix în acest loc când mi-a dat Josh biletul ăla, lângă dulapul meu. Însă acum nu e numai el, sunt doi tipi mai exact. Și pe celălalt îl știu, tot din a douașpea, nu e sportiv, dar e din gașca lui Josh. Arată mai degrabă ca un model care apare prin broșurile cu reclame la hainele marca Abercrombie – are mușchi lucrați la sală, nu la meciuri sportive.

E prima zi de școală de după vacanța de iarnă. Pe hol nu mai e nimeni. E târziu, după ore. Am rămas s-o ajut pe domnișoara Sullivan să înregistreze o serie nouă de cărți.

— Ce-ai zis? reușesc să rostesc eu, sigură că n-am auzit bine.

— Am zis că-ți place să ți-o tragi la greu, așa-i? răspunde Sportivul încercând să mă atingă pe obraz.

Mă trag în spate, trântesc ușa dulapului, îmi pun rucsacul pe umeri și o iau din loc. PERICOL PERICOL PERICOL: iar îmi arde pielea și mă mănâncă.

Celălalt, Frumuselel, zice:

— Hai, nu fugi. Vrem doar să te-ntrebăm ceva.

— Da? Ce? întreb tăios, încercând să fac pe curajoasa, pe calma și pe dura, în timp ce merg cât de repede pot de-a lungul coridorului, departe de ei, spre ieșirea principală.

— Mda, zice Frumușelul. Am vrea să te întrebăm dacă nu vrei să joci într-un film de-al nostru.

— Facem un filmuleț, se bagă și Sportivul, și am auzit că ai o experiență exhaustivă în... domeniul filmelor de genul ăsta. Ne-am gândit să-ți oferim rolul principal.

Creierul omenesc e un organ de-a dreptul uimitor, căci, cu toată greața pe care o simt, cu neuronii electrizați de gânduri, cumva, înlăuntrul meu, mă pomenesc preț de o clipă impresionată că tipul a folosit cuvântul „exhaustiv“.

— Să știi că ne-ai fost recomandată cu toată inima, adaugă repede Frumușelul, înainte să mă împroaște cu hohote de râs.

Încep să merg mai repede, cu frica în suflet, având grijă să nu alerg, căci îmi simt picioarele din ce în ce mai grele. Vin după mine, hăhăindu-se și hlizindu-se.

— Stai așa, acuma faci pe inabordabila? Pentru că, din câte-am auzit, ești de fapt o tipă ușoară, râde Sportivul prinzându-mă din urmă.

Frumușelul merge și el în rând cu mine, de cealaltă parte a mea.

— Haide, continuă Sportivul, nu vrei să fii star? Să fii plătită pentru ce faci? Ai fi mortală.

Unde naiba sunt oamenii de serviciu când ai nevoie de ei?

— Nu, glumim și noi, nu e vorba de niciun film. Dar să știi, îmi spune Frumușelul apropiindu-și gura de urechea mea, cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri și luându-mi o şuviță de păr între degete, dacă mă lași să ți-o trag, o să te iau cu binișorul, promit.

Apoi se pun pe râs.

Nu mai aud decât vorbele lui Caelin: *O să te mănânce cu fulgi cu tot și o să te scuipe cât colo. Fetele ca mine. Fetele ca mine, așa a zis. Apoi Frumușelul se linge pe buze,*

de parcă se pregătește să mă hăpăie toată. De ce nu urlu? De ce nu urlu, nu fug, nu mă apăr să scap cu viață? N-ar putea să-mi facă nimic în școală, într-un loc public. Mai sunt oameni pe-aici, deși nu văd și nu aud pe nimeni, dar trebuie să mai fie cineva, nu? Nu? Simt glonțul ăla din mine cum se înfinge și mai adânc, sfredelindu-mi încă un strat cald de țesut. Cum de se poate întâmpla așa ceva?

— Termină, da? Nu mă atinge! strig eu în sfârșit, încercând să-i desprind degetele din părul meu.

Vocea îmi răsună pe hol, amestecându-se cu râsetele lor.

— „Nu mă atinge!“ mă maimuțărește Frumușelul. Lui Josh nu i-ai zis asta.

O iau la fugă, dar după doar câțiva pași mă ajunge iar din urmă.

— Du-te și lasă-mă! urlu în sfârșit în gura mare.

— Sau ce, o să-l pui pe fratele tău cel mare și dur să mă bată și pe mine? spune Frumușelul. Nu prea cred.

Mă apucă de rucsac, ținându-mă pe loc.

— Băi, haide acum, îl dojenește discret Sportivul.

Dintr-odată, parcă mi-a amorțit tot corpul, de parcă m-ar anestezia cineva din cap până-n picioare, mă ia cu leșin. Mă întoarce spre el, apucându-mă atât de tare de brațe și trăgându-mă atât de aproape de el, încât mă tem că o să mă sărute. Mă chinui să scap, dar nu reușesc să mă clintesc.

— Stai liniștit, îi place la nebunie, îi răspunde Frumușelul. Nu-i așa?

— Hai, frate, îi strigă Sportivul apropiindu-se. Trebuie să mergem, haide! Hai s-o întindem de-aici, da?

Frumușelul își șterge de pe față rânjetul plin de răutate, mă lasă să mă trag mai în spate și, ezitând, îmi dă în sfârșit drumul. Mă împleticesc depărtându-mă de el, lipindu-mă cu spatele de niște dulapuri, iar atunci, pentru

o clipă, în ochi parcă i se citește un soi de regret, ca un zvâcnet neuronal. Presupun că și un nenorocit de psihopat și-ar putea da seama cât de îngrozită sunt.

— Haide, McCurvă, mă bate el pe umăr, glumim și noi cu tine, îmi spune relaxat, uitându-se spre Sportiv.

— Da, ne prostim și noi, adaugă Sportivul pentru liniștea Frumușelului, sau poate a lui – oricum, nu a mea.

— Nu știi de glumă? spune Frumușelul, arborând din nou aerul de băiat teribil și aranjându-și freza perfectă.

— Lăsați-mă în pace, zic pe cât de ferm pot, deși tremur ca o frunză, iar vocea m-a lăsat aproape de tot.

— Nu poți să-l pui pe frate-tu să ducă toate bătăliile în numele tău, îmi zâmbește Sportivul, atingându-mi bărbia cu încheieturile degetelor.

Îmi vine să-l scuipe în față.

Cei doi pornesc alene pe coridor, hlizindu-se și bătând palma, mulțumiți de treabă.

O țin numai într-o fugă până acasă. Alunec pe gheață iar și iar, deloc atentă unde pun piciorul. Îmi simt creierul omletă. Josh n-ar fi putut să-i pună să-mi facă asta, sunt sigură.

Caelin e încă acasă, în vacanță, iar eu am de gând să-i cer socoteală, chiar dacă va trebui s-o fac sub amenințarea cuțitului. Clar a făcut el ceva, iar acum e mai rău decât oricând. Când deschid brusc ușa tresare, tolănit pe canapea, urmărind cine știe ce *reality show* ridicol.

— Ce naiba, Edy? se văicărește el.

— Ce-ai făcut? îl iau la rost, ducându-mă direct la el, fără să mă mai sinchisesc să-mi dau jos cizmele și umplând covorul de zloată.

— Edy, dă-ți căcaturile alea de cizme jos, distrugi covorul!

— Ce-ai făcut? repet eu, smulgându-i telecomanda din mână.

Mai că i-o azvârl în nas, mă abțin în ultima clipă și o arunc pe jos. Se face praf, iar bateriile zboară fiecare-ntr-o parte.

S-a ridicat, a simțit nevoia să-mi arate că e mai mare și mai tare decât mine. De parcă aş putea uita vreodată. De parcă lumea asta nu e organizată în așa fel încât să nu uit niciodată, nici măcar pentru o clipă, că orice băiat de oriunde, până și frate-meu, poate să mă învingă.

— Ce naiba ai? strigă el în sfârșit la mine, privindu-mă de sus.

— Ce-ai făcut? îl întreb cu vocea sugrumată de lacrimi.

— Despre ce vorbești?

— Nici măcar nu știi ce-ai făcut! Acum îmi e și mai greu din cauza ta! Ți-am zis să nu te amesteci, iar acum e mai rău ca oricând! Ți dai seama ce-ai făcut? Ți pasă vreun pic? Doamne, cât te urăsc!

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji și vorbele îmi pier pe buze, tot chinându-mă să-l fac să înțeleagă cât rău mi-a făcut.

— Te urăsc te urăsc te urăsc atât de tare te urăsc te urăsc te urăsc în mă-ta... te... urăsc... te...

Văd că buzele i se mișcă, dar de-abia dacă aud ce urlă acolo. Acum vreau să mă lupt. Nu aud și nu văd nimic. Vreau să mă lupt din toate puterile. Până la moarte.

— Edy, termină! Termină! îmi tot spune.

Acum îmi dau seama că mă ține de încheieturile mâinilor. Pentru că l-am tot lovit cu pumnii în piept.

— Liniștește-te dracului odată, ce-ar fi să te așezi undeva și să-mi spui ce naiba s-a întâmplat?

Mă trage în jos pe canapea, fără să-mi dea drumul. Mă uit la mâinile lui, încheștate pe încheieturile mele, degetele

sunt înroșite și umflate, cu pielea julită și roasă. Așa deci, s-a luat la bătaie cu el, cu Josh, asta au vrut să spună.

— Așa deci, l-ai bătut bine?

— Edy, nu înțelegei ce s-a întâmplat...

— Nu, tu nu-nțelegei. Tu nu înțelegei ce s-a întâmplat! zic eu plângând.

— Edy, n-am avut de ales, continuă el fără să mă bage deloc în seamă, ca de obicei.

— Ba ai avut! De ce nu m-ai lăsat pe mine să mă ocup? Terminasem cu problema aia. Era în regulă, dar acum...

Cum să recunosc ce-am pățit mai devreme? Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-mi facă orice. N-am fost deloc o tipă dură. Am fost slabă. Atât de slabă pe cât am știut dintotdeauna că sunt, pe cât de slabă toată lumea a știut că sunt. E prea umilitor.

— Când l-ai văzut? îl întreb în cele din urmă.

— De Revelion. Ne-am dus să bem ceva la o petrecere și niște tipi s-au apucat să spună căcaturi, pe care le știau de la el, Eden, chestii pe care – apropo – chiar n-aveam chef să le aud despre surioara mea! A apărut și el mai încolo, beat, și tot spunea tâmpenii, chestii bolnave... Și ne-am ambalat, da?

— V-ați ambalat... Dă-mi drumul... Cum adică v-ați ambalat? Dă-mi drumul!

— Nu, mi-e frică! tună el. Mi-e frică de tine! Ți-ai ieșit din minți. Nu-ți dau drumul.

— Dă-mi. Drumul! spun eu zbătându-mă.

— Nu. Nu. Mă. Mai. Lovi! Vorbesc al dracului de serios, Edy, îmi spune el coborând glasul și strângându-mă și mai tare.

Ne uităm fix unul la altul, înfruntându-ne ca doi rivali înverșunați care sunt gata să-și facă de petrecanie, ca apoi să-mi dea în sfârșit drumul.

— Ce-au zis că știu de la el, Caelin?

Îmi dau jos haina și mă șterg la ochi cu mâneca bluzei.

Se lasă pe spate și își încrucișează brațele pe piept, ca un copil îmbufnat.

— Nu pot să-ți repet.

— Dacă e chiar așa, înseamnă că n-au auzit de la el. El nu e așa, nu-l cunoști! Nici măcar nu bea. Nu suportă oamenii beți. Chiar era la petrecere sau te-ai dus tu să-l cauți?

— Edy, face el și se uită la mine zâmbind amuzat. Haide, dacă le-a zis un singur lucru nesimțitorilor ăloră, atât le-a trebuit. De la el știau, nu contează ce le-a spus de fapt. Și chiar era la petrecere. Beat rangă, da? Doamne, ce naivă poți să fii, spune el râzând.

— Ba tu ești naiv! Chiar ți-ai închipuit că or să treacă pur și simplu peste așa ceva?

Devine brusc mai atent – dintr-odată își dă seama că nu e atotputernic, că nu mai e stăpân pe orice situație.

— Ți-a zis cineva ceva, a mai avut el tupeul să-ți spună ceva?

— Nu, nu el, nici măcar nu l-am văzut azi la școală.

— Cine atunci? vrea el să știe. Cine?

— De ce, vrei să înrăutățești situația chiar în ultimul hal? Vrei să mă omoare sau ce? Chiar ți-ar plăcea, nu? Atunci n-ar mai trebui să-ți fie rușine cu mine.

— Edy, haide, nu spune așa ceva, mă roagă el încercând să mă ia de mână. Știi că nu asta... Edy!... mă strigă el.

Dar deja am plecat.

Trântesc cât de tare pot ușa camerei mele.

Întorc cheia în broască și alunec la podea.

Brusc, toată tensiunea din corp mă părăsește. Mîntea mi se golește cu totul. De parcă mi-am epuizat toate emoțiile, toate reacțiile, toate gândurile, și nu mi-a mai rămas nimic de oferit, nici lui Caelin, nici măcar mie.

Îl aud cum strigă de cealaltă parte a ușii și bate cu pumnii.

— Edy. Edy? Eden!

Bate într-una cu pumnii.

— Deschide dracului ușa!

Apasă pe clanță, încercând să intre.

— Edy? Ești bine? Edy, dă-o naibii.

Nu zic nimic. Nu fac nimic. Nu simt nimic.

— Edy, te rog, spune el încet, aproape cu tristețe. Te rog, Edy.

Îi aud respirația, răsuflă ciudat, inegal parcă. Dar nu respiră doar, îmi dau seama treptat. Plânge. Îngenunchez de cealaltă parte a ușii, simțindu-mă parcă de cealaltă parte a galaxiei, simțindu-mă îngrozitor de golită, de moartă pe dinăuntru. Caelin mai încearcă o dată clanța, după care nu mai aud nimic. Doar cum se închide ușa casei și zgomotul de motor, când mașina lui pornește pe alee.

Mai târziu, după ce refuz să mă prezint la scena mesei în familie, în care apărem în ipostaza unei familii iubitoare și funcționale (minus surioara mai mică – nu există dublură), după ce mama și tata (în rolurile lor de părinți grijulii) merg la culcare, Caelin (fratele mai mare echilibrat și protector) mă scoate din cameră momindu-mă cu mâncarea mea preferată. Faimosul sendviș cu pizza al lui Caelin McCrorey, adică, așa cum îi arată și numele, un sendviș cu ingrediente standard de pizza – sos de roșii, o groază de brânză, salam, ciuperci, măsline negre și verzi – rumenit la presă cu un pic de unt, până când devine minunat de auriu. E o ofrandă de pace indecent de delicioasă, care s-a arătat de fiecare dată infailibilă. Nu pot să-i rezist.

Stăm până târziu la televizor, ca în copilărie, făcând mișto de reclame și de videoclipurile oribile din anii '90

și amuzându-ne sincer de desenele animate pentru copii ridicol de siropoase. Când adorm pe canapea mă acoperă cu vechea pătură aspră cu miros de praf din dulapul de pe hol, care e însă foarte călduroasă. Până una-alta, declarăm armistițiu.

A doua zi îl văd în sfârșit pe Josh la școală. Arată destul de șifonat – sub ochiul drept are o pată verde-vineție, pe obrazul stâng, o julitură, iar pe falcă, o vânătaie gălbuie, în proces de vindecare. Se uită atent la mine când mă apropii de el, de parcă i-aș spune ceva iar el s-ar concentra foarte tare să m-asculte. Vreau să-i spun că n-am avut nimic de-a face cu isprava fratelui meu. Vreau să-mi spună că n-are nimic de-a face cu isprava amicilor lui. Vreau să-mi cer scuze. Vreau să ne împăcăm. Chiar vreau să-i spun ce dor mi-a fost de el și cât de mult îmi doresc să fim iar împreună, dar chiar să fim împreună de data asta. O să-i spun toate astea. O s-o fac.

Însă dintr-odată apare Sportivul lângă el și îmi rânjește disprețuitor. Își duce mâna la gură și spune tușind „curvă“, dându-i un cot în coaste lui Josh. Mă opresc. Aștept să văd cum o să reacționeze el, așa cum așteaptă și Sportivul. Te rog să nu râzi, te rog să nu râzi, mă rog eu în gând.

Abia dacă-i aud vocea în jungla vacarmului, dar îl văd că se uită urât la Sportiv și buzele îi formează un șir de cuvinte:

— Ce dracu', frate, termină cu tâmpeniile astea!

Sportivul pare jenat și enervat – enervat pe mine. Enevrat la culme pe mine. Părăsește scena prin stânga, ca un dulău turbat, cu coada între picioare.

Prin dreapta, pe scenă își face apariția o brunetă superbă în fustă mini și bluză mulată, inexplicabil de bronzată în miezul iernii. Își împletește degetele cu manichiură

frânțuzească cu ale lui Josh și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, cu un zâmbet mios. Cred că e înlocuirea mea, net superioară, din câte văd. Își lipește fața de brațul lui, ca o pisicuță de rasă iubitoare, dar când dă cu ochii de mine, zâmbetul dulce e tot numai colți de jivină. Asta mă sperie mai mult decât orice tuse injurioasă, aproape la fel de mult ca ambuscadele secrete de după ore.

Clar am nimerit de cealaltă parte a nelipsitului cordon invizibil de catifea, unde nu am acces. Nici măcar Josh nu e imun la taxonomiile astea pline de cruzime. Deschide gura de parcă vrea să spună ceva, să mă strige, de parcă a avut și el de gând să spună ceva, nu doar eu. Dar apoi, amintindu-și ordinea firească a lucrurilor, se abține și se uită la fata agățată de umărul lui. Mă tem că lucrurile vor rămâne nespuse. Așa că-mi pun masca de vânătoare, nouă și dură, și mă îndepărtez.

Partea a treia
Clasa a unsprezecea

— **M**ai știi care era planul, nu? mă întreabă Mara când tragem la benzinărie, în noua ei mașină veche.

Tatăl ei i-a făcut cadou Buick-ul lui maro și paradit când a împlinit șaisprezece ani. Îl avea de când eram mici. Însă a fost mai mult un dar făcut din vinovăție, pentru a compensa faptul că a fost un tată rău, că are iubită și își tot anulează weekendurile pe care ar trebui să le petreacă cu Mara.

— Chiar crezi c-o să meargă?

Îmi mai verific încă o dată buzele rujate în oglinda retrovizoare.

— Așa cred. Adică, dacă i-a ieșit unei tipe din a zecea, noi o să reușim sigur.

Am auzit o fată lăudându-se în prima zi de școală că a tot cumpărat bere de la un tip care lucrează în tura de noapte la o anumită benzinărie – nu trebuie decât să flirtezi un pic cu el, a zis ea.

— Poartă-te normal, îmi șoptește Mara când intrăm pe ușă.

Se aude un clinchet de clopoțel deasupra capului nostru. Ne învăluie aerul condiționat și lumina fluorescentă a neoanelor din tavan. Îi întâlnesc privirea tipului de la teaguea. Zâmbește larg, privindu-ne din cap până-n picioare pe amândouă, apoi de jos în sus, de la tocuri, de-a lungul picioarelor încă bronzate după cât am stat peste vară la piscina Marei, trecând la fuste și bluzele prea mulate.

— Bună, îi strigă Mara puțin cam prea degajată. Stai un pic, îmi zice apoi mie, mai am de luat niște chestii.

O ia spre fundul magazinului, unde sunt frigidererele, uitându-se peste umăr la mine.

Eu mă duc la tejghea, cum ne-am înțeles.

— Douăzeci la stația patru, te rog, îi spun împingându-i bancnota pe tejghea.

Mara a zis că trebuie să-i arătăm că am venit cu mașina, așa o să părem mai mari.

— Îmi dai și un pachet de țigări mentolate light, te rog? adaug, amintindu-mi să zâmbesc.

Se uită atent la mine, zâmbind cu subînțeles, dar se întinde în același timp să tragă un pachet de țigări de pe un raft nevăzut.

— Altceva? mă întreabă el azvârlind pe tejghea, între noi, cutia cu pachetul de țigări.

Mă uit în spate, la Mara, care vine printre rafturi cu câte șase beri în fiecare mână.

— Plătim la un loc, îi spune Mara vânzătorului punând berile pe tejghea. A, și astea, adaugă ea luând un pachet de odorizante de mașină din șirurile de produse aleatorii plasate pe tejghea ca să te îmbie să le cumperi în ultimul moment.

Tot mai are impresia că mașina e cheia, nu sânii, buzele și picioarele noastre dezgolite. Oricum ar fi, vânzătorul nu ne întreabă nimic. Doar își permite să se uite libidinos la noi fără să se ascundă deloc.

Cât achităm, simt că Mara își ține respirația. Își ține respirația și când vără în geantă odorizantele și pachetul de țigări. Și când o ia grăbită în față, spre ieșire. Nu îndrăznim să spunem ceva sau să ne privim măcar până nu ne urcăm în mașină.

— Dum... ne... ze...ule, Edy, spune Mara mișcând aproape imperceptibil din buze în timp ce întoarce mașina prin fața geamurilor benzinăriei și-i face cu mâna tipului, care nu și-a luat ochii de la noi. Măiculiță, nu-mi vine să cred că ne-a ieșit! zice ea râzând de cum iese pe șosea. Ai fost fantastică! strigă făcând ochii mari.

— Și tu!

— Hai c-am fost bună, nu? spune Mara scoțându-și relaxată cotul pe geamul portierei. Anul ăsta o să fie cel mai tare dintre toți, Edy! strigă ea privindu-mă cu ditamai zâmbetul pe buze.

Dă radioul atât de tare, că nici nu-mi aud propriul râs.

— Și unde ziceai că mergem? urlu eu.

— Ce? urlă și ea.

— Unde mergem? repet în gura mare.

— E surpriză!

Apoi o ia pe străzile cunoscute, pe care am mers toată viața, pe lângă biserici, fast-food-uri și spălătoria auto. La indicatorul de ieșire din localitate, când mă aștept s-o ia la stânga, ea o ține drept înainte. În fiecare intersecție mă aștept să cotească și s-o luăm înapoi. Dar nu.

Dau radioul mai încet.

— Nu, serios, unde mergem? o întreb iar.

— E surpriiză, îmi spune cu voce cântată.

— Sunt absolut sigură că n-o să mă surprindă absolut nimic în orașul ăsta! E fix ca orașul nostru, numai că faci unșpe minute de la un capăt la celălalt în loc de zece, râd eu. E fix la fel de anost și de plictisitor ca...

— Stai așa, micuța mea cinică, mă întrerupe Mara admonestându-mă zâmbitoare cu degetul și cotind pe niște străduțe întunecate. Gata, spune ea închizând în sfârșit radioul. Recunoști locul? mă întreabă ea când încetinește în parcare cu pietriș.

— Nu-mi vine să cred, uitasem complet de locul ăsta, Mara, îi spun deschizând portiera înainte să oprească de tot mașina.

Pe vremuri mi se părea cel mai fermecător loc de pe planetă. Mă apropii. Acum pare mai mic decât în copilăria noastră, dar tot minunat. Îi spuneam uriașul loc de joacă din lemn, însă e mult mai mult de-atât. E un castel de lemn de proporțiile unei vile de la Hollywood, cu turnulețe, podețe, pavilioane și pasaje secrete. Leagăne complicate, în formă de cai în mărime naturală, cu șei de cauciuc negru.

— Știam eu c-o să-ți placă la nebunie, spune Mara venind încărcată cu berile. Ia să vedem, câte reguli încălcăm în acest moment? zice ea când ne apropiem de indicatorul cu regulamentul părculețului. Soarele a apus, așa că parcul e oficial închis – regula numărul unu. Fumatul interzis – numărul doi. Am venit cu alcool, numărul cinci, plus că am încălcat numărul șapte – fără recipiente din sticlă. Hai că nu stăm așa rău, spune Mara râzând.

Trecem podețul de deasupra șanțului de nisip care înconjoară castelul și urcăm la nivelul de sus. Ne așezăm pe unul dintre podurile care leagă cele două turnuri mari, cu spatele sprijinit de balustrada de lemn; mă uit în sus la cerul înstelat, lăsându-mi ochii să se obișnuiască cu întunericul.

— Mai știi cum ne rugam de ai noștri să ne aducă aici când eram mici? mă întreabă Mara, deschizând două beri.

— Da, de fiecare dată ziceau că e prea departe! Habar n-aveam că e atât de aproape. Cât ne-a luat, un sfert de oră să ajungem aici? Și eu care-mi închipuiam că faci ore bune!

— Încă o minciună, pufnește Mara luând o gură de bere. Ca Moș Crăciun, Zâna Măseluță... – mai ia o gură de

bere – sau căsnicia, adaugă cu ochii în gol. În fine, spune ea revenind la subiect. Da. Habar n-aveam că mai există locul ăsta, m-a adus taică-meu aici în parcare ca să mai exerseze să conduc.

— Ai mei tot nu mă lasă să-mi iau permisul provizoriu de conducere. Măcar tu ai și permis, și mașină – ai tăi capătă niște bile albe pentru asta, nu? Încerc eu s-o îmbunez.

— Mă rog, spune ea ridicând din umeri și-și aprinde o țigară.

Îmi vine să-i reamintesc că părinții ei nu au fost nicio-dată fericiți împreună. Că se simțeau groaznic unul în compania celuilalt – și ea se simțea la fel de groaznic cu ei. Că au trecut mai bine de trei ani. Și că trebuie să accepte realitatea. Dar nu-mi permit să-i zic asemenea lucruri, așa că-mi aprind și eu o țigară și trec în revistă mica noastră împărăție.

— Știi, când eram mici mă urcam acolo sus – îi arăt eu cu sticla – în turnul cel mai înalt. Mă prefăceam că sunt o prințesă. O prințesă prizonieră care așteaptă, îi spun scoțând un norișor de fum.

Mara se întoarce spre mine zâmbind.

— Ce așteptai?

— Nu știu. Să-mi încep viața? Să se întâmple ceva! strig și-mi aud propria voce reverberând.

— Ce tot zici? Încă mai așteptăm! strigă și ea spre cerul nopții.

— Bine, păi, om aștepta noi, dar măcar acum avem mașină! râd eu ridicându-mi berea în aer.

— Și alcool! strigă Mara când ciocnim.

Se îndoaie de răs, stropind cu bere în toate părțile. Râd și eu cu ea, fără motiv, nu cred c-am mai râs în viața mea atât de tare. Râd până simt că-mi plesnesc plămânii. Până mă simt liberă.

— Hei! Cine-i acolo? strigă cineva de jos.

Se aud pași tot mai aproape, prin rumegușul din lemn de cedru de pe jos.

— Șșșș, face Mara ducându-și degetul la buze. Polițiști? întreabă întorcându-se spre mine, cu ochii mari și speriați.

Îmi lipesc fața de șipcile de lemn și mă uit la cele două siluete întunecate de jos, dintre care una și-a aprins lanterna telefonului. Nu așa fac polițiștii.

— Nu-s polițiști, sunt doi tipi, îi șoptesc Marei.

Mara se trage mai lângă mine și se uită în jos la ei.

— Fii antenă, îmi șoptește ea.

Își vâra două degete în colțurile gurii și scoate un fluierat de-a dreptul asurzitor, care-ți sparge timpanele. Îmi amintesc că în vara în care a învățat-o taică-su să fluiera a ținut-o așa luni în șir, asta era răspunsul ei standard în orice situație. Deși sunt sigură că taică-su n-a învățat-o asta ca ea să pătrundă ilegal undeva, să se îmbete și să fluiera așa la niște necunoscuți.

Cel cu telefonul îl îndreaptă în direcția noastră.

— Cine e-acolo? strigă el.

Mara se ridică și se sprijină de balustradă, agitându-și berea în aer.

— Aici, sus! strigă ea.

— Mara! fac eu încercând s-o trag în jos.

Dar ea mă apucă de braț și mă trage în picioare.

— Bună, doamnelor! strigă celălalt. Vreți niște companie?

— Haideți sus! îi răspunde Mara.

— Ce faci? spun eu râzând.

— În sfârșit se întâmplă ceva! zice ea coborând glasul.
Hai să ne distrăm, da?

Îmi duc sticla la gură și dau pe gât jumătate de bere odată.

— Bine, îi zic ștergându-mă la gură cu dosul palmei.

Ne uităm cum băieții urcă în castel ca să ajungă la noi, șușotind și râzând și ei. Cineva parcă acționează un comutator în mine, undeva în cap, inimă și stomac – mă simt ușoară, fără griji dintr-odată, colțurile gurii mi se ridică parcă de la sine.

— Bine, repet eu.

Mara își pune studiat o mână în șold și-și tot schimbă poziția, dându-și părul rebel de pe față cu cealaltă mână. Când se apropie cei doi, îi văd mai bine. Par de vârsta noastră. Pe chipuri au expresii relaxate, nimic amenințător.

— Hei, face primul dându-și după urechi părul prea lung. Eu sunt Alex. El e Troy, spune arătând înspre celălalt.

— Bună, face Troy ridicând mâna.

— Eu sunt Mara, iar ea e E...

— Eden, o întrerup eu.

Nu vreau ca tipii ăștia să mă știe drept Edy.

— Super, face Troy dând din cap cu un zâmbet caraghios pe față.

Sunt îmbrăcați foarte neglijent. Într-un stil șleampăt, *grunge*. Îmi place. Totul e cumva mai degajat așa.

Alex se uită atent la noi și ne întreabă:

— Voi două nu sunteți la Liceul Central, nu?

— Nu, îi răspunde Mara. Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că e plin de idioți acolo, răspunde celălalt tip, Troy.

— Desigur, cu excepția noastră, adaugă Alex.

— Ce căutați pe-aici, băieți? îi întreb eu, pentru că mai mult de-atât nu sunt în stare.

— ăsta-i locul nostru, răspunde Troy. Voi ce căutați aici?

— Sărbătorim, spune Mara. E ziua mea.

— Bravo! Păi, la mulți ani, îi urează Alex. Se întâmplă să avem la noi cadoul perfect pentru ziua ta.

Îi dă un ghiont lui Troy, care-și vâără mâna în buzunarul de la spate, de unde scoate o cutiuță dreptunghiulară, argintie și plată. Mara ridică din sprâncene spre mine. Ne aplecăm când o deschide și ne arată mai multe jointuri bine rulate, aliniat frumos.

— Putem să petrecem și noi cu voi? râde el arătând spre berile noastre.

Mara zâmbește și se așază pe jos. Alex se trânteste lângă ea. Eu și Troy ne așezăm în fața lor. El îmi zâmbește pașnic și cumva tâmp, cred că e deja un pic luat de la iarbă. Mara ne întinde sticle de bere. Iar Troy aprinde un joint. Mă învăluie un miros dulceag și înțepător. Dă fumul afară și-mi pasează jointul. Rămân o clipă cu el între degete, gândindu-mă ce să fac.

— Ce, nu fumezi? întreabă Troy de parcă ar fi cea mai absurdă chestie din istoria lumii.

Alex își pune telefonul în mijlocul cercului pe care îl formăm și dă drumul la muzică.

— Nu știu, mormăi eu ridicând din umeri.

Mă uit la Mara. „Chiar ai chef de așa ceva?” încerc eu s-o întreb din ochi.

— Vrea să spună că... sărbătorita e prima. Nu? spune ea luându-mi jointul.

Nu-mi pasă că nu sunt *cool*, nu vreau s-o facă.

— Mara... încep eu, dar prea târziu.

Trage din joint cu ochii închiși, dând afară un șuvoi de fum. Apoi deschide ochii, se uită la mine zâmbind și dă din cap. Îi pasează jointul lui Alex, care se uită lung la mine.

Alex trage din joint cu ochii la mine și i-l pasează lui Troy.

— Îi e frică, spune Alex cu un zâmbet, ținând în continuare fumul în piept.

Întorc toți capul spre mine.

— Nu mi-e frică, mint eu.

— Mie mi-e bine, îmi spune Mara, apoi se întoarce spre Alex. Chiar foarte, foarte bine.

Și se pun amândoi pe râs.

— O să te simți mai relaxată, atât, îmi spune Troy încet și-mi pasează iar jointul. Încearcă. Dar trage încet.

Îmi pun foița între buze și trag din ea.

— Bun, mă învață Troy, acum ține-l în piept. Doar un pic. Bun. Dă-l afară.

Suflu fumul. Îi dau jointul Marei, care continuă să râdă. Jointul trece încet din mână în mână, în cerc.

— Cum te simți? mă întreabă Troy.

— Nu știu, spun cu limba împleticindu-mi-se și-mi dau seama că în voce mi se distinge panica. Amețită, confuză...

— Te rog să nu faci vreo criză! spune Alex părând iritat.

— Nu faci nicio criză, mă asigură Troy. Uite, mai încearcă o dată.

Nu știu de ce îl ascult, dar trag din joint. Apoi îl preia Mara.

— Îmi bate inima tare, îi spun lui Troy punându-mi mâna pe piept.

— E normal, îmi zice el, apoi îmi ia mâna și o pune pe pieptul lui, să-i simt inima. Vezi?

— Bine, dar nu-ți bate deloc tare, îi spun.

— Nici ție, zice el chicotind.

— Cum? fac eu. Dar n-are nicio logică, spun simțind că mi se lățește un zâmbet pe față.

— N-are? râde el. Eram sigur că are.

Dintr-odată, toată povestea mi se pare cea mai haioasă chestie care s-a întâmplat vreodată, așa că mă pun și eu pe râs, încât de-abia mai pot să respir.

Îi văd pe Mara și Alex râzând, dar când mă uit peste o clipă, parcă au intrat în pământ.

— Unde s-au dus? îl întreb pe Troy.

— Acolo, zice el domol, arătând cu degetul în jos.

Alex o dă în leagănul în formă de cal gigantic. Amândoi râd cu încetinitorul.

— Mara? urlu eu.

— Buuuunăă, urlă și ea, ducându-și mâna deasupra capului și scuturând-o.

— Ce ciudat e, șoptesc eu.

— Da, aprobă el zâmbind, apoi se întinde de-a lungul podului.

Nu știu ce s-a mai întâmplat înainte să deschid iar ochii. Mara mă zgâlțâie de umăr. Alex e în spatele ei, în picioare, și amândoi zic într-un glas:

— Trezirea! Hai sus! Hai sus!

— Frate, trezește-te, Troy! strigă el.

— Edy, e trei dimineața, trebuie să plecăm de-aici!

— Aoleu, mormăie Troy luându-și brațul de după gâtul meu.

Mă ridic încet din brațele acestui tip complet străin.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-a luat somnul pe toți, răspunde Mara. Acuma tre' să ne grăbim naibii să ajungem acasă, ca să nu fim pedepsite până la douășunu de ani! strigă Mara trăgându-mă de braț.

Ne strângem în grabă lucrurile, coborâm în goană scările și traversăm podețele, cu pantofii în mână.

— VaiDoamnevaiDoamnevaiDoamne, mormăie Mara tot drumul până la mașină.

— Pa! ne strigă băieții.

— Futu-i, s-a zis cu noi! urlă Mara după ce urcăm în mașină.

— OK, calmează-te. Hai să găsim o minciună care să justifice toată povestea. Să ne gândim. Ai zis că dormi la

mine. Eu am zis că dorm la tine. S-a schimbat planul. Am dormit amândouă la Megan.

— Cine e Megan? ȋipă ea când ieșim din parcare.

— Nu contează, zic eu – mintea îmi merge brici. Am rămas treze până târziu și ne simțeam bine și tot, asta până când Megan a început să se poarte urât, așa că a izbucnit o ceartă și am plecat. De-asta venim acasă în toiul nopții. Vezi? Nu s-a zis deloc cu noi, da?

— Crezi c-o să meargă? spune ea agitată.

— Da. Nu te abate de la povestea asta și poartă-te de parcă ar fi adevărată. Ții minte ce bine Ți-a ieșit cu tipul de la benzinărie? îi amintesc eu.

— Aha, șoptește ea părând gata să plângă.

— E aceeași chestie. Doar că e mai ușor acum, pentru că ai mei înghit orice gogoasă. Crede-mă, o liniștesc eu.

Ajungem la mine în doar unsprezece minute. Ne strecurăm pe ușa din față și ne oprim o clipă, trăgând cu urechea să vedem dacă ne prinde cineva. Încui fără zgomot ușa și pornim rapid spre camera mea. Îmi lipesc ușor mâna de ușa camerei mele ca să se închidă încet. Când mă întorc spre Mara, o văd stând în picioare în mijlocul camerei, cu palmele îndreptate în sus și cu gura căscată.

— Pe bune că ne-a ieșit? întreabă ea lent, iar gura i se închide într-un zâmbet în timp ce-mi ia mâinile în ale ei.

— Așa cred! îi șoptesc și eu.

— Ei, drăcie! chițăie Mara ȋopăind pe loc.

— Șșș, șoptesc eu râzând înăbușit.

Ne dăm jos hainele cu miros greu de iarbă și ne punem pijamalele. Îmi întind sacul de dormit pe podea, iar Mara se urcă în pat. Mă lungesc pe jos și respir adânc.

— Suntem date naibii, îȋi dai seama, nu? îmi șoptește Mara.

Mă trezesc zâmbind larg.

— Noapte bună.

— **I**a explică-mi cum de-ați ajuns aici ieri-seară, spune tata stând în spatele Marei, la masa din bucătărie.

N-au trecut decât câteva ore de când ne-am furișat în casă. Mara îmi caută privirea prudentă, luând o lingură de cereale și ducând-o la gură. Cred că amândouă suntem la al cincilea bol.

— I-am zis deja mamei, mint eu. Megan s-a luat de noi, așa că ne-am hotărât să plecăm. ...Acum că Mara are mașină, zic eu și-i zâmbesc.

— Oricum n-am avut-o niciodată la suflet pe Megan, adaugă Mara.

Nu ne putem abține să nu izbucnim în râs amândouă.

— Mă apucă groaza când mă gândesc că puteți să conduceți, spune tata suflând în cafea.

Se îndreaptă spre living clătinând din cap.

— Ai văzut? îi spun eu Marei.

— Hai mai repede, Edy. Vreau să mă duc să rezolv o chestie, îmi șoptește Mara.

Douăzeci de minute mai încolo, suntem în mașina Marei, în parcare a unui centru comercial sordid, unde n-am mai fost până acum. Văd un magazin de spirtoase, un atelier de reparat ceasuri, o unitate hidroponică și o prăvălie de chilipiruri.

— OK, Mara, m-ai băgat în ceață. Ce naiba căutăm aici?

— Uite, face ea și-mi arată cu degetul o clădire mai retrasă din spatele complexului. Pe firmă scrie: PÂNĂ LA PIELE. ARTĂ CORPORALĂ ALTERNATIVĂ.

— Cum ziceam, ce căutăm aici?

— Știi tuuu... îmi răspunde ea cântat și își scoate centura de siguranță.

— Nu ți-ai revenit după iarba aia? strig eu.

— E ziua mea! strigă și ea.

— Nu, joi a fost ziua ta. Mai știi, ai primit mașina asta și am mâncat în oraș. Vineri a fost iar ziua ta, treacă de la mine, da? Atunci am luat în mod ilegal alcool. După care ne-am făcut varză cu doi necunoscuți care învață la școala rivală. Dar azi e sâmbătă. Nu mai e de mult ziua ta, Mara. Și nu te mai las să faci nimic care nu se mai poate anula, dacă ți-ai pus cumva în cap ce cred eu că ți-ai pus.

— Bine, mamă, îmi spune ea râzând și se dă jos din mașină.

Deschid portiera.

— Stai! strig eu după ea.

Se întoarce spre mine zâmbind, făcând câțiva pași cu spatele. Mă grăbesc s-o ajung din urmă.

— Bun, stai un pic. Mi se pare super-dubios locul ăsta, Mara.

— Nu-i dubios! Aici lucrează Cameron. E în regulă, îmi spune ea dând din mână spre mine și o ia înainte.

— Iar tipul ăsta? mă văicăresc eu. Mara, te rog.

— Niciun „iar tipul ăsta“. El e... el. Uite ce, suntem prieteni, Edy. Nu-i deloc băiat rău. Habar n-am de ce-l urăști în halul ăsta.

— Și el mă urăște! încerc eu să mă apăr.

— Ba nu! mi-o taie deschizând ușa. Edy, te rog să te porți frumos cu el. Promite-mi că așa o să faci, da?

— Bine, bine. Zi-mi doar că nu-ți faci tatuaj.

Mara zâmbește.

— *Piercing* în nas.

Îi zâmbesc și eu.

— Bine. Hai să intrăm.

Ba chiar îi țin ușa, să-i arăt că n-am nicio problemă.

— Hei, tu! strigă Cameron din fundul încăperii și ne întâmpină zâmbitor.

Mă rog, o întâmpină zâmbitor pe Mara.

— Ce ți-am zis eu? Cum fac șaișpe ani, cum vin.

— Stai, legea nu zice că trebuie să ai optișpe? întreb eu.

— Șaișpe cu acordul părinților, mă corectează Cameron.

— Dar n-ai acordul părinților, îi spun Marei.

Cameron își dă ochii peste cap și se uită la Mara de parc-aș fi cea mai anostă și încuiată persoană din lume.

— Ei, nici azi-noapte n-am avut acordul părinților, spune Mara râzând.

Cameron îi zâmbește larg.

— Oare să mai întreb?

— Clar ne-ai dezaproba, Cameron, îi răspunde Mara. Am fost două fete rele.

— Atunci nu-mi zice, spune el astupându-și în glumă urechile. Eu nu cred că tu ești în stare de ceva rău.

Se uită la Mara cu atâta căldură, că mă gândesc că poate a ajuns să-i placă în sfârșit de ea. Apoi se uită la mine.

— Edy, în schimb...

Îmi dau ochii peste cap.

— Glumesc, Edy.

Dar știu că nu glumește.

— Bun, haideți în spate, ne zice el și ne conduce pe un culoar spre o cămăruță. Ia loc.

Arată un scaun care pare desprins din cabinetul unui dentist. Totul are un aer clinic și steril. Miroase a alcool

sanitar sau a iodură sau a așa ceva. Simt în gură un gust amar, chimic.

— Ești sigură că vrei să faci asta, nu? o întreb eu pe Mara când se urcă pe scaun. E fața ta în joc, da?

— O să mă doară? Zi-mi drept, îi spune ea lui Cameron în loc să-mi răspundă.

Cameron îi tamponează nara stângă cu vată și îi zâmbește, privind-o în față.

— N-o să te mint. Chiar o să te doară. Însă doar vreo două secunde și apoi ai scăpat, îți promit.

— Bine, șoptește ea.

Apoi se uită la mine și mă ia de mână.

— Cameron, ești sigur că te pricepi? Nu te întreb ca să fiu răutăcioasă, jur. Dar... te pricepi foarte bine, da? îl întreb eu.

— Da, Edy. Asta fac zi de zi. Pe bune. E-n regulă.

— Cameron o să fie artist tatuator, spune Mara.

„Da, vezi să nu“, îmi vine să zic.

— Bine, doar ai grijă.

— O să am, spune el încet și îi apucă nara cu o pereche de clești argintii super-siniștri. O să-ți dea lacrimile, dar nu-i nimic. E absolut normal, îi spune el punându-i un șervețel în palmă. Bun, Mara, întoarce capul spre mine și închide ochii.

Mă uit cum duce un ac absolut gigantic la nara ei micuță. Îi strâng mâna mai tare decât mi-o strânge ea.

— Bun, respiră adânc, îi spune Cameron.

Respir adânc.

— Acum expiră.

Închid ochii și o simt pe Mara încordându-se toată. Dar nu scoate un sunet.

— Asta-i tot, acum o să montez *piercing*-ul. Mai respiră o dată. Bun. Acum expiră. Gata! Asta-i tot, ai reușit! spune el râzând.

Deschid ochii. Mara are o pietricică micuță, strălucitoare în nas. Din ochi îi șiroiesc lacrimi, dar are ditamai zâmbetul pe față când se uită la Cameron.

— Asta a fost tot? îl întreabă ea.

— Da, uită-te, spune el și-i întinde o oglindă.

— Dumnezeule! strigă ea îndreptându-și spatele.

Apoi se uită la mine, după care se uită iar în oglindă și din nou la mine.

— Ți place?

— La nebunie, îi spun eu și vorbesc serios.

— E cea mai frumoasă zi din viața mea! face ea și se aruncă de gâtul lui Cameron.

El se apleacă zâmbind și o îmbrățișează. Apoi Mara se desprinde de el și mă îmbrățișează și pe mine. Eu și Cameron ne zâmbim pentru prima oară cât se poate de sincer.

Săptămâna următoarea mergem una lângă alta pe coridor, Mara cu *piercing*-ul ei din nas și părul proaspăt vopsit, roșu-merișor. Pare cu treizeci de centimetri mai înaltă. Radiază toată. Nu știu cum și de ce. Însă-mi doresc să mă molipsesc și eu cât de puțin de la ea.

Joi după ore o aștept pe Mara la dulapul ei ca să mergem împreună acasă cu mașina. Dar întârzie. Dau ture pe hol, cu ochii în telefon. Nici nu-mi dau seama când se izbește cineva în umărul meu, ca la fotbal, făcându-mă să mă rotesc pe loc. Mă uit repede în jur. Dau să-mi cer scuze, dar mă opresc. Pentru că întâlnesc privirea furioasă a Amandei.

— Ia vezi, îmi mârâie ea cu o privire ucigătoare.

Deschid iar gura, vrând să-i zic vreo două, dar n-apuc să-mi găsesc cuvintele, că s-a și dus.

— Te bag în mă-ta, mormăi pe la spatele ei.

Mă așez pe jos lângă dulapul Marei și mă uit cum pleacă lumea. Mă uit cum se uită tipii la mine, fie ei sportivi sau tocilari, toți se întreabă care-i adevărul de fapt, oare chiar sunt cum au auzit ei că sunt? Și fetele se uită la mine, parcă temându-se să nu se molipsească, fără să le pese de fapt care e adevărul.

unde ești? îi dau Marei mesaj.

vin... 5 min, îmi răspunde ea imediat.

Dar chiar când să-i răspund, mai primesc un mesaj. De la un număr necunoscut: **Eden, ai chef de petrecere mâine?**

Cine e?

Pe bune???

Mă ridic și dau ture pe coridor, mă uit în sălile de clase ca să mă asigur că nu stă nimeni cu ochii pe mine ca să-mi facă vreo figură urâtă.

Da, pe bune. Cine ești?

Troy

De unde ai numărul meu?

Tu mi l-ai dat! LOL

???

Mi-ai zis să-ți spun de petrecerea pe care o dau mâine seară. Nu mai ții minte??

Nu-mi amintesc să-i fi dat tipului numărul meu. Nu-mi amintesc de nicio petrecere. Abia dacă-mi amintesc cine-i tipul.

— Edy, scuze! Îmi strigă Mara din capătul culoarului. Am mai stat un pic de vorbă cu Cameron după ore.

— Nu-i nimic, ia vino. Uite, îi spun întinzându-i telefonul. E tipul ăla, Troy, de la locul de joacă. Cică i-am dat numărul meu. Și cică ar fi o petrecere mâine. Nu știu, nu-mi amintesc nimic. Tu știi ceva?

Mara îmi ia telefonul și scrie: Hmm... nu țin minte, LOL. Dar zi-mi ce-i cu petrecerea asta...?

Super. Îți dau mesaj cu adresa. Vezi să vii cu prietena ta :)
OK

— Gata, spune ea și-mi dă telefonul înapoi zâmbind larg. M-am sărutat cu tipul ăla, Alex, să știi.

— Panaramă ce ești! zic eu uimită. Eu habar n-am ce-am făcut cu ălălalt.

— N-ai făcut nimic, îmi zice ea râzând și-mi trage una peste braț. Sincer, cred că pur și simplu ați adormit unul peste altul, spune ea încet, deși nu mai e nimeni pe hol.

N-o să recunoască în veci, dar știu că i se pare ciudat că am făcut sex. Sau poate problema e că lumea mă consideră

o mare curvă, că mă vorbesc pe la spate c-aș fi mare curvă. Mai ales pentru că e tot timpul cu mine și ea nu e deloc așa ceva.

— Ei, și cum mai stau lucrurile cu Cameron, mai exact? o întreb când o luăm spre mașina ei.

Mara își ridică exasperată mâinile deasupra capului.

— La dracu', n-am nici cea mai vagă idee, Edy. Îți jur! Simt c-o iau razna de-acum. Uneori am impresia că mă place la modul prietenesc. Alteori am impresia că vrea să mă sărute! Nu știu, nu știu, pur și simplu nu știu! urlă ea.

— Da, părea că te cam place după cum vorbea și se uita la tine când am fost la salonul lui. Și a tot venit în fiecare zi să te întrebe ce-ți face nasul. Dar să nu te invite el undeva...?

— Exact! strigă ea deschizând portiera. Ei bine, m-am săturat să-l aștept. L-am lăsat doi ani să-și dea seama ce vrea, doi ani! Îmi spune privindu-mă pe deasupra mașinii cu ochi aprinși.

— Bine, îi răspund eu prudent. Foarte bine, Mara. Nu trebuie să stai să aștepți după coada nimănui.

— Exact! spune iar, părând de data asta absolut convinsă, și trânteste portiera după ea.

— Poți să conduci? o întreb, nedumerită de furia asta subită.

— A, sigur că pot, mă simt minunat! râde ea și bagă în viteză.

Nu știu dacă să râd sau să-mi fac griji, așa că spun încet:

— Bine.

— Poate am chef să ies cu Alex ăsta. Ia să vedem cum i se pare!

Când nu zic nimic, se uită la mine:

— Nu?

— Da, cred. Numai că... încep eu.

— Numai că ce? mă întrerupe ea.

— Numai că tipii ăia par să fie, ce știu eu, amuzanți și așa mai departe, dar sunt niște mari prăjiți. Clar n-ar fi chiar niște iubiți ideali. Pentru tine.

Se uită la mine de parcă i-am spulberat toate visele.

— Probabil. Zic și eu, nu știu. Nu-i cunosc. Poate nu-s așa.

— Dar o să mergem la petrecerea aia, nu?

— Sigur.

— Bun.

Mara zâmbește și dă drumul la radio.

Otot cotim greșit, încercând să găsim adresa asta aflată la mama naibii. Când intrăm pe aleea din față, din casă se aude larma. E ditamai căsoiul – are mai bine de două etaje –, cu toate ferestrele luminate.

— Deci așa arată o petrecere adevărată, ai? mă întreabă Mara agățându-se de brațul meu când urcăm scările din față, îmbrăcate în fuste și bluze decoltate.

— Vedem noi imediat.

Când intrăm pe ușa deschisă, ne izbește mirosul de alcool. Ne pomenim în mijlocul unui fost living transformat acum în groapă de gunoi. Parchetul e acoperit de gunoaie: chipsuri, popcorn, pizza, pahare de sticlă, pahare de plastic. Muzică, lume învălmășită, țipete, ghionturi. Parcă au evadat niște animale de la grădina zoologică.

Eu și Mara ne uităm una la alta, fără ca vreuna dintre noi să știe ce e de făcut. Până acum am fost la petreceri organizate la patinoar și la restaurantul Chuck E. Cheese.

— Dă-i mesaj lui Troy, Edy. Zi-i că am ajuns, spune Mara.

Îmi scot telefonul, dar un tip îl împinge pe altul în mine, mai să mă doboare, așa că scap mobilul.

— Ia vezi! îi strigă Mara tipului, însă de-abia dacă o aud în muzica dată la maximum.

— Ești bine? strigă cineva din spatele meu luându-mă de umeri.

Mă întorc repede și dau de un tip care mă ia de mâini, mi le ridică în lături și mă măsoară din priviri.

— Mie mi se pare că arăți bine, spune tipul pe un ton mios, zâmbindu-mi periculos, și se apleacă să ia telefonul de jos ca să mi-l dea.

Mă întorc spre Mara, care îl soarbe din ochi pe tipul cel misterios. E clar că arată bine și că e mai mare decât noi. Când mă întorc iar spre el, zâmbește. Un zâmbet cu o mie de înțeleșuri.

— Îi căutăm pe Alex și Troy, urlă Mara dându-se mai aproape.

Tipul se uită nedumerit când la mine, când la Mara.

— De ce ați face așa ceva? spune el râzând și ne conduce prin casă ținându-și o mână pe spatele meu și cealaltă pe umărul Marei.

— Ei ne-au invitat, îi explică Mara în timp ce suntem mâinate prin living spre bucătăria transformată în ditamai barul, unde se află un butoi mare de bere și navete peste navete de sticle.

— Ei v-au invitat? face el și se oprește brusc, se uită iar când la una, când la alta și repetă propoziția pe același ton. Stați. Ei v-au invitat?

— Da, îi răspunde Mara cu un aer nevinovat.

Tipul se pune pe râs.

— Bine atunci, face el clătinând din cap. Ce-i al lor e-al lor!

— Hei, îl strigă el pe un tip din bucătărie care umple pahare de plastic cu bere din butoi. Hei, omule, toarnă-le ceva de băut acestor domnișoare drăguțe, sunt amicele lui Troy și ale fraierului de Alex!

Și se pun amândoi pe râs.

Mara se uită la mine de parcă nu mai înțelege nimic. Clar amicii noștri Alex și Troy nu sunt văzuți prea bine

în gașca asta. „Barmanul“ ne întinde câte un pahar de plastic cu bere, râzând mai departe.

— Nu suntem amici, îl corectez punându-mi paharul pe tejghea. Nici nu-i cunoaștem de fapt, protestez eu, dar nu mă ascultă niciunul.

Mă uit la Barman – și el e mai mare. Mă uit prin casă. Toată lumea e mai mare decât noi. Nu e o petrecere de liceeni. E clar o petrecere studențească.

— Ei doi sunt la petrecere doar pentru că amărâtul de Troy e frate-meu mai mic. Îi găsiți în curte, lângă piscină, lipiți de bong, spune el râzând și arătând spre ușa din spate, de parcă am fi două fetițe caraghioase pe care le trimite la plimbare. Hai, fuguța, faceți-vă varză cu ei ca să aveți ce discuta la ora de economie casnică de luni!

Mara o ia din loc netulburată. O urmez pe ușa glisantă și îi văd imediat, învăluiți într-un nor de fum, cu mai mulți oameni în jur. Toată lumea râde și vorbește lent. Când ridică privirea, Alex ne strigă:

— Hei, ați ajuns! Super! Haideți lângă noi.

Se dă mai într-o parte pe bancheta pe care stau, să ne facă loc. Acum nu mai par așa de *cool*. Îmi vine să le întorc spatele și să plec.

— Mi-am uitat berea, îi spun Marei, dar deja a dispărut de lângă mine și s-a așezat lângă ei, zâmbitoare și feminină, netulburată de momentul umilitor din bucătărie.

Mă duc înapoi după bere, altfel nu cred c-o să suport petrecerea asta. Tipul de mai devreme stă în continuare sprijinit de tejghea lângă amicul lui și mă pândește când intru în încăpere.

— Scuze, spun eu tăios. Berea mea. Te-ai pus chiar în față.

Sunt nevoită să mă apropii și să-mi strecor brațul între el și tejghea. Dar el înșfacă paharul și îl ține în aer, deasupra capului meu.

— Mai întâi zi-mi cu care dintre ei o să te combini. Tre' să știi neapărat, îmi spune el fluturând paharul în aer.

Mă uit la el cum zâmbește superior. Cum se uită la mine de parcă sunt o puștoaică de care poate să facă mișto. Adică total altfel decât cum s-a uitat la mine acum cinci minute, când eram la ușă, de parcă îi plăcea ce vede – asta înainte să afle că sunt din gașca lui Troy. Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Nu vreau să mă combin cu nimeni. Și n-am de gând să țin după paharul ăla, așa că nu te mai face de râs, îi spun uitându-mă în jur de parcă mi-ar fi jenă pentru el.

Par mai dură decât m-am arătat vreodată. De fapt, chiar mă simt mai dură decât m-am simțit vreodată, de-a dreptul invincibilă.

— Hai că e brici tipa! spune Barmanul și fluieră.

— Nu știam, spune el părând dintr-odată captivat, în loc să se amuze mai departe. Pardon.

Îmi dă în sfârșit paharul.

— Ești colegă de școală cu frate-meu? mă întreabă el cercetându-mă din ochi.

— Nu. Ne-am cunoscut de curând. Ne-a zis de petrecerea asta. Am zis să vedem cum e. Nu mă dă pe spate, adaug uitându-mă în jur cu un aer complet indiferent.

— Câți ani ai? Zi adevărul! mă întreabă el zâmbind larg.

— Păzea, minoră! spune tușind încet Barmanul și-i trage una în umăr, apoi fuge și ne lasă singuri la bucătărie.

— Zi adevărul, repetă el.

Adevărul. Iau un gât de bere. Îmi tot repet cuvântul în minte. Adevărul. Ce-nseamnă asta de fapt? Nu există așa ceva.

— Care-i problema ta? îl întreb, luându-mi un ton plictisit de moarte. Am optispe ani.

Bine, e o mare minciună. Adevărul e cu totul altul.

— Calmează-te, îi zic eu.

— Bine, bine, spune el. Făceam un pic mișto, atât. Apoi îmi zâmbește ca mai devreme, la intrare. Așa deci, nu te-am dat pe spate.

— Nu chiar, zic eu ridicând din umeri.

— Nu vrei să stai cu prietena ta? mă întreabă el arătând spre ușa glisantă care dă în curte, spre locul unde e Mara, între Alex și Troy, râzând cu capul dat pe spate.

— Nu mă dau în vânt după așa ceva, îi spun eu.

— A, serios? Păi, după ce anume te dai în vânt? mă întreabă el și mă ia cu brațul pe după talie, ca să mă tragă mai aproape de el.

Simt că-mi bate inima mai tare și, cumva, mă trezesc uitându-mă la el și zâmbind fără să vreau.

— Nu știu, îi răspund.

Ăsta e adevărul.

— Ei, îți fac un tur al casei atunci? mă întreabă el. Ce gazdă mai sunt și eu?

— Bine, mă învoiesc eu.

Mă mai uit o dată la Mara și îl urmez afară din bucătărie.

Mara se distrează pe cînste. E bine. Tipul mă conduce în sus pe scări, la etaj.

— Poate ai chef de altceva mai palpitant? îmi zice el uitându-se la mine peste umăr.

— Poate, îi răspund, fără să știu cine vorbește de fapt acum.

Pe palier mă ia de mână și mă duce la capătul holului, trecând pe lângă alți oameni, care beau și fumează, râd și se sărută în camere. Apoi mai urcăm un etaj. Când ajungem sus, simt că mi s-au înmuiat de tot picioarele. Dăm de un hol mic, cu câte o singură ușa pe fiecare parte, ambele închise. La etajul ăsta nu mai e nimeni.

— E liniște aici sus, zic simțind cum îmi piere încet toată încrederea în mine, când îmi dau seama ce departe sunt de toată lumea și ce departe a ajuns deja toată povestea asta.

— Exact. Aici au acces doar musafirii speciali, spune el și scoate un breloc cu chei din buzunar în timp ce se apropie de ușă.

— Musafirii speciali, zici? repet eu venind lângă el.

Se întoarce și mă ia cu amândouă mâinile de talie, iar dintr-odată mă trezesc lipită de ușă, în timp ce el mă sărută și mă pipăie peste tot. Simt ca un val de energie din vârful degetelor de la picioare până în creștet și-n vârful degetelor de la mâini, devin din nou sigură pe mine. Încep să-l sărut cum mă sărută și el. Îmi plimb mâinile pe corpul lui, cum face și el. Natural, apăsător și periculos. Se chinuie să deschidă ușa. Ne împleticim în camera cufundată în întuneric. Nici n-apuc să mă uit ca lumea în jur, totul se întâmplă dintr-odată. În cameră văd un pat, un scrin și o oglindă. Atât apuc să văd până să trântescă el ușa și s-o încuie, ca apoi să se întoarcă iar spre mine, înainte să răsufli măcar.

Suntem în pat. S-a lăsat cu totul peste mine. Catarama rece de metal mă apasă pe burtă. Îmi ridică cu mâinile fusta. Îmi trage chiloții în jos, de-a lungul picioarelor. Catarama se desface, zgâriindu-mi pielea. Sunetul unui fermoar. Gâfăituri.

Înainte să conștientizez pe deplin ce se întâmplă, deja s-a terminat. Înainte să mă hotărâsc măcar că vreau să merg până la capăt. Rămân întinsă, cu ochii la ventilatorul din tavan și cu el gâfâind lângă mine. Nici măcar nu știu cum îl cheamă. Nici el nu știe cum mă cheamă. Rămânem așa parcă o veșnicie, dar nu-mi dau seama cât timp trece de fapt.

Într-un final, oftează și se ridică încet. Își netezește cămașa și se încheie la pantaloni, apoi se uită la mine de parcă deja a uitat că sunt aici.

— Mersi, îmi spune el încet. M-am simțit bine.

— Da, șoptesc eu și-mi trag chiloții pe mine.

Rămânem tăcuți cât mergem jos, la petrecere. Îmi dau seama că mă simt puțin ciudat, cumva desprinsă de propriul meu corp, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Cumva mă simt mult mai bine decât după ce beau prea mult sau decât în seara când am fumat iarbă la locul de joacă. Mi-e mai bine decât oricând. Mă simt golită și plină în același timp.

Reușesc să ajung până la Mara, care stă și râde mai departe unde am lăsat-o. Parcă nici n-am lipsit, parcă timpul s-a oprit în loc. Mă cheamă la ei, îmi aud numele răsunând în aerul încins. Dar clatin din cap și o iau spre marginea piscinei de un albastru cristalin. Mă așez încet, îmi scot pantofii și îmi cufund picioarele în apa rece. Mi le rotesc, trasând întruna opturi, cu ochii la stele, simțind cum adie un vânticel cald peste mine. Nu știu cine sunt în momentul ăsta. Însă știu cine nu sunt. Iar asta îmi place.

La un moment dat devine greu să eviți pe cineva de care te folosești în același timp. Vorbesc despre Troy. Știu că a ajuns să mă placă în astea trei luni. Și am încercat să nu-i dau speranțe. Nu prea multe, în orice caz. Însă el mă anunță când se mai dă vreo petrecere pe o rază de cincizeci de kilometri. Nu-i spun că am făcut sex cu fratele lui mai mare în septembrie.

Nu că m-aș distra pe la petrecerile astea. Dar îmi place să uit de mine. Și mereu se întâmplă să dau de cineva. Cineva care numai asta așteaptă. Așteaptă să se întâmple ceva. Fix ca mine. De-acum îl ochesc din prima. Pe cel care-mi trebuie mie. Nu cineva rău. E cineva care pur și simplu vrea ce vreau și eu. Să se desprindă de realitate. Măcar pentru câteva minute. Să se desprindă de sine mai degrabă. Cred. N-am de unde să știu totuși, doar nu stăm să discutăm pe tema asta. Doar nu-mi pasă în fond de așa ceva.

La asta mă gândesc când stau întinsă pe salteaua asta denivelată, lângă un tip oarecare. Fereastra camerei e deschisă, iar aerul iernatic pătrunde înăuntru și mă răcorește cu totul. Mai că-mi văd aburul respirației.

— Ești fata aia, îmi spune el și se ridică într-un cot ca să-și aprindă un joint. Nici nu mi-am dat seama de asta când am intrat în vorbă.

Mă întorc spre el și văd că se uită zâmbind amuzat la mine.

— Ce fată? îl întreb.

— Hai să zicem că ești cunoscută la noi la școală, îmi răspunde el suflând un nor de fum. Lumea vorbește despre tine, spune tărăgănat. Mult.

Îmi întinde jointul, dar clatin din cap. N-am mai fumat iarbă de-atunci, de la locul de joacă, cu Troy. Mi-am dat seama că iarba nu e pentru mine. Mai degrabă chestia asta e pentru mine.

Camera se umple tot mai tare de fum, ceea ce mă face să amețesc. Închid ochii și încerc să mă concentrez mai bine asupra momentului prezent – asupra corpului și asupra minții mele –, să merg atât de adânc încât să răzbat pe partea cealaltă și să nici nu mai știu apoi cum am ajuns acolo. Aud strigăte și muzică înăbușite, venind din spatele ușii. Însă nimic nu mă atinge aici, înăuntru.

— Știi, spune tipul și îmi dă părul la o parte de pe față, vocea lui scoțându-mă cu totul din această stare.

Deschid ochii și încerc să fiu atentă la el.

— Nu-mi dau seama dacă ești foarte frumoasă, continuă el cât se poate de sincer, zâmbind blajin, sau dacă ești foarte urâtă.

E ca atunci când visezi că te prăbușești și te trezești dintr-odată violent la realitate cu senzația că te-ai izbit tare de pat. Așa mă simt când îmi trânteste lipsit de delicatețe prostia asta.

Iar în momentul acela, preț de o clipă, îmi apare o imagine în minte.

Josh. Îl văd cum zâmbește. Îl simt tandru lângă mine. Mă ține în brațe. Doar o clipă, cât ai clipi din ochi. Se topește aproape imediat. De cum mă trezesc de-a binelea, imaginea a și dispărut. Dar a fost de-ajuns, a fost destul de limpede în mintea mea încât să mă zgâlțâie, să mă zdruncine dintr-odată un nou val de nefericire adâncă. Mă

lasă cu o senzație aiurea, de parcă aş fi sub apă şi puțin ar lipsi să nu mă înec. Josh nu mi-ar spune niciodată așa ceva, nici măcar după ce m-am purtat atât de urât cu el.

Mă ridic repede în capul oaselor. Îmi găsesc bluza şi pantalonii. Mă îmbrac. Tipul rămâne întins pe pat şi se uită la mine zâmbind.

— Unde te duci? mă întreabă el prinzându-se într-un târziu ce fac.

— Unde crezi?

— Nu ştiu, spune el lent.

— Uite ce e, ştii că eşti fumat, dar nu te-apuci să-i spui căcaturi din astea unei fete după ce ai făcut sex cu ea!

— Ce-am zis? Am zis că eşti foarte frumoasă, nu?

— Nu, de fapt n-ai spus deloc asta!

Era mai uşor să dispar grăbită de undeva când era mai cald afară. Acum am diverse straturi de care nu trebuie să uit. Trag tare de şireturile cizmelor şi le leg cu o fundă dublă.

— A, face el râzând.

Înainte să plec, mă mai uit o dată la el. Stă lungit la bustul gol, rânjind fără nicio grijă.

— Ştii, nu-mi dau seama dacă eşti foarte răutăcios, sau foarte prost!

Se pune pe râs.

— Hai că eşti haioasă, spune el în timp ce trântesc uşa, lăsându-l acolo şi ieşind în zgomotul de afară.

Du-te-n mă-ta.

E prea multă lume înghesuită în casa asta nenorocită. Când îmi fac loc prin mulțime, lumea se uită la mine şi mă întreb dacă mă ştiu toți drept *fata aia*. Mara e la subsolul casei. Stă între Troy şi Alex, pe o canapea veche, prăfuită. Mara zice ceva. Alex n-o ascultă deloc. Se poartă de parcă îi place de el când venim la petrecerile astea, îl lasă s-o

cuprindă cu brațul pe după umeri, îl atinge pe picior cu pantoful, îl sărută la plecare, dar cred că și ea se folosește de el. Nu pomenește de el decât de față cu Cameron. După luni întregi de când mergem pe la petreceri cu ei, se sărută și-atât.

— Hei, îi strig Marei, abia făcându-mi loc prin mulțime. O să ies un pic, strig arătând spre ușă.

— Stai, spune ea și se descotorosește de brațul lui Alex, stai că vin cu tine.

Ne croim drum prin peretele de corpuri, strecurându-ne printre navele de bere puse unele peste altele de-a lungul bucătăriei, ca printr-un labirint. Când deschid ușa principală și ies în frig, ne învăluie o tăcere plăcută și simt că pot să respir iar.

— Ce-ai pățit? mă întreabă Mara.

— Nimic.

Se uită la mine atent.

— Nu, ceva ai pățit.

— E un fleac. Eram cu un cretin și mi-a zis o răutate. Nu-i nimic, oricum. Nu contează, pe bune. Sunt bine. Nu-mi pasă.

Ridic din umeri și inspir adânc aerul înghețat până-mi umplu plămânii, apoi îl dau afară.

— Ce ți-a zis?

— Nu contează, îi răspund uitându-mă la stele.

— Hai să mergem, îmi spune ea.

— Pe bune? Nu mai vrei să rămâi? Cu Alex cum rămâne?

— Nu contează, spune ea râzând. Nici nu cred c-o să observe, sincer.

Mergem la un restaurant Denny's deschis non-stop, la jumătatea distanței dintre orașul nostru și cel al băieților.

E de-abia zece jumate. Îmi comand un meniu mare pentru micul dejun, iar Mara își ia un banana split cât toate zilele.

— Îmi spui ce ți-a zis tipul ăla? mă întreabă iar Mara luând cireașa de pe stratul de frișcă de deasupra. Chiar vreau să știu.

— Bine. De fapt e destul de haios. Mi-a zis că nu-și dă seama dacă sunt foarte frumoasă, sau foarte urâtă, îi destăinui eu în sfârșit.

— Glumești, ce mama mă-sii? face ea neștiind dacă să se încrunte sau să zâmbescă.

— Nu. Fix asta mi-a zis, Mara.

— Ce odios!

— Da, râd eu. Dar mai rău a fost cum mi-a zis-o, drăguț, de parcă mi-ar fi făcut un compliment sau ceva! Nu prea ai chef să auzi așa ceva de la un tip fix după ce te-ai culcat cu el.

— Cred că nu, aprobă Mara și zâmbetul îi piere de pe buze. Faci des asta, Edy? mă întreabă ea uitându-se stânjenită la porția de banana split de parcă ar tot număra câte feluri de înghețată conține: de vanilie, de căpșuni, de ciocolată, de vanilie, de căpșuni, de ciocolată, de vanilie, de căpșuni. Adică, cu tipi pe care nu-i știi deloc? încheie ea.

— Câteodată, spun ridicând din umeri. Adică, mă rog, depinde.

— Ți se pare... știi și eu? Ți se pare o idee bună totuși? Adică e destul de periculos, nu?

Mușc dintr-un triunghi de pâine prăjită caldă, unsă cu unt. Nu știu cum să vorbesc cu Mara despre așa ceva. Nu știu cum să-i explic.

— Ți se pare mai periculos decât să te faci varză cu niște necunoscuți?

Rămâne cu gura căscată pentru o fracțiune de secundă. E clar jignită că am încercat să compar cele două situații.

— Nu c-ar fi ceva greșit, știi că și eu am făcut-o, zic doar că e cam la fel, nu ți se pare?

— Nu, nu mi se pare deloc la fel, spune ea vârând lingura în înghețata de căpșuni topită. N-ar trebui ca sexul să fie ceva special? șoptește ea. Știi tu, cu cineva special?

— Cine zice asta? O groază de chestii ar trebui să fie speciale, dar nu sunt deloc.

— Așa o fi, Edy, spune ea fără să pară prea convinsă.

— Oricum, continui eu, nu prea găsești așa de mulți oameni speciali prin zonă.

— Totuși, simt nevoia să-ți zic că-mi fac griji pentru tine, nu știu... să-ți zic să încetezi cu asta.

— Știu ce fac, zic și mă întind peste masă ca să-i fur o lingură de înghețată cu ciocolată. N-ai de ce să-ți faci griji, îți promit. Chiar nu ai de ce să faci caz de asta, sincer. Pe bune.

Clatină din cap și apoi ridică din umeri, întorcându-se la desertul ei.

— Crezi că Alex și Troy sunt vreodată treji? mă întreabă ea încercând să schimbe subiectul.

— Eu nu i-am văzut niciodată, spun râzând.

— Măcar sunt de treabă.

Dau din cap și mai iau o lingură de înghețată.

— I-am făcut ceva destul de nasol lui Troy, Mara.

— A, nu, ai făcut... știi tu... cu el? mă întreabă ea. Când?

— Nu, nu cu el. M-am culcat cu fratele lui mai mare, îi mărturisesc eu. La petrecerea aia de la el de-acasă, acum ceva vreme – era petrecerea lui frate-su, de fapt. De fiecare dată când ne vedem cu Troy mă simt din ce în ce mai vinovată.

— De ce-ai făcut-o? mă întreabă.

— Păi, nu e ca și cum am plănuit să fac asta sau ceva. N-a însemnat nimic. Nici măcar n-am mai vorbit cu el

dup-aia. Ce... de ce te uiți așa la mine? o întreb când văd că se îngrozește tot mai mult pe măsură ce vorbesc.

— Scuze. Nu te judec. Mă mir doar, n-am știut că s-a întâmplat așa ceva. Atât.

— Păi, chiar s-a întâmplat. Dar n-a însemnat nimic. Nici măcar nu știu de ce-ți zic, de fapt.

— Nu, vreau să-mi zici. Nu vreau să ai secrete față de mine.

— N-am secrete față de tine, mint eu.

— Bine, zice și-mi împinge farfuria cu banana split în față. Trebuie să m-ajuti s-o termin, se topește.

— **P**arcă arată din ce în ce mai... hmm, spune mama pe un ton cântat, cățărată pe un scaun din sufragerie, cu o ghirlandă verde, sclipicioasă în mână. Edy, dă-mi piuneza aia, îmi strigă ea în timp ce mă fâțâi pe scaunul meu, rozându-mi unghiile și numărând minutele până ajunge Caelin.

Scot telefonul din buzunar. Nimic. Niciun apel, niciun mesaj, nimic care să mă distragă.

Sunt disperată.

Îi dau un mesaj lui Troy: **putem să ne vedem cât de curând? trebuie să mă *relaxează* un pic**

— Edy! mă strigă iar mama. Dă-mi-o odată.

— A, da. Scuze. Poftim, îi zic întinzându-i un pumn de piuneze.

— Mersi, spune ea zâmbind când îmi întâlnește privirea. Știi, mă bucur să te am un pic pe-acasă. De când are Mara mașină, abia dacă te mai vedem. Mereu aveți ceva de făcut sau trebuie să mergeți undeva, oftează ea.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Troy: **nicio probl. pentru tine... oricând**

— Apropo, îi zic eu venindu-mi subit o idee. Știu că vine Caelin diseară, dar mai am ceva de cumpărat pe ultima sută de metri de la mall. Vine Mara să mă ia, mint eu.

— Edy! exclamă ea țuguindu-și buzele, cu mâna în șold. Trebuie să te organizezi din timp.

— Știu, doar c-am uitat de niște chestii.

Îi răspund la mesaj: **ms. la 6:00 la locul de joacă?**

— Păi, greu o să mai găsești ceva ca lumea cu două zile înainte de Crăciun, spune ea țățâind din buze și clătinând din cap. Ce-ar fi să mergem împreună acum, până ajunge Caelin?

Troy: de-abia aștept :)

— Mamă, știu că urăști mall-urile. Mara are oricum drum încolo. Iar tu ești prinsă cu... – mă uit la munții de decorațiuni și beteală pufoasă – știi tu, toate astea, închei eu.

— Bine, cedează ea. Dar ia-o și tu mai ușor următoarele câteva săptămâni, da? Frate-tu nu mai ajunge pe-acasă cât ne-am dori noi de des – sau cât și-ar dori el, de fapt. Trebuie să facem cu toții eforturi să petrecem mai mult timp împreună, bine?

— Și de ce-mi zici *mie* asta? Doar el o să-și petreacă mai tot timpul cu Kevin.

— Păi, Kevin nu vine la noi anul ăsta, așa că nu-ți bate capul cu asta.

Îmi bag telefonul bine în buzunar.

— Cum adică? Și porcul zboară?

— Edy, termină, spune ea dând ochii peste cap. Nu știu. Caelin a zis doar că o să stea la familia Armstrong. Atâta știu, spune ea gesticulând.

— Asta-i bine.

— Păi, nu-i bine. Dar, mă rog, e normal. Practic, ei sunt familia lui, spune ea.

— Asta tot zic și eu de-o veșnicie.

— Ei, începe ea.

Și se oprește. „Ei“ și-atât.

Mă gândesc dacă să-i dau mesaj lui Troy ca să anulez toată chestia. Dar apoi simt că mi se strânge inima când

mă gândesc c-o să-l văd pe Caelin, fie și neînsoțit de jumătatea lui.

Îi dau mesaj lui Troy: 5:30 e ok?

În caz de urgență, Mara mi-a lăsat cheia de rezervă a mașinii; ea e plecată cu mama ei la bunică-sa timp de o săptămână. Maică-sa ar face spume dacă ar afla. Și ai mei ar face spume dacă ar afla. Asta pentru că de-abia mi-am luat permisul provizoriu și n-am voie să conduc de fapt. Dar dintre toate lucrurile pe care am de gând să le fac în seara asta, condusul e la limita legii.

Troy e deja acolo când parchez mașina.

— Bună, îi strig în timp ce mă dau jos. Aștepți de mult?

— Nu, spune el încet, dând din mână. Nicio problemă.

Mă duc la el. Mi se pare schimbat, în lumina slabă de la apus. Nu l-am mai văzut niciodată la lumina zilei. Parcă totul e altfel cumva, felul în care stă, felul în care se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb oprindu-mă în fața lui.

Nici nu mi-am dat seama că suntem la fel de înalți. De fapt nu cred c-am mai stat vreodată față în față așa. E mereu așezat pe undeva, pe-o canapea, pe podea, tolănit undeva fumând.

— Ce? Nu s-a întâmplat nimic, îmi spune el ridicând din umeri și dându-și părul după ureche.

Brusc îmi trece prin cap un gând îngrozitor: a aflat, i-a zis cineva de mine și frate-su.

— Atunci de ce ai aerul ăsta? îl întreb.

— Cum adică? zice și el uitându-se nedumerit în jur.

— Adică... cumva anormal. Ești cumva supărat pe mine? îl descos eu.

— Nu, sigur că nu, spune el zâmbind lent. Ai fumat deja ceva? Ești paranoică, fato, spune el râzând.

Până și replica asta parcă nu-i a lui.

— Nu, doar că pari un pic... schimbat?

— Păi, sunt treaz, de-asta ți se pare că mă port anormal! spune râzând din nou. Nu e starea mea naturală! Te-am așteptat.

— A.

Nici nu mi-a trecut prin cap. Nici nu m-am gândit că poate să trăiască fără iarbă în organism.

— A, râd eu. OK. E logic.

— Chiar ți-ar prinde bine să te relaxezi un pic, așa-i? zâmbește el.

Apoi se întinde și-și lasă mâinile pe umerii mei, măsându-mi mușchii de lângă gât și privindu-mă mai atent ca oricând. Se apropie de mine. Mă trag în spate. Nu pot să-l las să mă sărute. Nu acum. Mă uit în jos. Apoi ridic privirea. Și el se uită în jos rușinat.

— Hai să ne urcăm în mașină, spune el frecându-și mâinile. S-a lăsat gerul.

— Mersi c-ai venit, îi spun în timp ce dau drumul la căldură.

— Sigur.

Ridică din umeri și-și vâără în gură un joint de-al lui rulat la perfecție. Îl aprinde și trage din el.

— De ce ești așa de încordată? mă întreabă el privindu-mă pieziș, ținând fumul în plămâni și pasându-mi jointul.

Trag în piept, nu prea adânc, încă temându-mă puțin să nu pătesc ceva. Apoi dau fumul afară.

— Ai mei.

— Am înțeles, oftează el.

Dă drumul la radio și reglează volumul numai bine.

Ne tot pasăm jointul, fără să vorbim. Își lasă pe spate speteaza scaunului, încât aproape se întind de tot. Se uită pierdut prin parbriz la soarele care apune dincolo de castelul de lemn. Mă uit și eu într-acolo, urmărind cum trec

culorile dintr-una în alta și se combină, ca într-un vis. Nu e lumea în alb-negru în care-am crezut că trăiesc. E o lume vie, vibrantă. Și eu sunt vie în ea, ceea ce îmi dă o senzație fantastică.

Troy mă trage de braț. Cobor privirea. Îmi întinde join-tul. În timp ce trag fumul în piept și-i pasez țigara, îl aud cum îmi spune tărăgănat:

— Mereu arăți așa?

— Cum? zic și-mi aud vocea cum reverberează cu în-târziere.

Mai trage o dată, adânc, mai să se ardă la degete, și aruncă chiștocul pe geam.

— Așa de frumoasă, spune el uitându-se la mine cu ochi somnoroși.

Îi zâmbesc fără să-mi dau seama. Apoi mă aplec încet, totul se mișcă atât de încet, și-l sărut. Mă atinge ușor pe față, cu un gest care-mi amintește prea tare de Josh. Parcă ne sărutăm așa o veșnicie. Se mișcă încet, cum picură mie-rea, nu sărută deloc ca frate-su.

— Sper c-o să-mi amintesc asta, șoptește el și ne punem amândoi pe răs până nu mai putem.

Nu-mi mai amintesc apoi decât că mi se deschid ochii, îmbiați de o lumină slabă. Nu-mi mai amintesc decât că se mișcă ceva în jurul meu, în toate părțile. Cineva mă descalfă. Cineva îmi dă haina jos. Mă înconjoară pași. Deschid ochii. Am în față tavanul camerei mele, veioza de pe birou învăluie totul într-o lumină caldă, aurie.

Mi se închid iar ochii. Apoi, pentru o fracțiune de secundă, mă văd cum parchez mașina Marei pe alea casei ei. Cum îmi târșai picioarele prin zăpadă. Cum bag cheia în broască. Cum licărește televizorul din living.

Mi se deschid iar. Caelin mă privește de sus.

— Caelin, mă aud bălmăjind.

— Ești bine, îmi spune el. Duhnești a iarbă, Edy, îmi șoptește el cu mâinile înfipite în șolduri.

— De ce sunt în pat? îl întreb dând păturile deoparte. Nu vreau să fiu în pat.

— Șșș, face el acoperindu-mă la loc repede. Nici nu vreau să știu cum ai ajuns acasă sau unde ai fost sau cu cine ai fost sau ce dracu' ai făcut! îmi șoptește el nervos.

— Termină, îi zic ducându-mi mâinile la urechi.

Cel puțin asta cred că am zis.

— Ai intrat pe ușă și ți-ai pierdut cunoștința, Edy! Mama și tata nu știu. S-au culcat deja.

— Du-te și lasă-mă, gem eu.

— Culcă-te.

Apoi beznă.

— **B**ună, Mara, spune Cameron venind la masa noastră de la bibliotecă.

Se uită la mine și se așază. Am căștile în urechi, așa că nu se mai sinchisește să vorbească cu mine. Dar îl salut oricum din cap și dau sonorul la minimum, ca să trag cu urechea la ce-și șoptesc. Frunzăresc distrată un ghid de studiu – pentru examenele preliminare de admitere la colegiu – pe care mi l-a dat domnișoara Sullivan când m-a văzut citind o revistă în loc să învăț. După vacanța de iarnă i-a apucat pe toți febra examenelor. Au arborat dintr-odată cu toții un aer grav, trântesc cutii de băuturi energizante și întorc pe toate părțile importanța viitorului lor.

— Bună! răspunde ea zâmbindu-i toată.

— Ce faci? Înveți? o întreabă el.

— Mă rog, încerc, oftează Mara lăsându-și capul în mâini. E un chin!

Paginile cărții din fața ei se închid și nu mai știe unde-a rămas.

— Păi, ce-ar fi să învățăm împreună? îi propune el. Ce faci mâine-seară? Vine Steve la mine să învățăm. Ar trebui să vii și tu. O să alcătuim un soi de grup de studiu. Să ne ținem moralul ridicat, știi? spune râzând. Poate să vină și ea dacă vrea, adaugă arătând spre mine.

Dau pagina.

— A, mersi de propunere. Dar am planuri pentru mâine. Amândouă avem. Cel mai probabil. Mă duc la o petrecere cu Alex, tipul cu care ies, așa că...

Întotdeauna se referă la el așa, „Alex, tipul cu care ies“, de față cu Cameron. De câte ori îi aude numele, Cameron se strâmbă din ce în ce mai tare. Mara știe ce face, ca și mine de altfel. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz.

Ridic privirea. Cameron doar se uită în ochii Mariei, fără să mai zică nimic.

— Ce? întreabă ea nevinovată.

— Să-mi zici când ți se acrește de faza asta.

Când se ridică, își lasă o clipă mâna pe umărul ei. Apoi pleacă. Mara se întoarce în scaun și se uită după el.

Îmi dau jos căștile când se întoarce iar spre mine, făcând ochii mari.

— Dumnezeu, îmi șoptește ea și-mi ia mâinile în ale ei peste masă. Ce-a fost asta? Ai văzut?

— Da.

— Ce să fac acum? Să mă duc după el? E supărat pe mine? mă întreabă ea precipitat. Să ies după el?

— Nu, nu trebuie să te duci după el. Nu e supărat. E gelos, zic eu zâmbind. Felicitări.

— Ce vrei să spui? mă întreabă ea de parcă nu înțelege.

— Haide, nu de-asta ai început să ieși cu Alex?

Închid cartea – discuția asta o să ne ocupe toată ora, dacă nu tot restul vieții.

— Ca să-l faci pe Cameron gelos, nu?

— Nu. Nu chiar. În fine, nu doar de asta.

Dar, cu cât se gândește mai bine, cu atât i se lățește un zâmbet pe față.

— E de bine, nu?

— Păi, dacă luăm în calcul că ești îndrăgostită de el de trei ani, iar el de-abia acum a ajuns în acel punct, da, așa zice că-i de bine, spun eu râzând.

— A ajuns în acel punct, repetă ea minunându-se.

* * *

N-aș fi crezut în veci c-o să-mi petrec vreodată o seară de vineri acasă la Cameron, în livingul familiei lui Cameron, în timp ce mama, tatăl lui Cameron și cățelul de rasă Shih tzu se fâțâie pe uși, iar noi suntem serviți cu gustări și băuturi. N-aș fi crezut că tocmai Cameron, cu *piercing*-urile și tatuajele lui secrete pe care Mara jură că le are, cu stilul lui de punkist-goth și infamul lui păr albastru, a crescut într-o casă americană model, ca desprinsă din *Familia Brady*.

Stăm turcește pe niște perne imense pe care mama lui a insistat să stăm, eu de-o parte și Cameron vizavi de mine, la o măsuță mare, rotundă și lucioasă. Mara se scuză și se duce la baie, probabil ca să se dea a suta oară cu gloss. Mă uit în jur, casa este decorată cât se poate de tradițional. Deasupra canapelei e un tablou cu o barcă plutind ușor pe sub un pod, totul e învăluit în culori neutre, delicate, și chiar în centrul unei măsuțe al cărei unic scop este de a expune o vază cu lalele galbene, gingașe e așezată o vază cu lalele galbene, gingașe.

— Cum o cheamă? îl întreb pe Cameron când cățelușa își freacă boticul de palma mea.

— Jenny.

— De ce Jenny? îl întreb eu ridicând din sprâncene, amuzându-mă că i-a pus un nume atât de normal, pe măsura unui câine atât de normal, dar mai ales pentru că duce o viață super-normală.

— Nu știu, mormăie el. Cred că la opt ani, cât aveam când am luat-o, îmi plăcea de o fată pe nume Jenny. Alt nume mai bun nu mi-a trecut prin cap, zice el ridicând din umeri.

— Iar acum îți place de o fată pe nume Mara?

— Da, așa cred, spune el încet. Uite ce, închipuie-ți puțin că sunt altcineva, bine? șoptește el aplecându-se spre mine peste masă și trăgând din când în când cu

ochiul la ușă. Ești prietena ei cea mai bună. Crezi că am vreo șansă? Adică tipul ăsta, Alex, pare un mare ratat.

— Nu știi dacă ai vreo șansă, mint eu. Mara e o tipă destul de specială, știi doar, nu?

Sună cineva la ușă.

— Deschid eu, strigă mama lui din camera vecină.

— Da, sigur că știu, spune el șoptit.

— Bun. Păi, atunci aș zice că ai avea o șansă. Doar e aici, nu?

— Bine. Mersi, Edy, îmi spune el foarte serios.

Apoi apare un tip în pragul ușii.

— A venit Steve, strigă mama lui Cameron.

Cameron își ia imediat ochii de la mine și se ridică brusc de pe podea.

— Bună, omule!

Îl salută ca băieții, întinzându-i mâna, însă strângându-l doar ușor de degete și îmbrățișându-l rapid cu celălalt braț.

— Intră, ia loc, fă-te comod. Edy, îl știi pe Steve, spune apoi către mine.

— Eden, îl corectez eu. Bună.

— Bună, spune Steve încet uitându-se lung la mine. Hei, nu... nu știam că vii și tu, spune el uitându-se apoi la Cameron.

— Da, ți-am dat un mesaj, îi spune Cameron. E și Mara aici. Acum e la baie.

Steve se așază pe jos între mine și Cameron – în altă parte nu mai e loc.

— Cred că nu l-am văzut, spune el încet.

Mă uit la Cameron. Apoi la Steve. Ceva se întâmplă aici. Steve e clar nemulțumit de prezența mea. Mă uit atent la el. Parcă de-abia îl mai recunosc. S-a schimbat mult. Aproape că nu-mi vine să cred că e același Stephen Reinheiser, alias

Grăsanul. Mă uit iar la el. Nu, nu mai e gras, nici stângaci, nici stânjenit. Nu e Stephen. Poate e Stephen din alt univers. Steve Stephen. Nu seamănă deloc cu băiatul care-mi ținea partea la debaterile clubului de lectură. Nu e puștiul timid, tocilar ochelarist, cu care am stat la masa din bucătărie și l-am făcut praf pe Columb. Acum ar putea fi chiar un băiat chipeș. E mai înalt. Nu e slab, dar e solid, de statură medie. De fapt, pare chiar în formă. Destul de sigur pe el. Dar are o privire aparte, de parcă ar fi mereu trist și ar aștepta să se întâmple ceva. Dacă nu l-aș cunoaște, mai c-aș putea să mă culc cu el pe la vreo petrecere.

Cameron trage adânc aer în piept și îl ține în plămâni, tot legănându-și brațele și prinzându-și nervos pumnul drept în palma stângă. Iau un biscuit de pe tava cu biscuiți cu brânză pe care ne-a pus-o mama lui pe măsută. Nimeni nu spune nimic. Se aude doar gâfâitul ușor al lui Jenny la mine în poală și biscuitul care-mi crăntăne între dinți. Din fericire, Mara se întoarce chiar atunci, cu buzele foarte roz și lucioase.

— Ce-am pierdut? întreabă ea zâmbindu-ne fericită și își pune mâna pe spatele lui Cameron când se așază între noi doi, în fața lui Steve.

— Păi, a venit Steve, spune Cameron râsuflând în sfârșit.

— Văd! Bună, Steve, îl salută ea.

— Și eu te văd, spune el cu un zâmbet glumeț, prietenos, de parcă e ușurat s-o vadă.

Dintr-odată mă simt total pe dinafară.

— Cameron, îl strigă mama lui din ușă, punându-și un cercel în ureche. Eu și taică-tu ieșim un pic, știi că avem biletele alea diseară, nu?

— Da, mamă, răspunde el.

— Sună-ne dacă aveți nevoie de ceva. Ne întoarcem devreme, spune ea, și-aș putea să jur că se uită la mine

când o zice, de parcă ar ști, de parcă toată lumea din mai bine de două districte școlare ar ști că sunt *fata aia*.

— Pa, îi spune el, odată cu Steve.

— Distracție plăcută, strigă Mara după ei.

Aud cum închid și apoi cum încuie ușa casei. Răsufliu prea tare. Toată lumea se uită la mine.

— Sigur nu-i nimic de băut prin casă?

Cameron împinge spre mine o cutie de bere de ghimbir.

Mă uit la Mara cu o privire ce zice: „Spune-mi că glumește.“

— Edy, chicotește ea, chiar am venit să învățăm aici.

— Atunci, chiar trebuie să fumez o țigară măcar, le zic ridicându-mă.

— Trebuie să te duci afară, îmi spune Cameron repede.

— Asta voiam să fac, stai liniștit, spun eu dându-mi ochii peste cap și-mi trag haina pe mine.

Curtea din spate e amenajată și îngrijită atât de impecabil, că mi-e și frică să mă mișc, să nu cumva să las prea multe urme în zăpada lor imaculată. Îmi aprind o țigară și trag de ea cât pot. N-am mai întrebato pe Mara ce i-a spus lui Alex când l-a anunțat că nu mai venim diseară. Oricum nu prea-mi pasă. Nu prea mai am chef să mă văd cu Troy. Mai ales după episodul de mozoale tandre din mașina Marei, când eram amândoi fumați. Mai ales că tot nu reușesc să-mi dau seama, din frânturile mele de amintiri, cum s-a terminat întâlnirea. Închid ochii și încerc iar, dar degeaba. În loc de asta, îl văd pe Caelin a doua zi, făcându-mă cu ou și cu oțet în camera mea, cât încă nici nu m-am ridicat din pat. Parcă-l aud și acum cum tună: „... e o chestie complet greșită, Eden... nu e OK... nu e *cool*... tu m-ascuți... poți să pățești ceva grav... probleme serioase... de ce râzi... nu-i amuzant... tu auzi ce-ți zic...“

— Eden?

Întorc capul. Țigara mi s-a fumat singură între degete, iar scrumul a rămas agățat de ea. Steve a venit lângă mine.

— Ce e?

— Ăă, hei, ți-am adus telefonul, scoate tot felul de sunete, așa că...

Se întrerupe în mijlocul frazei și-mi întinde telefonul, păstrând distanța.

— Mersi.

Iau telefonul. Rămâne pe loc, cu mâinile în buzunare. Îmi mai aprind o țigară. Pe ecran se vede o serie inversă de mesaje de la Troy.

ești supărată pe mine?

vreau să te văd...

hei, frumoaso, nu ne-am mai văzut de mult, vii diseară?

Mă uit la Steve, care-și studiază tenișii. Clar a văzut mesajele. Îmi bag telefonul în buzunar fără să răspund.

— Vrei și tu una? îl întreb întinzându-i pachetul de țigări.

— Nu, răspunde el ridicând mâna, mersi oricum, cred.

Se străduiește să-mi zâmbească. Nu pot să-mi dau seama care-i treaba cu el. Poartă un tricou din acela cu supereroi de bandă desenată tras pe deasupra unei helănci. Are părul un pic ciufulit, dar are o privire inteligentă, limpede și atentă, nu ca a lui Troy sau a tipilor cu care am fost în ultima vreme.

— Nu-ți place de mine sau ce? îl întreb în cele din urmă.

— Nu. Credeam că ție nu-ți place de mine? face el privindu-mă țintă – e mai tupeist decât îl știam.

— De ce să nu-mi placă de tine? îl întreb în loc să-i răspund.

— Habar n-am, spune el încrucișându-și brațele pe piept. De ce nu-ți place de mine?

— N-am zis niciodată asta, îi răspund. Nu zic că nu-mi place de tine.

Dă din cap și se uită la cer. Dă să spună ceva, dar chiar atunci deschide Cameron ușa cu plasă și ne întrerupe strigându-ne nerăbdător:

— Bun, acumă chiar trebuie să ne punem naibii cu burta pe carte! Pe bune.

După care se retrage în casă și trânteste ușa.

— Bine, râde Steve. Probabil că e cazul să ne punem naibii cu burta pe carte, repetă maimuțărindu-l puțin pe Cameron, semn că poate nu-s chiar pe dinafara găștii.

Sting țigara sub talpă și îl urmez în casă.

Partea a patra
Clasa a douăsprezecea

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

...the ... of the ...

Am fost cu cincisprezece tipi – uneori mi se par prea mulți, alteori mi se par prea puțini. Dar fiecare dintre ei mă duce puțin mai departe. Acum sunt atât de ruptă de tot ce se întâmplă, încât mă gândesc că poate mi-a ajuns. Sincer, n-a mai rămas nimic din fetița aia tăcută și fricoasă de pe vremuri, cu părul ei creț, pistruii de pe față și clarinetul la care cânta pe atunci. Iar marele ei secret nu mai pare cine știe ce acum. S-a întâmplat acum o veșnicie, parcă nici nu s-a întâmplat de fapt.

La urma urmei, mai am o lună și fac șaptesprezece ani, mai precis, douăzeci și două de zile, ceea ce înseamnă că am aproape optispe ani, ceea ce înseamnă că de-acum sunt adultă. Ceea ce-mi dă dreptul să chiulesc de la ultima oră. Ceea ce înseamnă că nu-i nimic dacă fac chestii cu un tip pe bancheta din spate a unui Dodge Caravan prăpădit, care miroase a teniși molfăiți de un câine. Ce dacă nu mi-am trecut examenele preliminare pentru colegiu primăvara trecută? Nu-i nimic, e chiar minunat.

Deschid portiera și sar jos, pe trotuarul umed.

Îi mai arunc o privire tipului, încercând să-mi amintesc cum îl cheamă, apoi trântesc portiera. Oricum nu contează. O iau de-a lungul parcerii pentru elevi, iar cizmele îmi țacăne în ritmul inimii, care îmi bate tare după valul de adrenalină al reprizei de mozoluri cu un tip necunoscut, de care nu-mi pasă deloc, al cărui chip deja mi s-a

șters din creier. Simt că zbor. Mă uit la telefon să văd cât e ceasul și grăbesc pasul. Știu că mă așteaptă Mara.

Zâmbește când mă vede venind.

— Bună! îi strig când îmi ocup locul lângă ea, sprijinindu-mă de portiera șoferului.

Ca în oricare altă zi, îmi întinde o țigară gata aprinsă, cu filtrul mânjit de rujul ei. Așteptăm să se deplaseze șirul de mașini ca să intrăm și noi în trafic.

— Pe unde-mi umbli, fetițo?

Suflă fumul pe gură și râde, știe deja pe unde umblu.

— Nu știi, zic eu ridicând din umeri. Pe nicăieri, de fapt.

— Hmm, mormăie ea cu țigara atârându-i din gură în timp ce-și culege niște scame de pe pulover. Nicăieri cu cineva special, poate? mă întreabă nonșalant, cu speranță în glas, gândindu-se că poate am găsit și eu pe cineva, ca ea.

— Nimeni special, asta-ți zic sigur.

Nu știi de ce o zic, pe loc îmi pare rău. Așa ceva nu se discută în parcare.

— Păi, știi și tu... începe ea, dar nu mai spune nimic, ferindu-și privirea.

Își dă părul peste umeri și studiază parcare. Nu s-a mai vopsit roșu-merișor, acum are șuvițe roz în părul ei negru. Cumva a reușit să treacă complet și armonios din faza de tocilară în alta, nou-nouță, de tipă *cool*, neconvențională și cu valențe artistice.

Cât despre mine, ei bine, dacă înainte eram o fată despre care circulau tot felul de zvonuri, acum a mai rămas doar fata, odată ce zvonurile nu mai sunt simple zvonuri, ci au ajuns să fie o realitate, să se confunde cu fata.

— Edy, îl știi pe prietenul lui Cameron... încearcă ea iar, dar o întrerup înainte să termine.

— Nu, Mara.

Își tot scutură țigara pe oglinda laterală, fără să se uite la mine.

— Scuze, dar... nu mă interesează deloc. Oricum, mersi.

— Bine. Da, știu. Nu-i nimic. Nu contează.

Își trage ochelarii de soare de pe creștet și și-i pune la ochi, iar bretonul i se revarsă peste față.

— Ce vrei să facem diseară?

— Credeam că ești prinsă cu Cameron, aveți întâlnire, nu?

— Nu. Diseară se vede cu Steve.

Face o pauză. Apoi:

— Știi, Edy, Steve chiar e un tip de treabă și...

— Da, știu, o întrerup iar. Serios, nu caut așa ceva. Cu nimeni. Mai ales, nu cu Stephen Reinheiser, bine?

— Bine, bine. Atunci o ardem doar noi două? Întreabă ea zâmbind și ridicând din sprâncene. N-am mai făcut asta de-o veșnicie, o să fie super. Putem să comandăm ceva și să ne uităm la multe filme?

Râde cu ochii la parcare care se golește.

— Sună bine, nu? mă întreabă dând din cap entuziasmată, apoi se urcă la volan, trântind portiera și punând capăt discuției.

Ca de obicei, mai poștim o țigară și dăm muzica suficient de tare încât să nu ne auzim gândurile și toate lucrurile pe care ar trebui să ni le spunem.

Când ajungem în fața casei mele, se întoarce spre mine.

— Ce-ar fi să vii după masă la mine? Ai putea... știu eu, să ne faci rost de ceva întăritor? Îmi bate ea apropoul zâmbind.

— Mă ocup, o asigur.

Tipul de la benzinărie a ajuns să mă prefere pe mine de când și-a tras Mara cercei în nas și șuvițe roz – cred că are gusturi un pic mai convenționale.

În casă e liniște. Se aude mașina Marei ieșind de pe alee, apoi se lasă tăcerea. Totul pare dintr-odată prea încremenit, prea pustiu. Casa asta e părăsită, bântuită – nu

de fantome, ci de noi, de trecutul nostru, de tot ce s-a întâmplat aici.

Iau din dulap cana crăpată de porțelan cu flori, din care nu mai bea nimeni, și o umplu pe jumătate cu ginul pe care-l ține Vanessa în fundul bufetului de mirodenii, de parcă frunzele de mentă, ardeiul iute și praful de copt pot să ascundă sticla groasă sau conținutul ei, sau motivul pentru care are nevoie de ea. Mă duc cu cana mea crăpată în living, dau televizorul tare, închid ochii și încep să plutesc.

Când deschid iar ochii, umbrele din încăpere s-au mișcat. Cana mai că s-a răsturnat, brațul meu e încolăcit neglijent în jurul formei ei cilindrice. Mă ridic în fund să mă uit la ceas: 17:48. Trebuie să sosească acasă Vanessa și Conner. Iau ultima înghițitură de gin și mi-o plimb prin gură. Clătesc cu grijă cana și o pun în mașina de spălat vase. Apoi, la mine în cameră, îmi răstorn cărțile din rucsac pe jos și-mi arunc în el niște schimburi, periuța de dinți, chestii pentru păr și machiaj. Pe masa din bucătărie dau de blocnotesul pe care a lăsat Vanessa săptămâna trecută un bilet scris cu pix albastru:

*Sunt la magazin. În frigider găsești de mâncare.
Cu drag, mama*

Rup pagina și scriu pe următoarea. Așa ne place să comunicăm de la o vreme.

*O să dorm la Mara. Ne auzim mâine-dimineață.
E.*

Seara a trecut pe nesimțite. N-am comandat de mâncare. Nu ne-am uitat la filme. Am stat pe jos în camera Marei și am băut. Și am băut. Și am băut până n-a mai rămas nimic.

— 'Neața, bâiguie Mara când mă ridic prea repede în fund.

— Vai, Doamne, capul meu. Mai încet, mormăi eu.

Nu mai știu dacă am adormit sau am leșinat de la alcool.

Se ridică de pe jos nesigură pe picioare și se duce la oglindă, ștergându-și cu salivă urmele de rimel de la ochi. O urmez ca o umbră afară din cameră, pe scări în jos, la bucătărie.

— Ți-e foame? mă întreabă ea tot deschizând și închizând dulapurile ca să găsească ceva comestibil.

— Un pic, cred.

Vine la masă cu mai multe cutii cu fulgi de cereale. Iau castroanele și lingurile, apoi laptele degresat din frigider.

— Aș avea o idee, un plan, dacă ai vrea să te gândești, te rog, măcar zece secunde la el înainte să refuzi, îmi spune ea când ne așezăm la măsuța pe care a construit-o tatăl ei când eram mici.

Îmi torn niște Cap'n Crunch amestecat cu Crunch Berries. În bucătăria pustie răsună clinchetul bobițelor roz-roșietice și al pernuțelor din porumb și ovăz izbindu-se de porțelanul castroanelor.

— Edy? mă strigă Mara.

— Da, ce? spun eu prefăcându-mă că n-am auzit-o – sunt prinsă cu turnatul laptelui.

— Ziceam să ascuți ce idee mi-a venit.

Lingura se scufundă în lapte, după care mi-o duc la gură. Mestec. Mestec și iar mestec. Înghit.

— Da, bine, te ascult.

— Bun. Vreau să ieși diseară cu noi.

Deja nu mai mestec. Nu mai clilesc. Nu mai respir.

— Oi, bâigui cu gura plină de cereale, înghit cu greu și mai încerc o dată. Cu noi?

— Da, cu mine și Cameron. Mergem la mall.

Zâmbește de parcă n-ar fi spus cea mai mare absurditate din viața ei.

Îmi ia câteva clipe să-mi revin.

— Cu Cameron? La mall? Glumești, nu?

— Știu că ți se pare penibil, Edy, dar mergem la film, și nu trebuie să traversăm decât o porțiune mică, mititică de mall ca să ajungem la cinema, bine?

— De ce, Mara? Doar am mai încercat. Eu și Cameron nu ne suportăm. Te rog, acceptă situația și gata.

— Păi, nu-i numai asta, începe ea trăgănând cuvintele. O să vină și Steve.

Mă întreb ce gust ar avea Cap'n Crunch cu un strop de vodcă, vreo juma' de sticlă acolo.

— Haide, Eeds, vii, te rooog, te rog eu frumos de toot?

Își împreunează mâinile și se uită la mine bosumflată, cu niște ochi de căprioară.

— Bine, dar e o întâlnire, nu? Vrei să-mi faci lipeala cu un tip. La film. E pur și simplu penibil. Suntem la gimnaziu sau ce?

— Pe bune, cred că o să iasă foarte bine! spune ea zâmbindu-mi de parcă ar crede ce zice.

— Bine, Mara. Uite ce, oricum nu mai mergem pe la petreceri ca pe vremuri și nici n-o mai ardem cu tipi aiurea. De fapt, abia dacă te mai văd. M-am străduit mult să mă obișnuiesc cu tine și Cameron-băiat-bun, inclusiv să-l suport pe Steve, care e mereu cu noi. Așa că, te rog, te rog, te implor, nu la mall!

Zâmbetul i se șterge de pe față și se strâmbă toată de frustrare.

— E un tip mișto, de treabă și drăguț, da? Și mai e și frumușel, așa că nu te mai uita așa de sus.

— Dumnezeuule, spun eu oftând.

— Chiar e, zice ea pe un ton plângăreț. Vă potriviți perfect.

— Nu știi de ce mai avem discuția asta, ți-am zis deja că nu mă interesează.

— De ce? întrebă ea prefăcându-se mirată.

— Pentru că, Mara, n-am de gând să ies la căcaturile astea de întâlniri romantice în patru, cu tine și Cameron, ce dracu'?

Am un ton cam dur, știi. Dar nu mă pot abține.

— Ei, scuze atunci! Doamne, Edy, ce rea poți să fii! Știi, deja i-am promis lui Steve că vii. Și, oricum, îmi ești datoare.

— Cum adică îți sunt datoare?

— Ei, haide, de câte ori nu te-am acoperit când ai avut probleme? Nici nu mai țin minte, nici tu nu mai ții minte!

Mă ridic și-mi duc castronul cu cereale la chiuveță, vărând laptele rămas pe gaura de scurgere.

— Nu pot. Scuze.

— Mersi mult, Edy. Hai că ești o prietenă grozavă. Niciodată nu-ți cer nimic!

Își încrucișează mâinile pe piept și se trânteste înapoi pe scaun, bosumflată ca o fetiță de doișpe ani.

Rămân pe loc, încercând să analizez cât de serios vorbește și cât de tare s-ar supăra pe mine dacă aş lăsa-o baltă.

— Of, Doamne, spun eu suspinând. Uite, vin cu voi, dar fă cumva, te rog, să fie clar pentru toată lumea că nu e o întâlnire.

Mara își dă ochii peste cap.

— Bine.

— Trebuie să plec.

— Stai așa, nu pleca, spune ridicându-se, gata parcă să mă oprească.

— Nu, i-am zis Vanesei că o s-o ajut cu ceva.

Dar nu-i adevărat. Îmi curăț castronul de resturile de cereale îmbibate cu lapte la găleata de gunoi de sub chiuvetă.

— Sună-mă mai încolo să-mi zici la cât ne vedem.

— Te-ai supărat pe mine?

— Îmi pare rău, cedez eu dându-mi seama că am ajuns să mă port de-a dreptul urât. Nu m-am supărat. Sunt mahmură, știi, am nevoie de-o țigară, mă doare capul.

Nu mă mai sinchisesc să mă îmbrac, să mă pieptăn și nici măcar să mă spăl pe dinți. Doar îmi iau rucsacul și geaca și ies cât mai rapid pe ușă. Niciodată n-am mai simțit nevoia să mă car în grabă acasă de la Mara. Însă lucrurile astea se schimbă mereu. În timp ce mă îndepărtez de ea mergând pe trotuar, mă simt cam nesigură pe picioare. O iau prin două curți scurtând drumul și mă văd silită s-o rup la fugă ca să scap de un terrier turbat pentru a evita să trec prin fața casei lui Kevin, adică a Amandei.

Aștept în fața zonei cu restaurante, am avut grijă să ajung ceva mai devreme – un gest de bunăvoință față de Mara, ca să-i arăt că n-o să strâmb din nas dacă ține atât de mult să merg cu ea la mall. Mă așez pe marginea unui

ghiveci imens de ciment de lângă stațiile de autobuz și-mi aprind o țigară. Când mi-o duc la buze, observ că-mi tremură mâna. Mă simt agitată. Neliniștită. Mi-e groază de seara care începe. E ceva pur și simplu prea sănătos și fără rost. Îmi mut țigara în cealaltă mână, însă îmi tremură așa de tare, că o scap printre degete. Trebuie să sar cât colo ca să nu-mi aterizeze în poală și să mă ardă.

În timp ce-mi scutur scrumul de pe mâneca hainei, se aude vocea Marei, care mă face să tresar:

— Ce faci, ești bine?

— A! exclam eu. Hei. Da, mi-am scăpat... în fine, nu contează. Bună.

— Bună, mă salută Cameron, făcându-mi cu mâna, fără să și-o desprindă din a Marei – îi observ unghiile date cu oă neagră, pe jumătate ștearsă. Mă bucur că ai ajuns, minte el.

Când vorbește, lumina felinarelor de pe stradă i se reflectă în bila metalică din gură, în inelele din buza de jos și în cele din sprânceană stângă.

— Steve parchează mașina.

În timp ce așteptăm, Mara îmi zâmbeste țeapăn, de parcă ar încerca să-mi spună să fiu drăguță. Apoi îl văd pe Steve apropiindu-se cu pași mari prin parcare, cu o vestă tricotată pe el, cu lanțul lucios de la portofel atârându-i din buzunarul de la spate și Converșii prea curați în picioare. S-a îmbrăcat ca de întâlnire. Nici n-a ajuns încă și deja se chinuie prea tare să impresioneze.

— Bună, Eden, spune el făcând cu mâna când e aproape de noi, cu un zâmbet până la urechi.

— Hei, fac eu încercând să-mi înăbuș oftatul.

În timpul filmului, Mara și Cameron se țin de mână. Mara își lasă capul pe umărul lui. El o sărută pe frunte și-mi zâmbeste stânjenit când vede că mă uit la ei. Mă

întorc spre Steve, care stă lângă mine. Îmi zâmbește timid și apoi se concentrează din greu asupra imaginilor de pe ecran. Puține lucruri de pe lumea asta îmi dau un sentiment mai acut al ratării ca această întreagă experiență.

E un film în limba franceză, cu subtitrare. Cred că Mara a uitat să-mi menționeze asta. După cinci minute, deja nu mă mai sinchisesc să citesc subtitlurile. La un moment dat închid ochii. Și chiar când picotesc, pe jumătate adormită, pe jumătate trează, parcă mă aud cum mă smiorcăi:

— Nu, eu vreau câinele, eu joc mereu cu câinele, Kevin.

Și dintr-odată m-am întors în timp, însă nu în propriul meu corp. Sunt altcineva, un observator așezat la masă cu ei, care se uită cum fata se așază pe scaun, în fața lui. Parcă m-aș uita la un film, căutând indicii care anunță ce urmează să se întâmple peste doar câteva ore. El întinde brațul peste masă și-i pune zâmbind în față figurina micuță de metal în formă de câine.

— Mulțumesc, spune fata pe un ton cântat.

Simte că se face tot mai trandafirie în obraji, roșește din cauza lui.

— Atunci iau eu pălăria, spune el resemnat.

— Ia pantoful, e mai bun.

Nu prea aveau din ce alege. Câinele era evident preferatul tuturor. Mașinuța o pierduseră cu câteva veri în urmă, într-o partidă ghinionistă de Monopoly în aer liber întreruptă de ploaie, așa că nu le mai rămâneau decât roaba, degetarul, pălăria și pantoful. Fetei i se părea că pantoful e ceva mai potrivit decât celelalte piese, măcar putea să meargă. Cel puțin teoretic. Pălăria, degetarul și roaba i se păreau pur și simplu prea arbitrare.

— Bine. Dacă pantoful ți se pare mai bun, alege pantoful.

I-a zâmbit fetei peste masă. Și-au pus amândoi piesele în pătratul de START, ea nu și-a dat seama dacă degetele li s-au atins atunci din cauza ei sau din cauza lui.

— Vrei să fiu eu bancherul, nu? a întrebat-o el.

Ea a încuviințat. Dintr-odată a apucat-o greața, numai că era o senzație ciudată, plăcută. El amintise că nu-i plăcea deloc să se ocupe de bancă. Se simțea măgulită. Îi ardea fața, se îmbujorase toată ca o idioată.

El a dat două tururi de tablă cât a rămas ea împotmolită pe proprietățile ieftine – Baltic Avenue, apoi Noroc, care a trimis-o înapoi cu trei pătrățele, pe Taxa de venit. Oricum nu prea se pricepuse niciodată la Monopoly.

— Unde-i frate-meu? l-a întrebat pe un ton nonșalant.

Nu avea deloc obiceiul să stea în altă parte decât Caelin. Nu avea deloc obiceiul să se poarte omeneste cu ea și să se ofere să petreacă timp cu ea ca acum.

— Vorbește la telefon.

El a dat un unsprezece cu zarurile și a cumpărat St. Charles Place, obținând monopolul asupra proprietăților roze; a plasat două case pe Virginia.

— Cu cine? l-a întrebat ea, dorindu-și cu disperare să continue să pălăvrăgească cu el.

A dat unu-doi cu zarurile și a nimerit iar pe Noroc – încă cincisprezece dolari ca Taxă pentru săraci.

— Puii mei! a făcut ea pe tonul de fetiță cuminte.

N-ar fi zis în ruptul capului vreo înjurătură.

Atunci el i-a zâmbit fetei așa cum nu-i mai zâmbise nimeni niciodată. Pentru prima dată, s-a simțit jenată să poarte de față cu el cămașa aia copilărească de noapte din lână cu bazeți adormiți pe ea.

— Cu prietena lui, cu cine altcineva? i-a răspuns el luându-i banii din mână.

— Ți se pare frumoasă? l-a întrebat în timp ce el arunca zarurile, dând patru-patru și punând mâna pe New York Avenue, adică pe monopolul portocaliu.

— Nu știu, da, presupun. De ce?

Ea a ridicat din umeri. N-o ştia pe prietena fratelui ei de la facultate decât din poze, dar fata i se părea foarte frumoasă. Nu ştia de ce o interesa dintr-odată dacă fata aia i se părea frumoasă lui Kevin sau nu. Poate pentru că, în sinea ei, ştia că ea nu e deloc așa. Pentru că era osoasă și fără nicio formă. Pentru că nu arăta ca fetele pe care băieții ca Kevin le considerau frumoase și se temea că niciodată n-o să arate ca ele.

A dat șase-patru. Comunitate: Du-te la închisoare.

— Ei, haide! Chiar trebuie să merg la închisoare? a spus ea arătându-i cartea.

— Puii mei! a imitat-o el subțiindu-și glasul.

— Hei! a făcut ea zâmbind când și-a dat seama că o lua peste picior.

După care i-a tras un picior pe sub masă.

— Au, bine, bine.

El și-a plasat căsuțe pe Illinois Avenue și Marvin Gardens, cât ea a așteptat să nimerească o dublă ca să iasă din închisoare.

Când i-a venit rândul, fata a scuturat zarurile în căușul palmelor și le-a aruncat. Un zar de șase a nimerit la marginea mesei, ieșind de pe tablă, iar celălalt a căzut pe jos, sub scaunul lui Kevin.

— Ooo, ce e? Ce e? a întrebat ea chinându-se să vadă.

— E șase, a anunțat el de sub masă.

A așezat zarul în centrul tablei de joc, cu șasele în sus.

— Ești liberă, a zâmbit el.

— Chiar a fost șase? l-a întrebat ea.

Doar fata nu voia să trișeze.

— Îți jur solemn, a declarat el ridicând mâna într-un gest ceremonios.

S-a uitat bănuitoare la el peste masă și, într-un târziu, s-a decis:

— Nu te cred.

— Au. Cum de n-ai încredere în mine până acum?
Chiar mă doare, Edy. Serios.

Avea un ton ciudat, aproape serios, deși nu era serios, pentru că zâmbea. Fata nu prea înțelegea. Știa doar că se simțea agitată și încântată totodată. Ca și cum se întâmpla ceva nou, dar nu știa prea bine ce.

— Bine, te cred, am încredere în tine, o aud spunându-i.

Îmi vine să-i trag o palmă fetei. Îmi vine să mă ridic, să mătur cu brațul masa, să răstorn cățelușul și pantofiorul, căsuțele de plastic și banii de hârtie. Pentru că, în timp ce fata surâde timid, eu văd acum în ochii lui tot ce n-a sesizat ea atunci: că e momentul hotărâtor. Se tot gândea la asta de ceva timp și era destul de hotărât, îmi dau seama, însă exact în acel moment a știut și c-o să treacă la fapte, și că ea o să-l lase să scape basma curată.

— Bun, a spus el zâmbind din nou. E rândul tău.

Ea și-a mutat câinele pe tablă, gândindu-se doar la el, la felul în care o privea – cum te uiți la o fată, nu la un copil care te calcă pe nervi. S-a prefăcut că i-a intrat ceva în ochi, ca să poată să-și dea jos ochelarii.

— Și, a început ea încercând să adopte un ton cât mai nonșalant, ai și tu prietenă?

Îmi amintesc ce tare i-a bătut inima cât a așteptat, amintindu-și toate fetele drăguțe cu care îl văzuse vreodată.

— Da, a răspuns el de parcă ar fi fost cea mai absurdă întrebare pusă de cineva de când lumea și pământul.

— A. A, d... da?

S-a chinuit să mimeze dezinteresul, însă știa că o s-o creadă penibilă și tristă. A dat din nou cu zarul și s-a străduit să adune cele două cifre.

— Aici e opt. Ai înaintat doar șapte pătrățele, a anunțat-o el.

Și-a mutat câinele pe pătrățelul următor.

— Ești dezamăgită? a întrebat-o el citindu-i parcă gândurile.

Ea s-a uitat atunci la el. Fără ochelari, îl vedea un pic în ceață.

— Dezamăgită? Nu. De ce... de ce-aș fi?

— Tu ai prieten? a întrebat-o el.

A simțit că nu mai are aer o clipă. Clar își bătea joc de ea.

— Prieten? Vezi să nu, a mormăit și a dat să-și ia ochelarii.

Dar atunci fata a simțit mâna lui atingând-o pe a ei pentru un scurt moment.

— Îți stă bine fără ochelari, știi?

A simțit că nu mai poate să respire.

— D... da? Serios?

Fata și-a dat după ureche bretonul ciufulit, prea lung. A trecut de START, și-a luat cei două sute de dolari. A simțit că-i stă inima-n loc.

— Da, așa mi s-a părut dintotdeauna, a zis el și s-a aplecat ușor peste masă, studiind-o intens. Încă mai ai cicatricea aia, a continuat ducându-și mâna la propria-i frunte ca să-i arate unde e cicatricea ei, unde o mai am și-acum.

Ea i-a imitat gestul, prea zăpăcită de ceea ce se întâmpla ca să mai lege cuvinte. Chiar începea să se teamă că o să leșine.

— Îți amintești ziua aia? a șoptit el zâmbind, ca și cum ar fi fost ceva important, o zi la fel de importantă pentru el ca și pentru ea. Atunci, la urgențe, i-a amintit el. Când cu accidentul de bicicletă.

— Aha, a șoptit ea stins.

Parc-ar fi știut că mereu se gândea la ziua aia. Că i se părea cea mai romantică ispravă din viața ei trecută și viitoare.

— Ei, și ți-ar plăcea să ai prieten? a întrebat-o el privind-o concentrat, printre gene. De-acum îți plac în sfârșit băieții, nu?

— Mie... da, numai că...

Era nedumerită totuși. De fapt, ce voia să știe? Cumva, părea s-o întrebe dacă i-ar fi plăcut să fie el prietenul ei, dar nu. Nu, sigur că nu, și-a zis ea în gând. Și-a privit pieptul plat și s-a gândit: clar nu, nu se poate. Oricum, avea prietenă, tocmai i-a zis asta. Plus că era prea mare, de-acum era adult, și-a zis fata. Însă tot nu înțelegea de ce-i zâmbește așa.

Fratele fetei a ieșit din camera lui și s-a postat în capul mesei, cu ochii la partida lor.

— Kev, nu trebuie să stai după fundul ei. Las' că se distrează ea și singură, frate, a zis el zâmbind amuzat.

Fata nici nu știa că era cazul să se simtă jignită. Era cazul să se supere pe frate-su că vorbește așa despre ea. Dar nu s-a supărat. Fratele ei s-a dus la bucătărie și s-a întors peste câteva secunde cu o pungă de chipsuri sub braț și cu câte două beri în fiecare mână.

— Haide, i-a șoptit lui Kevin fratele fetei, ca să nu-i vadă tatăl lor că-i șterpelesc din bere.

Dar fata voia să-și vadă de partidă. Voia să termine. Pentru că seara aceea putea fi cea mai minunată din viața ei.

— Edy, a făcut-o Caelin atentă.

A îndreptat un deget către ea, după care și l-a dus la buze, în semn că trebuia să-și țină gura.

— Clar?

Ea a dat din cap că da, gândindu-se cât de tari erau amândoi și ce noroc pe ea că era părtașă la infracțiunile lor.

Kevin și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

— Bine jucat, Eeds.

După care băieții și-au luat berea și chipsurile sustrase ilegitim și au ieșit din cameră. Fata și-a tras sufletul și

și-a pus ochelarii la loc pe nas. A strâns banii colorați și căsuțele de plastic, câinele și pantoful. A pliat tabla și a așezat-o în cutia destrămată, pe care a pus-o la loc pe raftul cu jocuri din debaraua de pe hol. Dar ceva tot părea anapoda.

S-a furișat în living, și-a sărutat părinții de noapte bună și s-a dus la culcare la ora unsprezece fix. Știa că e unsprezece pentru că, tocmai când închidea ușa camerei sale, la știri se anunța: „Este ora unsprezece, știți unde sunt copiii dumneavoastră?” S-a învelit bine și și-a împins lângă perete animăluțele de pluș – maimuțoi de pluș erau pentru copii, iar fetei i se acrise până peste cap să mai fie copil, proasta de ea.

Când a închis ochii, fata s-a gândit la el. S-a gândit că poate și el se gândește la ea. Numai că el nu se gândea la ea în felul ăla. El o ținea în palma lui, la degetul lui mic, și o modela încet-încet, îi sucea mintea.

— Edy, ridică-te, încerc să-i șoptesc la ureche fetei. Ridică-te și încuie ușa, atât. Altceva nu trebuie să faci. Încuie ușa, Edy, te rog! strig eu la ea, dar fata nu mă aude. E prea târziu.

Deschid ochii. Respir greu. Pe frunte am broboane de transpirație. Mâinile îmi sunt încheștate pe suporturile de pahar. Mă uit repede în jur. Mara mă atinge pe braț, șoptindu-mi:

— Ce faci? Ești bine?

Sunt bine. Sunt în siguranță. Am visat. Am visat doar. Iar acum m-am trezit.

— Da, sunt bine, îi șoptesc eu încuviințând din cap.

În al doilea trimestru, eu și Mara suntem repartizate în aceeași sală de studiu. Altfel nici n-am mai apuca să petrecem timp împreună. Desigur, Cameron și Steve vin la pachet cu ea, pe post de bonus care nu mă interesează deloc.

Eu, Mara, Cameron și Steve ocupăm o masă. Întâmplarea face ca Amanda să stea la masa vecină, uitându-se urât la mine de câte ori se întâmplă să întorc capul încolo. În prima zi i-am făcut cu mâna și am încercat să-i zâmbesc, să-i comunic din gesturi că nu-mi pasă deloc că am devenit curva școlii din cauza minciunilor ei. Ce mare chestie? Nu mă deranjează. De fapt, îi sunt recunoscătoare. La urma urmei, mi-a oferit pe tavă o nouă identitate, una interesantă și nebunească, așa n-a mai trebuit să-mi pese atâta. Nu mi-a mai păsat de nimic. Dar ochii ei de tăciune mă străpung în continuare cu privirea.

Ba chiar își pune colegii de la masă să-mi arunce priviri ucigătoare. Pe una dintre fete o știu deja – e arțăgoasa aia care a adăugat „scârboasă și super-nerușinată“ la insulta de pe peretele toaletei. Încerc să rămân nepăsătoare, să ignor privirile, să nu mă afecteze. O mulțime de fete din școală mă urăsc, mă cred o destrăbălată care o să le fure iubiții. Nu sunt nici oarbă, nici surdă. Le văd cum se uită la mine de parcă aș fi un pericol public, le aud cum vorbesc despre mine, mustăcind și șușotind cu mâna la gură. M-am obișnuit de-acum. Nu-mi pasă de celelalte fete. Dar în cazul Amandei e altceva. Cu ce drept se poartă așa? Eu

ar trebui s-o urască pe ea. Asta dacă mi-ar mai păsa cât de cât, dar nu-mi pasă.

Mara își duce degetele la buze, le sărută, își întoarce palma în sus și suflă. Trimite bezeaua în cealaltă parte a sălii. Cameron lasă creionul pe care-l ascute, îi prinde bezeaua în pumn și se pocnește peste gură cu mâna.

— Chiar n-ați... știi tu... încă? îi șoptesc Marei.

— Încă nu, dar curând. Cred, spune ea ca în transă, uitându-se visătoare la Cameron, care ascute mai departe creioanele colorate ale Marei de parcă e în culmea fericirii.

A fost atât de prinsă cu povestea asta a lor și cu visele la viitorul lor romantic, că nici n-a adus vorba de ziua mea. În fiecare an ieșim doar noi două să mâncăm în oraș. E tradiția noastră. Anul ăsta m-am decis să mergem la Cheesecake Factory, însă nici nu știe încă, n-am apucat să-i zic, în principiu pentru că n-a zis nimic.

— Mara, mai ții minte că mâine...

— Șșș, face domnul Mosner, supraveghetorul nostru, ducându-și degetul la buze. Domnișoarelor, vă rog... nu degeaba se cheamă sală de studiu, aici studiați, nu stați de povești.

— Ce voiai să-mi zici? îmi șoptește Mara.

— Nimic.

Seara aștept ca Mara să mă sune la miezul nopții, ca în fiecare an, ca să-mi ureze la mulți ani. Tot aștept și aștept. Poate a furat-o somnul. Sau poate suntem deja prea mari pentru telefoane de la mulți ani la miezul nopții.

A doua zi dimineată, când mă duc la dulapul meu, nu văd nicio decorațiune aniversară. Nu-i nimic, poate că suntem deja prea mari și pentru decorațiunile astea de pe dulapuri. Însă când mă văd cu ea mai târziu, la ora de mate, la prânz, în sala de studiu și încă de patru ori în pauze, nu

dă niciun semn că ar ști că azi e ziua mea. Iar când mă conduce acasă după ore, nu mă întreabă unde ieșim să mâncăm, nici nu mă anunță la ce oră vine să mă scoată în oraș.

— Edy? Credeam că ieși cu Mara, îmi spune Vanessa când ajunge acasă și mă găsește întinsă pe canapea.

Lasă jos geanta, cheile și corespondența pe care o ținea sub braț și apoi se uită la mine cu o îngrijorare cam exagerată.

— Nu prea am mai văzut-o pe Mara pe-aici de la o vreme. Doar nu v-ați certat, nu? mă întreabă ea cu tonul ei fals-nonșalant, însă prea ascuțit, din care înțeleg că se chinuie din greu să facă pe părintele preocupat.

— Nu, doar că acum are prieten și stă tot timpul numai cu el.

— Atunci nu mai ieși la restaurant? Aș putea să-ți pregătesc ceva, nicio problemă.

— Nu, mersi, e-n regulă. Adică o să ieșim mai încolo.

— Bine, atunci. Unde mergeți? mă întreabă ea începând să sorteze plicurile – unele la gunoi, altele la facturi.

— Cheesecake Factory, mint eu. Am cupoane – ceea ce e adevărat, doar că n-o să fac nimic cu ele.

— Bun.

Gunoi. Factură. Gunoi. Gunoi. Factură.

— Se pare că ai primit o felicitare de la bunica și bunicul, a, și încă una de la tanti Courtney din Phoenix, îmi spune ea întinzându-mi un plic roșu și unul violet.

Așa spune de fiecare dată: tanti Courtney din Phoenix, unchiul Henry din Michigan, verișoara Kim din Pittsburgh, de parcă n-aș avea o singură mătușă cu numele de Courtney, un singur unchi Henry și o singură verișoară Kim.

Deschid mai întâi plicul violet. De la bunici. Pe copertă e un ursuleț care-i întinde un balon altui ursuleț, iar

înăuntru scrie: „Îți doresc o zi de naștere foarte ursoasă!“ O fi o felicitare pentru un copil de cinci ani, dar conține și un cec în valoare de șaptesprezece dolari, iar bunica a adăugat, cu scrisul ei tremurat: „La mulți ani cu ocazia vârstei de 17 ani, Eden!“ Anul trecut mi-au trimis un cec în valoare de șaisprezece dolari, la anul o să primesc unul de optsprezece dolari. Tanti Courtney mi-a trimis o bancnotă de douăzeci de dolari, pe care mi-o vâr în buzunar cu grație.

Mă ridic cu greu de pe canapea și mă duc la mine în cameră, unde mă schimb și mă prefac că mă aranjez pentru marea ieșire. Habar n-am unde aș putea să mă duc să stau vreo două, trei ore.

— Distracție plăcută, îmi strigă Conner din bucătărie când plec.

— Edy, stai așa, dacă dormim când te întorci tu acasă, la mulți ani încă o dată.

Vanessa își întinde brațele să mă îmbrățișeze stângaci în pragul ușii.

— Te iubim, adaugă ea în ultima clipă.

Chiar încearcă, nu pot să zic că nu.

Dar eu nu mai pot deja. E prea greu.

Biblioteca metropolitană pare ascunzătoarea perfectă, e chiar mai bine decât la biblioteca școlii. Aici poți să te simți o ratată absolut penibilă și disperată în liniște, fără să te judece nimeni.

Mi-am scos telefonul. Mi l-am pus în față, aștept ca ea să mă sune. Parcă aud deja cum o să sune, îmi închipui cât de prost o să se simtă când o să-și dea seama că a uitat de ziua celei mai bune prietene.

Frunzăresc alene un caiet de școală. Pe fiecare pagină e trecută doar data și-atât. Cred că la începutul anului am încercat de câteva ori să-mi iau notițe, dar acum nu mai scriu decât „Oare pixul ăsta merge“ din când în când pe margine. De câte ori dau pagina, observ că-mi tremură și mai rău mâinile. Mi le scutur bine. Îmi întind cât pot degetele în față. Apoi mi le fac pumn, strângându-le bine. Și tot așa. Îmi frec palmele de coapse ca să-mi pun sângele în mișcare, sau, nu știu, să rezolv ce problemă or avea. Dar problema se agravează. Mă simt din ce în ce mai nervoasă, așa că-mi tremură și mai tare. Închid furtunos caietul și-mi las mâinile pe copertă. Tot nu-mi trece tremuratul.

Respir greu când îmi iau telefonul și restul lucrurilor și mă duc să solicit un calculator. Chiar dacă e doar o scuză penibilă, ar putea să-mi schimbe mult starea asta nasoală. Îmi verific e-mailurile: nimic de la Mara, dar mi-a scris

Caelin. Mesajul are trecut la subiect „la mulți ani“. Dau dublu-click:

Dragă Edy,
La mulți ani
Cae

Scurt și cuprinzător. Măcar și-a amintit.

RE: la mulți ani
Dragă Cae,
Mersi. Vii acasă săptămâna viitoare de Ziua Recunoștinței?
Edy

Caelin răspunde imediat:

Da, o să vin! Am putea să petrecem niște timp doar noi doi weekendul viitor, cum ți se pare?

Nu-i răspund. Îmi strâng lucrurile. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc undeva. Oriunde. Acasă, dacă n-am încotro.

Tot merg și merg. Aerul rece de noiembrie îmi linge pielea cu limba lui de gheață. Merg mai departe, fără să știu unde. Până când îmi dau seama că am ajuns pe trotuarul din fața unei case pe care ajunsesem s-o cunosc foarte bine odată. Stau pe bordură. Mă întind și ating cu arătătorul stegulețul roșu de pe cutia de scrisori, urmărind încet cu mâna conturul literelor lipite de-a lungul cutiei negre de metal: MILLER.

Îmi trag mâna repede. Oare cât de ciudat arăt dacă mă vede cineva acum? Televizorul din living proiectează o lumină albăstruie slabă pe pereți. Mai e aprinsă o lumină și

în dormitorul părinților lui. La el în dormitor e întuneric, sigur. Pentru că e plecat. E la facultate acum.

Brusc văd cum se desprinde din penumbră pisica lui – țâșnește de după scara de la intrare, agilă și alunecoasă. Se apropie de mine tăind-o drept pe aleea din față, pășind fără zgomot, ca o fantomă. Încremenesc. Pentru că-mi vine dintr-odată foarte tare s-o iau în brațe și s-o iau cu mine acasă.

Chiar mă gândesc serios.

— Revino-ți, Edy! îmi spun șoptit.

Îmi bag mâinile în buzunarele hainei și o iau din loc pe trotuar, silindu-mă să nu mă opresc. Întorc capul. Vine după mine.

— Du-te de-aici! strig la ea. Fugi acasă!

O tot alung, dar se ține mai departe după mine.

O rup de-a dreptul la fugă, cu inima bătându-mi tare în piept.

— Nici n-o să ghicești ce-am făcut azi-noapte! îmi spune Mara când mă urc lângă ea în mașină și-mi pun centura.

Acum, că o am în fața mea, m-a apucat o furie neașteptată. Sunt mai furioasă decât credeam că sunt. Dă pe dinafară de fericire, așa că e clar – chestia de azi-noapte a avut de-a face cu Cameron. Iese cu spatele de pe aleea casei mele, apoi bagă în viteză.

— Păi... am făcut-o, spune ea uitându-se la mine încântată.

— Minunat.

Ea a făcut sex cu prietenul ei, iar eu aproape c-am furat o pisică.

— Absolut minunat, repet eu.

— Ce e? Credeam c-o să te bucuri pentru mine. C-o să fii entuziasmată.

— Felicitări, îi spun bătând lent din palme o dată și încă o dată.

Zâmbetul i s-a întors pe dos când încetinește la stop.

— Ce nu-ți convine?

— Nu-mi convine că m-ai lăsat singură aseară!

— Despre ce vorbești?

— Ia gândește-te, Mara. Ce zi a fost ieri?

— Nu știu, joi?

— Știi ceva, hai s-o lăsăm baltă, nici nu mai contează.

— Bine, îmi răspunde ea înțepat.

Calcă accelerația până la capăt când o luăm pe strada principală.

Nu mai spunem nimic până ajungem la școală. Aerul din mașină e apăsător, încărcat de vorbe amare nerostite și de toate lucrurile pe care le ținem în noi de atâta timp. S-a acumulat o asemenea presiune, că stă să crape parbrizul. Când trage în sfârșit mașina în parcare a elevilor, arunc centura deoparte și, chiar când să deschid portiera, supapa care ne împiedică să explodăm...

— Așteaptă, Edy, îmi spune Mara.

Mă opresc.

— N-aveam de gând să-ți spun nimic, dar... o să-ți spun și gata. Trage adânc aer în piept și apoi îl dă afară. De la o vreme ai devenit foarte dificilă. Foarte, foarte dificilă. Mi se pare că de când am început să mă văd cu Cameron ai început să te porți...

Se întrerupe, încercând să găsească o exprimare mai diplomatică.

— Ca o scorpie vrei să zici? îi zic eu râzând – chiar că sunt scorpie.

— Da, încuviințează ea încet.

— Păi, de când ai început să te vezi cu Cameron te porți ca o prietenă de căcat. Nici mie nu mi-a fost deloc ușor cu tine, pentru că ai devenit total egocentrică, nu mai bagi în seamă nimic și pe nimeni în afară de tine! Nu te obligă nimeni să stai cu mine, Mara, așa că, dacă ai ceva mai bun de făcut, te rog, nu vreau să-ți stau în cale...

Sunt silită să mă opresc ca să-mi trag sufletul.

— Oho. Chiar ești în halul ăsta de geloasă? mă acuză ea.

— Geloasă? Nu mă face să râd!

— Chiar nu suporti să mă vezi fericită, nu? mă întreabă ea de parcă aş putea să-i răspund la o întrebare atât de răutăcioasă. Ei bine, n-am de gând să fiu toată viața nefericită doar pentru că așa ești tu. Dacă mi-ai fi într-adevăr prietenă, nu ți-ai dori așa ceva pentru mine, te-ai bucura de fericirea mea!

— Nu sunt nefericită. Nici nu-mi doresc să fii nefericită, Doamne, nu-mi vine să cred că poți să-mi spui așa ceva!

— Ba ești, și mai și simți nevoia să tragi pe toată lumea în jos, ca să fie ca tine. Eu una nu mai am chef de așa ceva, am ieșit din schemă, da? N-ai decât să fii nefericită dacă vrei, doar lasă-mă să-mi văd de ale mele, ne-am înțeles? Eu sunt îndrăgostită de Cameron, sunt în sfârșit fericită, iar tu te porți de parcă ar fi ceva rău, de parcă m-ai considera o idioată sau mai știu eu ce!

— Da, păi, poate chiar ești. Poate chiar e penibil să-ți pui toată viața la cheremul unui tip! îi strig eu simțind cum îmi năvălește sângele în fiecare celulă din corp.

— Poate tu ești aia penibilă! Prefer să am pe cineva care ține la mine în loc să...

Dar se abține să-mi spună ce avea de gând să-mi spună, probabil de ceva vreme chiar.

— Hei, termină-ți ideea, Mara, mai ai un pic!

— Hai să fim serioși, spune ea tăios, după ce te despați de un tip, nu-ți mai trebuie decât un duș și gata, următorul – asta mi se pare penibil!

Nici nu apuc să înțeleg prea bine ce spune, că am și coborât din mașină, trântind portiera atât de tare, că mă trece un junghi în umăr.

Nu mai vorbim deloc toată ziua și nici măcar nu ne uităm una la alta. Apoi vine sâmbăta și ea nimic. Mă sună duminică. Las să intre căsuța vocală, dar ascult mesajul imediat.

„Bună. Eu sunt. Uite, îmi pare rău că am uitat de ziua ta. Poate că m-am purtat într-adevăr ca o prietenă de căcat. Îmi pare rău că ți-am spus chestiile alea. Adică, îmi pare rău că ți le-am zis în felul ăla. Dar am vorbit serios, Edy. Și cred că poate ar fi bine să discutăm. Așa că sună-mă după ce asculți mesajul. OK, pa pa.“

Luni mă duc pe jos la școală și ajung mult prea devreme. Profit de asta ca să-mi fac curățenie în dulap. Când aud niște pași ușori, știu că e Mara fără să mă mai uit. Mă prefac că n-o văd, deși suntem numai noi pe coridor la ora aia.

— Bună, mă salută ea venind lângă mine. Am trecut pe la tine. Mama ta mi-a spus că ai plecat mai devreme.

Nu-i răspund. Cotrobăi mai departe în vrafu de hârtii care s-a strâns în fundul dulapului.

— Ce, acumă nu mai vorbești cu mine? mă întreabă pe un ton tăios.

Mă întorc în sfârșit spre ea.

— Am crezut c-o să mă suni în weekend, continuă Mara. N-ai ascultat mesajul?

— Ba da, răspund eu în sfârșit.

— Bun, și n-aveai deloc de gând să mă mai suni?

— Păi, nu pot să zic că m-a încântat felul în care ți-ai cerut scuze, Mara.

— Nu ți se pare că-mi datorezi și tu niște scuze?

Rămânem față în față, cu brațele încrucișate pe piept, așteptând amândouă scuze din partea celeilalte.

— Bine. Chiar îmi pare rău că ți-am spus ce ți-am spus, recunosc eu. Nu cred că ești penibilă pentru că ești cu Cameron. Și chiar vreau să fii fericită, pe cuvânt. Doar că... m-a durut.

— Edy, știu. M-am simțit așa de vinovată că ți-am spus lucrurile alea, pe bune, chiar n-am vrut să sune în halul ăla. Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Și, fir-ar să fie, chiar sunt cea mai mare cretină din universul ăsta pentru c-am uitat de ziua ta. Tot nu-mi vine să cred că am făcut una ca asta!

— Nu, nu-i nimic, serios. Am exagerat.

— Nu, a fost de căcat din partea mea. E de neiertat.

— Nu-i de neiertat, îi spun. Avem voie să ne certăm o dată la șapte ani, nu? O să te iert dacă mă ierți și tu, ce zici?

— S-a făcut, spune ea zâmbind.

— Ei... încep eu știind că moare să-mi povestească. Cum a fost?

Trage aer adânc în piept și oftează, sprijinindu-se moale de dulapuri, privind visătoare cu ochii în tavan.

— Fantastic. A fost atât de minunat, Edy, serios. Nu credeam că o să simt așa ceva pentru nimeni. Stai, nu pot să-ți povestesc aici. Hai să ne cărăm, până nu ne vede cineva – hai să mâncăm ceva, ne întoarcem mai târziu. Fac cinste, bine?

Trântesc ușa dulapului.

— Hei, m-ai convins de cum ai zis „Hai să ne cărăm“, spun eu râzând.

O luăm la fugă spre cea mai apropiată ieșire.

Caelin vine acasă de Ziua Recunoștinței, așa cum a zis. Se străduiește să se poarte de parcă ne înțelegem de minune, însă amândoi știm că nu e așa. Vineri după cină vine să-mi bată la ușa camerei. Își vâra apoi capul pe ușă și-mi spune:

— Ei, Edy, pe mâine? Numai noi doi? Ne-am înțeles?

— Cred că da, zic eu ridicând din umeri.

— Super, spune el zâmbind și rămâne stângaci în pragul ușii. Păi, eu o să ies, așa că...

Îmi face cu mâna și dă să plece.

— Și eu o să ies, strig după el, de parcă ne-am întrece sau ceva.

Reapare în cadrul ușii.

— Da?

— Da, și?

— Nimic, spune el, dar mă privește sever. Doar, știi tu, te rog să ai grijă. Da, Edy?

Dau ochii peste cap și continui să-mi caut ceva de îmbrăcat în șifonier.

Se simte ca o vibrație în aer în timp ce eu, Mara, Cameron și Steve ne îndreptăm cu mașina spre o petrecere din căminul unui amic de-al unui amic de-al colegului de cameră al unui amic care se știe cu vărul lui Steve. Asta aproape echivalează cu o invitație. Nu ne trebuie mai mult, pentru că toți am fost nevoiți să ne petrecem două

zile și ceva cu familiile noastre în spații neîncăpătoare, așa că suntem gata să explodăm. Sau poate doar eu. Tragem la sorți cine va conduce la întoarcere. Cameron are ghinion, așa că trebuie să rămână treaz.

— Nu-mi pasă, atâta timp cât sunt cu Mara, ne anunță el. Nu trebuie să mă fac varză ca să mă distrez.

Steve îmi deschide nenorocita de portieră. Îl ignor.

— Foarte frumos, Cameron. Dar eu chiar trebuie să mă fac varză ca să mă distrez, așa că intrăm odată?

O pornesc înainte, luându-mă după muzică. Steve râde. N-am glumit, îmi vine să-i spun. De fapt, am vorbit cât se poate de serios. Nu doar că trebuie să mă fac varză ca să mă distrez, trebuie să mă fac varză ca să rezist pur și simplu – acum, când mă gândesc că mai e un weekend întreg până pleacă Caelin și Kevin. Mă simt de parcă am nevoie de heroină sau mai știe eu ce. Dacă aș putea să fac rost de așa ceva, aș fi în stare să-mi bag în venă, probabil.

Mara mă ajunge din urmă.

— Bun, ia zi, ești interesată sau nu?

— De el? zic eu dând din cap spre Steve. Nu, sigur că nu.

— Haide, Edy, de ce? mă întreabă ea luându-mă strâns de braț.

— Pentru că e atât de...

Când mă uit în spate, Steve îmi face cu mâna.

— E atât de...

— Ce, atât de drăguț? E prea drăguț pentru tine, prea deștept, prea frumușel la modul adorabil?

Trag un șut într-o bucatăică de ciment desprinsă din alee.

— Numai să nu te aștepți să mă culc cu el, bine?

— Deloc! strigă și se repede înaintea mea să lovească și ea bucatăica de ciment, trăgându-mă de braț și făcându-mă să mă împiedic.

— Ei bine, el se așteaptă!

Îmi iau avânt și șutez cu putere pietricica în gardul viu de lângă trotuar, punând capăt acestei diversiuni mărunte.

— Ba nu... se întrerupe, apoi continuă în șoaptă, trăgându-se mai aproape de mine: ...Nu se așteaptă să te culci cu el.

— La ceva tot se așteaptă el, asta e clar.

Mă mai uit o dată în spate, la Steve și la Cameron – se înghiontesc râzând, venind mai aproape.

— Ești incorigibilă, pe bune, îmi spune Mara râzând. E un tip simpatic și de treabă, interesat de tine. Nu poți să lași lucrurile să se întâmple?

Ceva mai târziu, după patru pahare de plastic și jumătate, mă aflu pe un hol aglomerat, alcoolizat și inundat de note joase de bas, iar Steve e lângă mine, punându-mi tot felul de întrebări tâmpite.

— Și, te-ai hotărât unde dai la anul? îmi strigă el încercând să se facă auzit în vacarmul din jur.

Nu dau nicăieri la anul, dar n-are niciun rost să i-o spun. Așa că mai iau o gură de băutură și-l las pe Steve să vorbească mai departe.

— Te-ai gândit dacă dai la o facultate de-aici? mă întreabă el. Știi că e o universitate de stat și-așa mai departe, dar măcar e aproape de casă – ceea ce-i bine, nu?

— Aha.

Mai iau o dușcă și simt că îmi arde gâtleejul. Caelin ar fi putut să dea la un colegiu din zonă și să rămână acasă. Dar colegiul ăsta de stat nu era de nasul lui. Putea să învețe moca – bursă completă și tot. Eu n-o să am parte în veci de așa ceva, n-o să știu niciodată cum e, dar pentru el n-a fost de-ajuns. A trebuit să plece. Și să mă lase să putrezesc aici. Singură în casă cu Vanessa și Conner. Nenorocitul.

— Eu nu mă pot hotărî la care din... începe Steve.

Însă habar n-am ce spune acolo, pentru că tocmai atunci apar doi tipi la bustul gol care se apucă să țipe în gura mare, numai că el nici nu pare să observe.

— Așa că... practic... aud eu pe fragmente. Au o selecție fantastică de specializări în arte liberale, dar e atât de scump, că nu știu. Oricum n-am note atât de bune încât să sper la o bursă.

Dau din cap, făcându-mă că-l ascult.

— Îți place cumva fotografia? strigă el.

— Ha?

— Te-am întrebat dacă-ți place fotografia, repetă el urlând și mai tare.

De fapt l-am auzit, numai că nu-mi dau seama cum am ajuns la subiectul ăsta. Poate n-am auzit eu ceva. Țin minte că se ocupa de fotografiile din anuarul școlar când eram în a noua.

— Ăă, da. Sigur.

— Ai putea să vii pe la mine în weekend. Să-ți arăt camera mea obscură.

Izbucnesc în râs. Pe-asta chiar n-am mai auzit-o. Are o bilă albă pentru inventivitate.

— Ce-i așa de amuzant? mă întreabă el cu un zâmbet nedumerit pe față.

— Nimic, doar... camera ta obscură? Ce mai e și asta?

— Camera mea obscură. Mi-am transformat șifonierul din dormitor într-o cameră obscură. Știi tu, ca să dezvolt pe fotografii.

— A, o cameră obscură.

La propriu.

— Exact.

— Exact.

— Ei? face el.

— Ei... repet eu, ce?

— Ei, ai vrea?

— Ce să vreau?

— Să vii la mine.

— A.

— Da?

— Nu, am zis „a“, îi spun ridicând vocea.

— A. Deci da?

— Ăă...

— Ce?

— Bine.

— Pe la cât? mă întreabă el. Când vrei tu, nu știu. Dimineața sunt la muncă, așa că... Ce știu eu, poate pe după-amiază?

De-asta nu stă lumea la discuții la petrecerile astea. Îmi termin băutura din pahar. Porcăriile astea de discuții.

— Hei, Steve? fac eu și-i zâmbesc dulce, ca să-l ung la inima lui de băiat bun. Ai putea să-mi mai aduci ceva de băut, te rog?

O să-mi prindă tare bine.

— Da! Da, sigur. Vin imediat.

Și se pierde fericit în marea de chipuri, cu paharul meu roșu în mână.

— Hei, ți-ar prinde bine ceva de băut, nu? Îmi spune un tip care tocmai trecea pe-acolo, sprijinindu-se de perete, lângă mine, cu două sticle maro de bere în mâini.

Nu pot să zic că arată bine. Nu pot să zic că arată nici-cum. Și fix asta caut eu.

— Poate, răspund eu.

— Nu stai în căminul ăsta, așa-i? mă întreabă el întinzându-mi sticla.

— Nu.

O iau. E deja deschisă. Sper că sunt suficient de trează încât să-mi amintesc să nu beau din ea. Deși nici n-ar fi

nevoie să mă drogheze ca să plec cu el, pot s-o fac chiar acum.

— Așa credeam și eu, te-aș fi ținut minte, îmi spune el și mă măsoară din cap până-n picioare, zâmbind.

Clar sunt suficient de trează ca să mă prind ce și-a pus în gând.

— Unde stai? îmi strigă el uitându-se în sfârșit în ochii mei.

— În oraș.

Nu îl mint.

— Hei, abia dacă te aud aici... Vrei să mergem mai încolo pe hol?... știi o cameră...

Iau o dușcă din berea pe care mi-a dat-o el.

Apoi mă trezesc că mă iau după el pe hol – mă trage de mână, ținându-mi-o fără vlagă, îi simt palma ca un pește mort. Mă conduce într-un apartament din ăla cum vezi în seriale, cu o cameră comună și dormitoare de-o parte și de alta. Peste tot sunt tot felul de oameni care râd, strigă unii la alții, se sărută pe canapele, scaune și măsuțe. Intrăm într-o cameră pe ușa căreia scrie REZERVATĂ PENTRU RACHAEL, VĂ DAU AFARĂ. Înăuntru e o veioză decorativă ale cărei culori se schimbă în permanență și care proiectează pete mov și albastre peste tot, dând încăperii un aer sinistru, subacvatic. Rachael s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta. Tipul îmi ia sticla din mână și pune amândouă berile pe biroul lui Rachael, lângă computer.

Se apropie de mine și-și plimbă două degete pe brațul meu.

— Și, ăă, ce studiezi?

— Nu trebuie să vorbim, îi spun eu descălțându-mă.

— La fix, îmi spune el răspândind un damf de bere.

Nu ne mai sinchisim cu aparențele. Îmi dă jos cămașa stângaci, smulgându-mi un nasture. În ritmul ăsta, nici

n-o să se prindă Steve că am plecat undeva. Patru pași și ne prăbușim pe patul micuț al lui Rachael. Se desface la curea, la nasturele de la pantaloni și își trage în jos fermoarul.

— Doamne, cât de sexy poți să fii, bâiguie el cu gura lipită de a mea, chinuindu-se să mă sărute, să-mi scoată pantalonii și să-și vâre mâinile în sutienul meu în același timp.

Mă scotocesc în buzunarul de la spate, după prezervativul pe care l-am luat în caz că Steve se dovedea a fi mai mult decât băiatul plicticos și politicos pe care-l știu. Tipul își scoate cămașa. Când se lipește de mine, îi simt corpul moale și fără mușchi. Nu mă deranjează. Puțin mă interesează așa ceva. Mă interesează clipa de față – să uit, să mă descotorosesc de mine însămi.

Chiar când îmi trage el pantalonii în jos, peste fese, se deschide ușa. Mă uit într-acolo. Două siluete: Rachael, bănuiesc, și un tip cu care a venit de mână.

— Hei, ce dracu'!? le strigă tipul de pe mine celor două siluete.

— E camera *mea*, boule!

Rachael, o tipă mărunțică, intră nervoasă și aprinde lumina. Îmi acopăr ochii cu o mână și cu cealaltă corpul.

— Ce mama dracului? aud foarte lent o voce ciudat de familiară.

Mă uit pe furiș printre degete. Nu. Nu, nu, nu.

— Eden, scoală-te de-acolo! îmi strigă el. Hei! Dă-te de pe ea, boule! La dracu', e soră-mea! urlă el la tip.

— Valea din patul meu, ce scârbos! strigă și Rachael la noi gata să plângă, cu toată freza ei pseudo-punk și blugii mulați.

Dac-ai vedea-o pe stradă, ți-ar lăsa impresia că e o tipă *cool* sau măcar interesantă. Dar aici o dau de gol posterele

din reviste pentru adolescenți, cu staruri sexy, la bustul gol. E o făcătură mai mare ca mine. Mă umflă râsul. Îmi vine s-o întreb dacă inelul din nas e cu magneți, dar momentan se pare c-am uitat cum să-mi folosesc vocea. Tipul de deasupra mea se uită la mine de parcă aș fi dusă rău.

— Îți sparg fața, boule, spune Caelin năpustindu-se spre pat, dacă nu te dai dracului jos de pe soră-mea în clipa asta!

— Frate, calmează-te, zice tipul fără nume, chinuindu-se să se încheie la prohab și să se dea jos de pe mine.

— Toată lumea să iasă dracului din camera mea! urlă Rachael ascuțit, cu mâinile în șolduri și-un aer comic, în loc să fie amenințător.

Tipul se dă în sfârșit jos de pe mine, iar eu mă chinui să mă închei la pantaloni.

— Caelin, ceeee... faci...

Aici, vreau să-l întreb. Mă mir că mi se împleticește limba atât de tare, că pronunț cuvintele atât de greu și că mă simt așa de amețită, încât trebuie să mă țin de birou.

— Ce dracului faci *tu* aici? îmi urlă el în față.

De-abia pot să mă țin pe picioare, clar m-am îmbătat mai rău decât credeam.

— Dar tu? face el și-l lipește pe tip de peretele camerei lui Rachael, dărâmând un teanc de cărți. Are șaispe ani, perversule! Ce dracului crezi că faci aici?

— Încetează! urlă Rachael. Îmi distrugi camera.

— Frate, calmează-te... n-am știut, da? Chiar n-am chef să mă pun cu tine.

Ridică mâinile ca și cum ar spune „nu trage, sunt nevinovat”. Chiar pare să se teamă de frate-meu.

— N-am șai...

...șpe ani, vreau eu să zic, dar Caelin mă fulgeră cu privirea, iar în ochi i se citește atât de clar dezgustul și ura,

că înlemnesc. Înlemnesc de-a dreptul. Pentru că frate-meu aproape m-a prins făcând sex cu un tip în camera în care voia el să facă sex cu fata care locuiește de fapt în camera asta, iar acum stau aici în sutienul meu negru de dantelă și e clar că propriul meu frate se abține cu greu să se uite la sânii mei.

— Paștele mă-sii, Edy! N-ai de gând să te îmbraci odată, ce dracu'? spune el lăsând ochii în jos și dându-se de lângă tip.

— Eu m-am cărat, spune tipul pescuindu-și cămașa și ieșind împleticindu-se în larma de-afară.

— Chiar ai fi făcut sex cu tipul ăla, Eden? Îl cunoști măcar?

Mă închei la cămașă și iau de pe pat prezervativul nedesfăcut, vârându-l în buzunar.

— Și ce, tu o cunoști pe ea? îl întreb arătând spre Rachael, care-și inventariază bunurile, să se asigure că n-am furat sau distrus ceva.

— Știți ce, chiar vreau să vă cărați amândoi acum, în clipa asta, spune Rachael punându-i lui frate-meu cele două beri în mână.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat, îi spune Caelin trăgând-o mai la o parte.

Rachael își încrucișează brațele pe piept, dându-și ochii peste cap.

— Pleacă odată, îi poruncește ea.

— Bine, șoptește el, scuze.

Ieșim din dormitorul lui Rachael în camera comună, fără să vorbim și fără să ne privim măcar.

— Nu-mi vine să cred, căcat, mormăie el punând berile pe un teanc de hârtii de pe masa de lângă ușă.

După ce ieșim pe hol, se apucă să urle la mine:

— Ce dracului cauți aici, Edy?

Urlă din cauza muzicii, dar mai ales pentru că e furios, nu l-am mai văzut de mult atât de furios pe mine.

— Caut ce cauți și tu, Caelin, din câte înțeleg.

— Termină. Termină, ce dracu'. Nu face pe deșteapta.

— Nu fac, ce dracu'! îi urlu în față, neștiind dacă sunt furioasă pe el sau amuzată.

Zâmbesc fără să vreau.

— Te-ai enervat cumva că ți-am futut toată schema? Că ți-am futut schema de futai, adică.

Nu asta încercam să spun.

— Știi ce vreau să zic. Voi ai s-o fuți pe tipa aia, zic eu râzând, pentru că am zis de atâtea ori „fut“ în toate variantele, că mi se pare super-haios.

— Ești beată, Edy. Ești beată rangă și tipul ăla a încercat să profite de starea ta! Ai avut noroc că am intrat când am intrat, spune el cât se poate de serios, de parcă dacă profită cineva de starea în care te afli ar fi cel mai grav lucru care ți s-ar putea întâmpla, de parcă fetele nu trec prin așa ceva aproape în fiecare zi.

— Să profite de starea mea? râd eu isteric. A mea?

Hai că-i haios.

— Ești beat, Caelin? spun eu și dau să-l înghiontesc, dar cad peste el. A fost mai degrabă invers, dacă te interesează. Nu te-ai prins? Nu sunt surioara ta dulce, nevinovată și proastă. Nu sunt...

— Bine, bine, termină odată, spune el ridicând mâna, de parcă poate să-mi închidă gura printr-un simplu gest.

Se uită în jur părând jenat.

— Nu. Tu ce-ți închipui? Îți închipui că nu beau, că nu fumez, că nu mă fut...

— Dumnezeu, Eden!

— A, pardon, că nu fac sex, că nu fac dragoste – cum se zice?

— Termină.

— Ți închipui că n-am făcut sex cu sute de tipi, Caelin?

— Tacă-ți gura!

— Bine, poate nu sute. Mai degrabă o sută sau cam pe acolo, poate mai mulți, poate mai puțini, desigur.

Bine, ar fi fost șaisprezece dacă nu ne întrerupea el, dar pun pariu că dacă aș include toți tipii cu care m-am hârjonit fără să ajungem să facem sex, cifra s-ar apropia de o sută. Iar o sută pare mai înfiorător decât cincisprezece. Uneori e de-ajuns să-mi fac doar un pic de cap. Dar nu de la o vreme. De la o vreme nu-mi mai ajunge nimic.

— Tacă-ți gura, Edy, vorbesc serios! Îmi spune el printre dinți, coborând glasul.

— Edy, mă strigă cineva din spate.

Mă întorc repede, pierzându-mi echilibrul. Caelin mă apucă de braț. Mă smucesc.

— Te căutam.

E Mara, urmată de Cameron și de Steve mai în spate.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea uitându-se când la mine, când la Caelin.

— Cum ce s-a întâmplat, Mara? urlă Caelin. N-aveți ce să căutați aici!

Apoi se uită lung la Cameron și Steve.

— Voi cine naiba sunteți?

Hotărâsc să le fac cunoștință.

— Caelin, el e Cameron, prietenul Marei, e un tip minunat, de vis, nici nu trebuie să se facă varză ca să se distreze, ți-ar plăcea de el, el o să ne ducă acasă cu mașina. Iar el – și mă agăț de umărul lui Steve – el e Steve. Dar n-ai de ce să-ți faci griji din cauza lui. Aparențele înșală, deși pare un tip obișnuit, în adâncul lui e un puști timid și tocilar, nu, Steve?

Întorc capul ca să mă uit la el, însă mă răsucesc din greșeală cu totul și mă izbesc de el. Mă țin mai bine de

umărul lui, încercând să-mi recapăt echilibrul, iar el mă pune imediat pe picioare.

— Vezi? râd eu. Vreau să zic că Steve e un tip de treabă, Caelin, un băiat tare bun și de treabă, dar... urlu eu, apoi mă opresc să-mi trag sufletul. Dar m-a invitat să-i văd camera obscură și el e perechea mea în seara asta. Am venit împreună, Caelin. Da, am venit aici cu un băiat!

Îl simt pe Steve desprinzându-se de sub brațul meu, dar nu-mi iau ochii de la Caelin, vreau să-mi întipăresc în minte reacția lui.

— Edy, te rog eu mult de tot să taci dracului odată! urlă el la mine.

Înregistrez tot, mă chinui să întipăresc totul în minte – obrații lui îmbujorați, vena de la tâmplă care-i zvâcnește, glasul spart, mâinile tremurătoare, cât de rău și-a pierdut controlul.

— Ei, haide, haide... sare Mara să mă apere.

— Nu, e în regulă! urlu eu mai tare decât intenționez. Caelin nu prea reușește să se obișnuiască cu gândul că soră-sa e o mare târfă. Nu, Cae? Asta te deranjează de fapt, așa-i? Sau te mai macină ceva?

O clipă se uită la mine și chiar mă vede, se uită cu o expresie atât de furioasă pe chip, încât pare în stare să mă pocnească. Mai că-mi doresc s-o facă, m-aș simți mai bine decât să mă ignore mai departe complet, să se poarte cu mine de parcă aș fi un firicel de praf neînsemnat care-i murdărește viața altfel impecabilă. Însă apoi își revine la fel de repede și deja nu mă mai vede.

— Știți ce, s-a îmbătat în ultimul hal, spune el vorbind cu ceilalți trei. Puteți s-o duceți voi acasă sau nu? îi întreabă el prefăcându-se că nu exist – la jocul ăsta se pricepe chiar mai bine decât la baschet.

— Da, frate. Sigur. O ducem, promit, îi spune Cameron dând din cap cu un aer serios și responsabil.

Îmi vine să le strig DUCEȚI-VĂ DRACULUI tuturor, lui Caelin, lui Cameron, lui Steve, chiar Marei, oamenilor care se uită la noi, lui Rachael, tipului care ar fi devenit numărul șaisprezece, lui Kevin, dacă e prin zonă, și sigur e.

Caelin pleacă. Nu se uită la mine, nu mai spune altceva. Mă lasă și pleacă. Toată lumea se uită strâmb la mine, cu o milă stânjenită, de parcă am pierdut o partidă importantă sau ceva. Nu știu de-a ce ne-am jucat, dar se pare că am pierdut. Sau așa cred ei. N-am pierdut. El a pierdut. El e un ratat. Toți sunt niște ratați. Nu eu.

— Ești bine? mă întreabă Mara lăsându-și mâna pe umărul meu.

— Da, clar, pufnesc eu.

Doar sunt dură. Nu cedez la așa ceva. Și ce dacă?

— Iubita mea, văd că plângi, îmi spune ea părând îngrijorată.

— Ba nu plâng!

E ridicol. Dar când mă șterg la ochi cu mâneca, văd două dungi negre, murdare, de rimel.

— N-am văzut-o niciodată să plângă, le spune ea lui Cameron și lui Steve.

— Te aud, să știi, și oricum, nu plâng! Poate mi s-au umezit ochii cine știe de ce, dar nu plâng, strig eu.

Nimeni nu spune nimic tot drumul până acasă.

A doua zi, Caelin nici nu vorbește cu mine. Bineînțeles că nu mai petrecem nicio zi împreună ca între frați, cum fusese planul. Iar când mă trezesc duminică dimineață, a plecat deja.

Iar apoi, luni la școală, nimeni nu prea vorbește cu mine. Nici marți. Nici miercuri. Nu-mi pasă că nu vorbește Cameron cu mine. Și, sincer, nu-mi pasă nici că nu vorbește Steve cu mine. Cât despre Mara, nu pot să spun că mă ignoră, dar nu pare prea încântată că exist.

— Ascultă, de ce se poartă toată lumea ciudat cu mine? o întreb în cele din urmă pe Mara joi, când mă duc la dulapul ei.

— Cum adică? mormăie ea fără să se uite la mine.

— După petrecerea aia nu mai vorbește nimeni cu mine.

— Eu vorbesc cu tine chiar acum.

— Da, aproape deloc.

— Păi, nu ți se pare normal? Te-ai purtat foarte urât, Edy.

— Nu cu tine.

— Nu, dar ai făcut mișto de Cameron, spune ea și se oprește, așteptându-mi reacția. Și de Steve, știi că-i plăcea sincer de tine și te-ai purtat îngrozitor cu el.

— Nu m-am purtat chiar îngrozitor.

Dacă a fost prost să-i placă de mine, e vina lui.

— Edy, e clar că l-ai lăsat baltă și te-ai dus să te combini cu alt tip. Dar e doar un tocilar, nu? Așa că ce mai contează? face ea dând ochii peste cap.

— Ei, dacă pui problema așa, chiar pare urât, da' nu asta am zis, nu s-a întâmplat așa. De fapt.

Mara își încrucișează brațele pe piept clătinând din cap.

— Eram beată, Mara. N-am vorbit serios, știi doar.

— Da, exact, spune ea și trage adânc aer în piept. Și chiar cred că ai o problemă, Edy.

— Ce, o problemă cu băutura? Nu beau așa de mult, tu bei mai mult decât mine.

Trânțește ușa dulapului, complet exasperată, de parcă e cine știe ce chin să discute cu mine.

— Nu, nu asta voiam să spun. Nu ai o problemă cu băutura, însă o problemă tot ai. Zici că n-ai vorbit serios, nu?

— Da, asta am zis, mă răstesc eu la ea, pierzându-mi răbdarea.

— Dar niciodată nu vorbești serios.

— Și ce?

Chiar mă rog să-mi spună odată unde bate, în loc să mă supună la toate testele astea psihologice.

— Și nu iei absolut nimic în serios. De la o vreme pur și simplu ești departe, Edy, ești foarte departe. Îmi fac griji.

— Cum adică sunt departe, despre ce vorbești?

— Păi, nu știu, simt că mai ai un pic și-o să pici în prăpastie sau ceva.

Își mișcă degetele, mimând un om care merge prin aer, după care își lasă brusc mâna în jos, de parcă s-ar azvârli în gol de pe o stâncă.

— Chiar exagerezi rău de tot.

Clatină hotărât din cap.

— Nu, de data asta chiar ți-ai pierdut controlul. Pe bune. Știi, te porți ca o nebună, până și după standardele tale.

— De unde ți-au venit asemenea idei? S-a întâmplat să beau un pic cam mult și să fiu mai nepoliticoasă cu iubițelul tău scump, așa că mă faci nebună?

— Edy, termină. Știi despre ce vorbesc. E vorba de tot.

Mă trezesc zâmbind ironic – e zâmbetul ăla superior al lui Caelin care mă face să-mi vină să-l pocnesc peste gură, ca să-i sparg buzele alea ce-mi surâd strâmb.

— Mulțumesc că-ți pasă atâta de mine, mă răstesc eu la ea printre dinți, dar pot să-mi port singură de grijă.

— Edy... începe ea, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos, cum se întâmplă când de-abia se mai abține să nu plângă. Nu-mi place cum ai ajuns.

— Cum am ajuns? o întreb eu, lăsând deoparte orice ton drăguț.

Deja nu mai rezistă, îi dau lacrimile.

— Nu mai judeci deloc cum trebuie, o să... o săpățești-ceva, spune ea rapid, înainte s-o podidească plânsul. Te rog. Ascultă-mă. Bine?

Cum eram cândva

Apoi trage aer în piept și văd că i s-au umplut ochii de lacrimi, o să plângă din clipă în clipă. O lacrimă i se prelinge pe obraz, apoi urmează și celelalte, ca niște picuri de ploaie pe un geam. Plânge de-a dreptul de-acum. Și, ca o prietenă minunată ce sunt, o las și plec.

Etrecut de miezul nopții. Afară ninge cu fulgi grei și se aude vântul urlând. Nu pot să dorm. Nu-mi găsesc poziția. Prostia asta de sac de dormit denivelat. Când întorc capul, dau peste anuarul din clasa a noua, pe care l-am pus sub piciorul biroului, ca să-l țină drept. Îl trag de cotorul subțire și iese imediat. Iar biroul rămas fără sprijin se clatină în față.

Frunzăresc absentă anuarul până la rubrica cluburilor și organizațiilor școlare.

Clubul de lectură de la prânz.

Domnișoara Sullivan postată la biroul de recepție din bibliotecă, cu ochelarii în vârful nasului și arătătorul la buze – liniște! Noi șase în jurul ei, trei la dreapta și trei la stânga, toți cu mutre nevinovate, întinzându-i șase mere roșii lucioase – vai, ce tocilari eram, niște tocilari absoluți. A fost ideea mea. Steve și-a montat trepiedul aparatului foto unde i-am indicat eu cu benzi adezive. Am fost strictă și în privința merelor. Soiurile Cortland, Empire, Gala, McIntosh și bot de iepure erau permise, dar merele galbene sau aurii erau interzise, ca să nu mai zic de cele verzi – cum să apară așa ceva în vreo poză de-a mea din anuar? Chiar le-am dat un e-mail, ca nu cumva să apară cineva cu mărul greșit și să strice totul. Cred că atunci a început clubul de lectură s-o ia la vale. Însă, dac-ar fi fost vreo competiție pentru cea mai bună poză de grup din acel

an, Clubul de lectură de la prânz ar fi câștigat detașat. Mă uit la granulația diferitelor nuanțe de gri ale merelor din poză – se potrivesc de minune. Un măr galben sau verde ar fi distrus tot efectul, sunt convinsă.

Mă uit mai de aproape la poză, la fețele noastre caraghioase, la obrajii rotunzi ai lui Steve, la fața sinceră a Marei, la domnișoara Sullivan, care ne ținea isonul, și în sfârșit la mine. Am părul legat la spate și ochelarii vechi la ochi. Pe față am un zâmbet, dar pare anapoda, pentru că ochii spun altceva – sunt întunecați, goliți de expresie, morți. De parcă lipsește ceva. Nu știu ce. Însă lucrul care lipsește e important, crucial, ceva ce-a fost răpit de la locul lui. Ceva ce nu mai există acum. Poate n-o să mai existe niciodată.

Răsfoiesc până ajung la rubrica sportivă. Echipa de baschet a școlii. E prezent acolo, undeva în adâncul creierului meu, ca o bătaie permanentă pe umăr. Din noaptea când m-am trezit în fața casei lui. L-am băgat înapoi în ungherul unde-i e locul. Dar acum trebuie să-l văd. Nu mai pot să-i ignor prezența. Când sunt atât de aproape de el. Îmi plimb degetul pe chipurile din poză. Iată-l. În geaca lui cu numărul 12. Josh. Inima îmi bate mai tare în piept, ca pe vremuri. Mă silesc să închid ochii. Mă silesc să dau pagina. Ca să nu-i mai văd fața, să nu-i văd numele pe listă, ca să-l uit iar câte zile oi mai avea.

În loc să mă uit la el, răsfoiesc până ajung la rubrica claselor a noua, ca să văd iar stafia fetei care eram odată. Iat-o, între Maureen Malinowski și Sean Michaels. Cu ochelari și tot tacâmul. Cu un zâmbet tâmp și nevinovat lățit pe fața aia tâmpă și nevinovată. Ne-au pozat chiar în prima zi, în prima zi de liceu, în ziua în care am crezut că fata aia va începe o viață nouă. Cum era să știe ea că epoca stupidă și penibilă a fetei cu piept plat se apropia de sfârșit?

O invidiez pe fata aia stângace, nici frumoasă, nici urâtă. Îmi doresc s-o pot lua de la capăt. Să fiu din nou ea. Mă uit adânc în ochii ei, de parcă ar deține cine știe ce taină aparte, vreo cale care să ducă înapoi la ea. Dar ochii ei sunt doar pixeli pe hârtie. E doar o figură biduală. Nu știe nimic, nimic. Mă trezesc că zâmbesc, mă amuză ironia situației, după care chicotesc de câteva ori, clătinând din cap. Apoi râd de-a dreptul, e mult prea absurd, iar dup-aia trebuie să-mi duc mâinile la gură, deja râd prea tare. Iar apoi trebuie să-mi duc mâinile la ochi pentru că plâng, plâng de cât de cumplit e totul, din cauza regretului, a timpului care-a trecut, a minciunilor și-a faptului că n-am fost capabilă să fac ceva, orice.

Numai că acum, la naiba, nu mai știu unde s-au terminat minciunile și unde am început eu. Totul e în ceață. Dintr-odată totul pare un haos cenușiu, învălmășit și înfiorător. Știu doar că totul a luat-o razna rău și nu asta a fost planul meu. Am vrut să mă fac bine, să mă simt mai bine, nu contează cum. Numai că nu mă simt deloc mai bine, mă simt pustie, pustie și la fel de distrusă.

Și singură. Mai singură ca oricând.

Uneori, pe nesimțite, îmi trec prin cap niște gânduri interzise. Niște gânduri care vin încet, la început slabe, ca niște șoapte pe care nici nu ești sigur că le-auzi. Apoi se amplifică din ce în ce mai tare, până când nu mai aud nimic altceva. Gânduri de care nu mai am cum să scap.

Chiar i-ar păsa cuiva?

Chiar ar observa cineva, la dracu'?

Și dacă n-aș mai exista într-o zi?

Și dacă toate astea s-ar sfârși într-o zi?

Și dacă? Și dacă? Și dacă?

Edy? mă strigă Vanessa deschizând ușa camerei mele. Te-am rugat de zece ori cu frumosul să te duci să cureți zăpada.

Miercuri seară a început să ningă. Joi s-au închis școlile, oamenii nu s-au mai dus la serviciu, s-a anulat întreaga viață, încât am rămas închisă în casă cu Vanessa și Conner tot weekendul. În toată țara nu se mai circulă pe șosele, toate mașinile au rămas îngropate sub aproape un metru de zăpadă care tot crește oră de oră.

Nici nu-mi mai vine s-o bag în seamă, pentru că m-a deranjat deja de vreo douăzeci de ori – nu de zece – ca să mă bată la cap cu zăpada. De ce naiba s-a mai dat liber atunci, cu zăpada asta? Ce-are dacă stau pur și simplu la biroul meu și savurez din plin faptul că nu trebuie să mă duc la școală, slavă Domnului?

Îmi dau jos căștile și mă uit la ea de parcă n-am auzit-o.

— Hă?

— La ce lucrezi acolo? mă întreabă ea încercând să-mi zâmbească.

— Tema la engleză, mint eu.

— Crezi că ai putea să iei o pauză? Taică-tu n-ar trebui să stea atâta afară.

— Atunci de ce nu intră în casă? îi dau eu replica.

— Edy, te rog frumos, îmi spune ea pe un ton ferm.

— Bine, dar n-are nicio logică să m-apuc să dau la lopată pe viscolul ăsta. Nu e mai logic să cureți zăpada după

ce se oprește ninsoare? Nu văd niciun vecin dând cu lopata chiar acuma. De ce trebuie să facem mereu din astea?

— Nu, de ce trebuie *tu* să faci mereu din astea? mă întreabă ea îndreptându-și degetul spre mine.

Apoi o văd că trage adânc aer în piept, așa cum face când încearcă să se calmeze. O văd că se dă cu grijă un pas înapoi. Mă întreb dacă nu cumva se teme să nu-mi tragă o palmă.

— De fapt voiam să te întreb, începe ea din nou, mai rezervat, de ce nu poți să faci pur și simplu ce te rog? Știi, de ce trebuie să comentezi de câte ori spun ceva, Eden? Nu înțeleg.

— Nu coment...

— Ei, poftim, îmi spune ea acuzator, fluturând din mână.

În ochi începe să i se citească căutătura aia a ei care transmite că tot ce e rău pe lumea asta – război, foamete, încălzire globală – se întâmplă din vina persoanei luate în vizor.

— Exact despre asta vorbeam.

— Nu comentez deloc. Doamne. Îți atrăgeam atenția asupra unei chestii evidente. De ce să dăm la lopată toată ziua când putem s-o facem o singură dată și gata?

Își ridică brațele exasperată și pleacă, mormăind ca pentru sine:

— Nu mai suport. Nu mai pot. Nu mai pot și gata.

— Bine, strig după ea trântind manualul pe birou. O să ies din casă, deși e cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea!

Până termin de curățat zăpada de pe aleea casei, frigul m-a cuprins până la os, dar mă simt cumva învigorată. Mă uit în jur printre gene, încât văd totul ca prin ceață, casele, mașinile, străzile și copacii identici nu se mai văd,

sunt chiar în mijlocul unui peisaj înghețat de suburbie pierdut în neant.

Îmi focalizez iar privirea și mă întorc să mă uit la casă. Ninge atât de des, că parcă nici nu m-am apucat încă de curățat zăpada. Mașinile tot n-au pe unde să iasă, iar eu simt că mi-au înghețat toate extremitățile corpului și stau să-mi cadă. Ceea ce, nu știu de ce, o încântă pe Vanessa.

— Mulțumesc, îmi spune ea când intru în casă cu turturi agățați de gene.

— Nici nu se vede că am lucrat.

— Nu asta contează de fapt, nu? spune ea zâmbind, apoi își umezește degetul cu salivă și dă pagina revistei.

— Atunci ce? o întreb eu atârându-mi haina în cuierul de la intrare.

— Ce atunci ce? mă întreabă distrată.

— Ce anume contează, îi amintesc eu, când dai cu lopata?

— A. Ei...

Își pune degetul pe un cuvânt, ridică ochii din revistă și rămâne o vreme cu ochii mijiți în gol, de parcă s-ar gândi ce să-mi zică. Rămân așteptând încordată. Însă apoi își lasă privirea undeva pe tapetul murdar și își flutură mâinile pe sub nas, de parcă ar alunga o gâză săcâitoare. Se întoarce la revista ei fără să mai termine ce-avea de zis.

Mă duc întins în camera mea, încui ușa, deschid fereastra și-mi aprind o țigară. N-am mai fumat niciodată acasă. Mă temeam c-o să le miroasă a fum și iar o să-i dezamăgesc cu asta. Dar oricum nu observă nimeni nimic în casa asta. Maică-mea nici măcar nu se mai sinchisește să-și ducă frazele până la capăt.

După cină, Vanessa îmi bate la ușă și mă întreabă dacă nu vreau s-o ajut să împodobească bradul. Nu-i răspund.

Închid ochii și-mi astup urechile, dorindu-mi să plece odată. Nu mă mai întreabă a doua oară.

În timp ce fumez așezată pe jos în camera mea, ascultând sunetele televizorului care pătrund pe sub ușă și foșnetul ornamentelor de Crăciun desfăcute și despachetate, îmi vine dintr-odată foarte tare s-o sun pe Mara. Să ne împăcăm, să spun pur și simplu tot ce trebuie ca să dreg situația. Dar știu că mai întâi trebuie neapărat să-mi cer scuze de la Steve. Formez fără chef numărul clătinând din cap.

Sună doar o dată și răspunde.

— Steve, bună. Sunt Eden.

— Știu, spune el și nu mai zice nimic.

Mă opresc, gândindu-mă dacă să închid sau nu.

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la petrecere, îi spun într-un final.

Tăcere.

— Îmi pare rău dacă m-am purtat aiurea, mai încerc eu o dată. Eram varză. Scuze.

Îl aud în sfârșit oftând.

— Nu-i nimic. Înțeleg.

— Mersi, Steve. Păi, mai vorbim...

— Ei, și ce mai faci? mă întrerupe el înainte să-mi iau la revedere. Adică, cu ce-ți ocupi timpul de când cu nebunia asta cu ninsoarea?

Vrea să mă țină la telefon.

— Nu prea fac mare lucru, îi răspund dându-mi seama subit că n-am chef să închid.

— Da, nici eu.

Tăcere.

— Păi, acum ce faci? îl întreb.

Sun la ușa casei lui Steve. Încă nu știu ce vreau de la el de fapt. Știu doar că nu mai suport să stau la mine acasă.

— Bună! mă salută întâmpinându-mă la ușa cu zâmbetul lui cald și timid, care mă face de fiecare dată să-mi pară rău că nu mă port mai drăguț cu el.

Când mă uit la el, chiar îmi doresc pentru o clipă să pot fi genul de fată în stare să-l placă, să-l placă cu adevărat. Uneori mă întreb cât de greu mi-ar veni să mă prefac.

— Intră, intră, îmi spune.

Îmi scot haina și cizmele și mi le las la intrare. Casa e ordonată, curată și liniștită. E configurată exact ca a lui Josh, numai că e în oglindă. Dar, de fapt, toate casele din cartier sunt identice. Nu există decât trei, patru versiuni diferite.

— Îți vine să crezi că s-au închis școlile din cauza viscolului? spune el. Se pare că și mâine o să fie totul închis, din câte spunea taică-meu. Tocmai a sunat de la muncă. Zice că nici n-au curățat încă drumurile, așa că... Nu-și duce gândul până la capăt. În fine, mă bucur mult că m-ai sunat. Putem să mergem la mine în cameră. Îți arăt atelierul meu foto. Asta dacă chiar te interesează.

— Da, absolut, mint eu.

Îl urmez pe scări în sus, spre camera lui, așa cum îl urmăam și pe Josh pe scări în sus spre camera lui. Apoi pe holul bine cunoscut, simțind sub tălpi dușumeaua bine cunoscută.

— Păi, ăsta e, spune el făcând un gest larg cu brațele când ajungem în mijlocul camerei lui.

Doar că nu văd decât camera lui Josh când mă uit în jur.

Și dintr-odată iar îmi apare Josh în minte, ocupându-mi toate gândurile, nelăsând loc de altceva, făcându-mi inima s-o ia razna. De-abia mai respir. De data asta nu-mi mai doresc să fiu altfel, altcineva, ci Steve să fie altcineva. Ca Steve să fie Josh. Ca Josh să fie în locul lui Steve aici, dar simțind ce simte Steve pentru mine.

Însă realitatea e alta. Nu asta se întâmplă acum. De fapt, nu se întâmplă nimic.

Și brusc îmi dau seama că asta e și problema de fapt. Trebuie să se întâmple ceva. Orice. Chiar acum.

Închid ușa camerei în urma noastră și mă întorc spre el.

— Ce... face Steve privindu-mă îngrijorat și nedumerit când mă apropii de el. Ce faci?

— Vino încoace, îi spun întinzându-mi brațele spre el.

— Ce e? spune el lent.

— E-n regulă, vino.

Mă ia prudent de mâini, cu o privire încă nesigură. Iar apoi, dintr-odată, se schimbă la față – tocmai s-a prins. Se apleacă să mă sărute, dar se oprește, de parcă ar aștepta să-i dau eu voie.

— E-n regulă, îți promit, îi șoptesc.

Așa că închid ochii și mă concentrez cu toată ființa să-mi închipui că băiatul cu care mă sărut e Josh, iar eu sunt o versiune mai bună a mea – fata care eram cândva, căreia Josh a simțit nevoia să-i spună „te iubesc“.

Îl sărut și îl trag spre mine. Mă sărută și el. Deși pun în sărutul meu toată pasiunea de care sunt în stare, nu mă simt deloc altfel. Îmi trebuie mai mult de-atât. Mai

mult, la naiba. Îl împing spre pat, iar el mă trage peste el. Dar tot nu e de-ajuns. Încep să-mi plimb mâinile în jos, pe pieptul și stomacul lui, dar mă oprește când îi ating cureaua cu degetele. Deja nu mă mai sărută.

— Stai, stai, stai, Edy, îmi șoptește el ținându-mi mâinile în ale lui. Ce facem? mă întreabă cercetându-mi pe rând ochii, cu o privire melodramatică.

— E-n regulă, îți promit. Chiar vreau mult de tot s-o facem.

Numai că e ditamai minciuna. Sunt gata să mă rog de el.

— Păi, și eu, îmi șoptește el, numai haide s-o luăm ușor. Doar avem timp, nu? spune zâmbind.

Dau din cap, dar nici nu prea înțeleg ce spune. Timp? Timp să ce? E urgent. Nu mai e timp deloc. Trebuie s-o facem acum, imediat. Nu înțelege, nu înțelege nimic!

Mă sărută și mă mângâie pe păr și pe față de parcă așa îi vine sincer să facă, de fapt nici nu mă atinge în altă parte. Pare să treacă o veșnicie. Cu fiecare clipă ce se scurge îmi e și mai greu să stăruie în iluzia mea, prezentul devine și mai real, iar el redevine el însuși, în loc de Josh. Simt un junghi de greață în stomac. Pentru că mă folosesc de el, îl folosesc rău de tot.

Între săruturi îmi șoptește tot felul de lucruri la ureche, nu știu – chestii romantice, tandre.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Edy. Pur și simplu nu-ți pasă ce crede lumea, e fantastic, e atât de tare.

Dar cu cât vorbește mai mult, cu atât îmi vine mai mult să scap de-aici. *Cum pot să scap, cum pot să scap?* îmi tot repet în minte.

— Ești atât de frumoasă, atât de interesantă... de deșteaptă...

— Steve, te rog, zic – nu pot să nu-l opresc. Nu sunt. Fetele deștepte nu-și creează singure atâtea probleme.

— Ba d... dă el să zică iar, însă îl opresc.

— Nu sunt deloc cum zici tu, bine? îi spun și mai ho-tărâtă.

— Ba ești, spune și mă trage mai aproape – deja nu mai are emoții și nu-i mai e teamă. Îmi place de tine din clasa a noua, de când cu lucrarea despre Columb și clubul ăla de la bibliotecă, ții minte?

— Clubul de la prânz, băigui distrată, întorcându-mă cu spatele la el.

Măcar așa nu trebuie să mă uit în ochii lui cât îmi com-pun strategia de evadare. Mă cuprinde cu brațele pe la spate, încrucișându-și mâinile pe stomacul meu. Mi se face părul măciucă.

— Știi, nici nu mai citeam pentru școală, citeam doar prostiile alea de cărți din scoarță-n scoarță, ca să am ce vorbi cu tine. Și mă simțeam ultimul cretin, pentru că nu înțelegeam absolut nimic din ele, dar tu înțelegeai totul.

— Oho, șoptesc eu uitându-mă la fereastră, nu pe fe-reastră, ci la geamul ei, la fulgii mărunți prinși pe la colțuri și la picurii de condens prelingându-se pe sticlă.

Îmi vine să plâng când îl aud. Pentru că, în adâncul sufletului, știu că nu sunt cine mă crede el. Nici măcar un pic. Și nici el nu e cine vreau eu să fie.

— Mă bucur atât de mult că în sfârșit sunt cu tine, îmi șoptește el. Chiar vreau mult să te cunosc, Edy. Pe bune. Vreau să știu totul despre tine. Adică... ce te pasionează, ce-ți place să faci, ce muzică asculți?

Ridic din umeri.

— Filmul preferat? mă întreabă el.

Nu mai suport.

— Bine, atunci spune-mi: la ce te tot gândești când stai mereu tăcută?

Trebuie să mă străduiesc din răspuțeri să nu izbucnesc în plâns.

— Edy? spune el strângându-mă și mai tare în brațe.

— Ce? îi răspund în sfârșit.

Îmi dă părul deoparte și mă sărută pe ceafă.

— Nu știu, spune-mi orice.

— Nu pot, mă aud spunând, iar glasul îmi sună total aiurea, nu ar trebui deloc să sune așa.

Simt cum mă fac și mai mult covrig, trăgându-mă de lângă el.

— Ce e? mă întreabă el. Ce s-a întâmplat?

Până aici!

Mă smulg din brațele lui și mă întorc spre el. Apoi mă ridic în capul oaselor, pusă pe hartă.

— Steve, n-ai vrea, te rog, să taci odată? Doamne!

Se ridică și el în fund, cu un aer atât de nedumerit, că-mi vine să-l plesnesc.

— Pe bune, ce-i cu tine? Nu putem să ne distrăm un pic? Chiar trebuie să strici totul?

Apraape tresare, de zici că l-am plesnit pe bune. L-am rănit. Doar cu câteva fraze. Din păcate, asta mă face să mă simt un pic mai bine, un pic mai puternică, ceea ce chiar e bolnav.

— Tu ai vrut să vorbim, nu? Acuma ești mulțumit?

Începe să spună ceva, dar nu mai aud, deja sunt în picioare. Deschid ușa camerei și cobor în fugă scările. Îmi pun cizmele și haina. Nu-mi leg niciun șiret, nu mă închei la nicio geacă. Trebuie să ies de-aici.

Când ies în frig mă uit la cer și-mi pun o dorință, pe toate stelele din univers, să fiu oriunde – închid bine ochii –, oriunde altundeva decât aici. Dar când îi deschid

văd aceeași boltă, sunt în același oraș din care nu pot să plec nicăieri, pierdută în același neant, simțindu-mă la fel ca-nainte. Doar că mai rău.

Îmi aprind o țigară, dar nu apuc să trag decât de câteva ori cu sete din ea, înainte să aud ușa deschizându-se și apoi pașii lui scârțâind pe zăpadă. Apoi îi aud vocea, destrămând tăcerea fragilă care s-a lăsat în aerul înghețat.

— Uite ce e, Edy. Habar n-am ce s-a întâmplat adineauri.

Rămân cu spatele la el. Își pune mâinile pe umerii mei.

— Chiar trebuie să plec, îi spun cu o voce pe cât de egală pot s-o fac să sune.

Îmi încovoiez umerii, încercând să-i desprind mâinile de pe mine.

Îmi dă drumul și vine în fața mea, iar pe chip i se citește o expresie pe care nu i-am mai văzut-o. Stă drept, nu adus de spate ca de obicei, și și-a înfipt mâinile în șolduri. Pare mai solid așa, mai impunător.

— Îți jur că habar n-am cu ce-am greșit, îmi spune el tăios. Eu încerc să mă port cum trebuie cu tine, iar tu te porți de parcă m-ai urî sau mai știu eu ce! spune el privind-mă cu ochi din ce în ce mai mari și mai reci.

Nu spun nimic. Așteaptă să neg afirmația lui, tot mai furios cu fiecare clipă care trece. Îmi umplu plămânii de fum, ca să câștig timp. Dar brusc, Steve își ridică mâinile exasperat, lăsându-le apoi să cadă moi și să i se lovească de coapse. Îmi simt tot corpul cutremurându-mi-se. Țigara îmi cade din mână, pe jos.

— Ce vreau eu să zic... Se oprește și mă cercetează din ochi, mai întâi fața, apoi restul corpului.

Încerc să-mi revin, să mă port de parcă n-aș avea nimic.

— Ce-ți închipui, spune el lent, că o să te lovesc sau ceva?

Clatin din cap, dar deja nu mai știu. Nimic. Despre nimeni.

— Dumnezeule, drept cine mă iei, Edy? se răstește el la mine.

Însă chiar nu mai știu cine e de fapt, nici măcar nu mai știu cine sunt eu de fapt.

Mă trezesc dându-mă înapoi.

— N-o să te lovesc, îmi spune el văzând că nu spun nimic. Nu-mi vine să cred că trebuie să ți-o zic. N-aș putea să fac în veci așa ceva.

— Bine. Da, știu.

— Stai, vreau doar să-ți explic... continuă el apropiindu-se de mine, dar nu sunt în stare să-l ascult.

Îl aprob din cap cât îmi spune orice ar spune el acolo.

— Înțelegi acum? întreabă când termină.

Întinde mâna să-mi atingă fața sau poate părul, nu știu, nu mă pot abține să nu mă trag un pic în spate.

— Doamne, Edy, doar nu... nu ți-e frică de mine, nu?

— Ba da.

Când mă aud rostind asta, îmi stă inima-n loc. Pentru că e adevărat. Steve rămâne cu gura căscată.

— Adică nu, încerc eu s-o dreg, mă chinui s-o dreg, dar e prea târziu.

Tremur toată, îmi tremură mâinile. Of, Doamne.

— Adică nu. Nu mi-e frică, doar că... doar că...

Încerc să vorbesc, însă nu pot să respir, parcă mi s-a pus un morman de cărămizi pe piept. Dintr-odată izbucnesc:

— Sunt foarte obosită, la dracu', spun eu plângând de-acum – n-am cum să mă prefac. Sunt doar obosită, bine? trăncănesc eu mai departe. Căcat, ce-am obosit. Și pur și simplu n-am chef de căcaturile astea de discuții, asta-i tot! Țip la el, aproape în gura mare, aproape isteric.

Nu spune nimic. Îmi duc mâinile la ochi. Plâng din tot corpul, nu vreau decât să mă înghită pământul. Îl simt

cum întinde șovăitor mâna, ezitând să mă atingă, iar apoi începe să mă mângâie stângaci pe spate, în cercuri și să-și treacă mâinile prin părul meu. Nu știu dacă îmi spune ceva, oricum nu-l aud. Nu-mi aud decât sângele năvălindu-mi în vene și bătăile inimii pulsându-mi în urechi. Gâtlejul îmi zvâcnește, de parcă mi s-a format acolo un nod imens de cuvinte pe care mă chinui să-l dau afară. Mă cuprinde cu ambele brațe. Însă simt că mă sufoc. Nu vreau să mă țină nimeni în brațe. Nu vreau să mă atingă nimeni. Să nu mai pună nimeni mâna pe mine câte zile oi avea.

Îmi încleștez dinții ca să nu urlu. Să nu urlu pur și simplu, să nu urlu la el să-și ia mâinile de pe mine, să nu urlu după ajutor, să nu urlu de disperare că nu mai înțeleg deloc ce se întâmplă, ce s-a întâmplat și ce-o să se întâmple. Să nu urlu pentru că mă simt în continuare blocată în trecut, am rămas blocată acolo; în adâncul sufletului, sunt tot fata aia. Strâng din pumni spunându-mi: „Gata cu lacrimile, fetiță proastă și speriată ce ești.“ O să număr până la trei. Unu, doi, împinge. Împinge-te. Împinge-l. Împinge, împinge. Trei. Mă smulg din brațele lui cu forța unei explozii. Steve se împleticește în spate. Dar sunt liberă.

Mă îndepărtez de el.

Mă apucă de mâneca hainei.

— Edy, ce naiba.

Îmi trag brațul de cum simt că mă atinge.

— Nu mă atinge!

Nu-mi dau seama că am urlat la el decât când aud ecoul izbindu-se de copaci, de beznă și de ger. Se uită panicat în jur, făcându-și poate probleme să nu audă vecinii.

— Nu te supăra, spune dând iar să mă prindă.

— Nu m-am supărat, dar nu... nu mă atinge, bine?

Cuvintele îmi ies tremurătoare din gură și se lovesc de aerul de-afară, n-am mai cerut nimănui așa ceva.

Își ridică mâinile la piept, cu degetele răsfirate.

— Bine, bine, nu te ating.

Rămânem pe loc, uitându-ne unul la celălalt.

— Ce facem acum? mă întreabă el.

— Tu intri în casă. Eu plec, zic încercând să vorbesc pe un ton ferm, prefăcându-mă că n-am avut căderea asta nervoasă de față cu el.

— Vreau să zic, cum rămâne cu noi doi.

Noi doi. Doamne. Nu pot să-i răspund, cred că știe și el, pentru că expresia și tonul i se schimbă și mă întreabă:

— Hei, ești bine?

— Chiar trebuie să plec, Steve, spun eu nerăbdătoare, evitându-i privirea.

— Bine. Deci totul e bine între noi, vorbim mâine?

— Sigur.

— Bine. Te sun mâine, spune el încercând să zâmbească.

Încerc și eu să-i zâmbesc.

— Stai... vreau să știi, Edy, că n-aș putea niciodată să te rănesc.

Se apleacă încet spre mine și-și lipește ușor buzele de obrazul meu.

— Bine, șoptesc îngrozită, de mult nu m-a mai îngrozit ceva sau cineva în halul ăsta.

— Bine, spune el. Păi, noapte bună.

— Noapte bună, repet eu și mă îndepărtez de el.

— **E**den?

Mama bate la ușă, încearcă să intre. Deschid ochii, mă rog să fi fost doar un vis urât. Îmi caut telefonul. E două fără șaptesprezece minute după-masa. Am dormit cinspe ore. Zece apeluri pierdute.

— Da? gem eu, încercând să văd cine m-a sunat: Mara, Mara, Mara, Steve, Cameron, Steve, Cameron, Steve, Steve, Steve. Căcat. Căcat. Căcat.

— Eden! mă strigă mama iar.

— Am zis da! strig și eu.

Nu mă pune să mă scol din pat, Vanessa. Te rog.

— N-am de gând să urlu la tine prin ușă! îmi urlă ea prin ușă.

Mă ridic cu greu, mă aranjez un pic, de formă, bag sacul de dormit sub pat și pun perna pe pat. Descui ușa.

— Te caută cineva, îmi șoptește Vanessa crispată, un tip care arată ciudat.

— Ce?

— Cameron sau nu mai știu cum a zis, îl știi pe băiatul ăsta?

Își dă capul mai într-o parte, ca să-l pot vedea stând în picioare în mijlocul livingului, tot deschizând și închizând gura. Se joacă cu inelul din limbă, alt obicei tâmpit de-al lui pe care nu-l suport deloc.

— Căcat, șoptesc eu.

— Eden, mă ceartă ea.

Mă uit cum strânge din buze sever.

— Păi, spune ea pe un ton resemnat, taică-tu e plecat și tocmai ieșeam până la magazin, vrei să rămân totuși? Nu... nu-mi place cum arată, mormăie ea uitându-se încruntată peste umăr. E... o să fii... nu e periculos, nu? E un prieten de-al tău?

Când o văd că se teme să mă lase singură în casă cu un băiat periculos, mi se pare atât de ridicol, că-mi vine să vomit.

— E-n regulă, mormăi eu, simțindu-mi limba și buzele uscate iască.

Poate n-o să fie în regulă de fapt, însă nu vreau să asiste nimeni la scena care urmează.

— Îi spui tu că vin imediat?

Trec pe lângă ea și mă încui în baie. Începe să-mi bată inima neregulat. N-o să plâng.

— N-o să plângi, îmi zic în șoaptă.

Mă spăl pe față și pe dinți, încerc să-mi pieptăn părul încâlcit. Aud salutări înăbușite și apoi ușa din față închizându-se. Îmi strâng bine părul în coadă. Nu. Așa o să pară că-mi pasă cum arăt, o să pară că mă chinui prea tare. Îmi desfac părul și-l strâng neglijent la ceafă.

— Nu poți să pui și tu mâna pe telefon? izbucnește el când intru alene în living.

— Ba pot, adică sunt în stare, dacă asta mă-ntrebi.

— A, bine. Doar că n-ai chef? face el agitat, abia stă-pânindu-se.

Îmi încrucișez mâinile pe piept și ridic din umeri, deșirându-mi distrată un fir din mânecă pentru a-i transmite subtil că n-am niciun chef de toată discuția asta.

— Ești incredibilă. Steve nu merită să te porți așa cu el. Adică, știi asta, nu?

Dau ochii peste cap.

— Chiar i-am zis că o fată ca tine o să-l facă praf. Pentru că fetele ca tine...

— Fetele ca mine? spun eu râzând.

Oare unde-am mai auzit discursul ăsta?

— Habar n-am ce naiba a văzut la tine, serios.

— Ei, haide, e destul de evident ce-a văzut. Ce-a vrut. I-am dat o șansă, nu? Și a cam ratat-o, scuze că ți-o zic.

— Aiurea! mi-o taie el înaintea să termin. Nu te prefacă că vorbești serios. Doar n-ai atâta sânge rece, nu? Nu? Pe bune, chiar așa ești?

De câte ori ridică glasul, îi zvâcnește o venă din frunte.

— Cred că da, bâigui eu ca de piatră.

— Da? face el încleștându-și pumnii, iar vena i se umflă de tot. Pentru că ești o dură, nu? Ești o dură și jumătate, nu?

Zâmbesc amuzată și scot un oftat. Ce cretin. N-o să mă las afectată, nu. Face un pas spre mine. Mă opun instinctului care-mi spune să mă dau înapoi, să fug. Iar în minte îmi fac repede niște calcule de fizică: masă, volum, densitate, cred c-aș putea să-l înving. Sigur, e mai înalt decât mine, dar e slăbănog. Cred că avem cam aceeași greutate. Da, dacă o să fie nevoie, o să-l bat.

— Deci de-asta ai plâns? Pentru că ești, cum să zic, o tipă *dură*? mă întreabă el zâmbindu-mi strâmb, ironic.

Sau poate el o să mă bată pe mine.

Trag aer în piept, deși parcă n-am aer, iar apoi cumva uit cum să expir. Ochii îmi cedează în fața privirii lui și se uită în jos, lașii.

— Da, mi-a povestit, continuă el. Mi-a povestit tot. Mi-a zis că el a încercat să fie drăguț cu tine și tu te-ai purtat ca o scorpie... se întrerupe, lăsând cuvântul să-și facă efectul. Bine, am reprodus cu cuvintele mele, știi că Steve n-ar spune așa ceva despre tine și dacă ai fi o scorpie, și dacă

asta ar crede în sinea lui că ești. Da, mi-a zis că te-ai pus pe plâns ca o mică...

Gata, la atac.

— Taci dracului odată, Cameron! Habar n-ai, n-ai nici cea mai vagă idee, așa că nu te băga!

De-abia reușesc să respir, de-abia mă ține vocea.

— Tu îmi zici mie că fac pe dura? Uită-te în oglindă. Ți se pare că intimidezi pe cineva cu tot *look*-ul ăsta al tău? Te crezi dur?

— Nu. Nici n-am zis c-aș fi. Chiar sper să nu intimidez pe nimeni, și tocmai aici ne deosebim noi doi, nu? Tu vrei să sperii lumea, vrei să rănești pe toată lumea, numai că, știi ceva? spune el cu un zâmbet disprețuitor, apropiindu-se încet de mine.

Jur c-o să-l pocnesc în față dacă se mai apropie mult de mine.

— Ce? spun eu chinuit, deloc cu aerul dur și fioros pe care mi-l doream.

— Nimeni nu se teme de tine, spune el încet, rezervat, reținut, dintr-odată cu totul stăpân pe propriile emoții.

Înghit cu noduri. Simt că mă apucă panica. Pentru că știu că are dreptate. Știu că e adevărat.

— Ești atât de slabă și de speriată, că ești de-a dreptul penibilă, îmi spune el zâbind și înclinându-și capul. Ce? face el și se oprește, lăsând loc unei tăceri care mustește de cruzime. Crezi că lumea nu observă asta?

— Ieși, spun cu voce tremurătoare.

— Te crezi atât de misterioasă? Ești total transparentă, văd perfect cine ești.

— Pleacă! îi ordon.

— Ești toxică. Știi, oriunde te duci, răspândești în jur otrava asta de căcat a ta. Ești atât de jalnică, mai că mi-e milă de tine; mai!

Habar n-aveam că poate să fie atât de răutăcios. Cumva, în adâncul sufletului, mai că-l admir; mai.

— Nu... nici măcar nu mă cunoști. Cum poți...

— O, dar te cunosc, mă întrerupe el. Te cunosc foarte bine.

Clatin din cap. Nu. Nu pot să vorbesc.

— Acum o să plec, spune el dându-se înapoi, și o să te las să plângi. Singură.

— Du-te dracului.

— Îhî, face el dând din mână. Bine.

— Du-te dracului! urlu după el. Du-te dracului!

Iau suportul de pahar din porțelan de pe măsuta din fața canapelei, fiind primul obiect de care dau, și-l azvârl în ușa care se închide după el.

În camera mea, îmi trag sacul de dormit de sub pat și mă strecor în el, tot întorcându-mă de pe-o parte pe alta. Apoi mă ridic. Fac sacul sul, deschid ușa dulapului și îl vâr înăuntru. Se desface și cade afară. Îl îndes cu piciorul, îl tot lovesc ca să stea înăuntru. Mă arunc pe jos și îl împing înapoi, iar și iar, însă alunecă afară de fiecare dată. Urmează o avalanșă de hârtii, cutii, maldăre de haine vechi, prea mici, care se prăbușesc cu încetinitorul, o turmă de animalețe de pluș, un căcat de clarinet inutil. Mă așez pe mormanul de lucruri, chinuindu-mă din greu să mă opresc din plâns.

Nu mai ies din cameră toată ziua. Toată noaptea. Nici ca să mănânc.

La unsprezece seara primesc un mesaj de la Steve: te rog nu fi așa.

Mă sună și-mi lasă un mesaj vocal la 23:44. Încă unul la miezul nopții.

Îmi închid telefonul.

Ajung prima, înainte să sune de intrare. Toată ziua mi-a fost groază de clipa asta. Pauza de studiu individual. Intră toți trei, în gașcă, făcând corp comun împotriva mea. Apoi intră Amanda.

Mara vine întins la masa noastră.

— Nu stai aici, nici să nu te gândești.

— E în ordine, spune Steve punându-și lucrurile pe masă.

— Ba nu e, Steve, m-am săturat de căcaturile ei! urlă Mara la el. Apoi către mine: Du-te.

— Bine.

Mă ridic și mă uit prin sală.

Amanda împinge spre mine, cu piciorul, scaunul gol de lângă ea. Poate chiar îmi zâmbește, însă pare mai degrabă un rictus nervos.

— Toată lumea să se așeze, haide, Edith, ia loc, te rog, îmi spune domnul Mosner zâmbindu-mi nerăbdător.

Nici măcar n-am chef să-l corectez – *Edith*, îmi vine să mor.

Mă așez lângă Amanda, prefăcându-mă că nu e nicio problemă, pot să stau oriunde vreau. Mă uit dintr-o parte la ea. Apoi mă uit la prietenii ei: Arțagoasa, desigur, apoi băiatul ăla care pare tot timpul fumat și fata care pare negativul șters al Amandei – blondă, în loc să fie brunetă, palidă în loc să fie măslinie, cu ochii albaștri în loc de căprui. Toți se uită la mine ca la o extraterestră.

Nu-mi mai iau ochii de la ceas. Mai sunt doar douăzeci și patru de minute și se termină chinul, o să pot să scap de Steve și de aerul rănit pe care și-l ia de câte ori se uită la mine. De Cameron și de vorbele lui, care încă-mi ricoșează în cap. De Mara și de tot resentimentul ăsta care se instalează și mai adânc între noi.

— Putem să vorbim?

Mă întorc. E Steve.

— Ce, acum? fac eu.

— Da, bâiguie el uitându-se stânjenit la Amanda și la prietenii ei, care se holbează la noi.

O ia apoi spre ușă. Se uită la domnul Mosner, care stă cu spatele, apoi îmi face semn cu mâna să-l urmez. Nu știu de ce-l ascult.

— Acuma nu mai vorbești deloc cu mine? mă întreabă el când ieșim pe hol.

Doamne, chiar mă urăște. Îi simt ura în fiecare celulă din corp, în fiecare nucleu, în fiecare căcat de ribozom.

— Nu e că nu vorbesc cu tine, doar că...

— Ce? mă întrerupe el. Doar că ce?

— Pur și simplu n-am ce să-ți spun, zic eu ridicând din umeri.

— N-ai ce să-mi spui? Cum se poate așa ceva? Cum se poate să n-ai ce să-mi spui? aproape că urlă el la mine.

— Bine, păi, se pare că tu ai vrea să-mi spui ceva, așa că ce-ar fi să mi-o spui și gata?

— Bine. Eu am simțit ceva pentru tine atunci, simt ceva pentru tine. Poftim. Nu mă tem să recunosc.

Apoi se uită lung la mine, dorindu-și să mă răstesc și eu așa la el.

— Bine, Steve. O să fiu sinceră. Eu n-am simțit nimic pentru tine.

O fi adevărat? N-o fi adevărat? Nu-mi mai dau seama. Știu că sunt rece și crudă, însă nu mă pot abține. El a pus

mâna. El s-a fript. El vrea iar să se frigă. Știe ce face. Nu e problema mea.

— Nici măcar nu te cred. Am fost cu tine, da? Știi că ai simțit ceva.

— Uite ce, nu e vina ta, e doar...

— Ce-i asta? mă întrerupe el agitat și iritat la culme și-și trece degetele prin păr de parcă vrea să și-l smulgă.

— Care asta?

— Asta! Scena asta, spune el dând din mână spre mine.

Își încleștează fălcile și nările îi freamătă pe măsură ce începe să respire mai agitat.

— De ce te prefaci? Ce încerci să faci?

— Nu știi despre ce vorbești!

— Poate că-ți merge cu alți tipi, dar cu mine e altceva, așa că termină, bine?

Face un pas spre mine. Fac un pas înapoi.

— De ce? Te crezi așa de deosebit? Nu te amăgi. Nu ești deloc altfel. Ești. Fix. La fel. Ca restul. Doamne, ești atât de previzibil, la dracu', că-mi vine să mor!

Vorbele mele răsună pe holul pustiu încercuindu-ne, ținându-ne încremeniți în orbita lor.

Îl văd cum pălește la față, tot mai jignit și mai rănit, și zâmbesc fără să vreau.

— Știi, n-am nicio problemă dacă ești ciudată, îmi spune el încet, iar mușchii feței îi tot zvâcnesc încordați.

Apoi și mai încet:

— N-am nicio problemă dacă ești varză.

Ochii i se umezesc tot mai tare, o, Doamne, îi tremură vocea.

— Numai că tu ești doar o... curvă.

Dacă vorbele ar putea fi arme, dacă ar putea provoca răni fizice, atunci e ca și cum m-a lovit în plin cu o ghiulea de-o tonă. E genul de proiectil care ar putea să scufunde

vase de război, așa că n-are cum să nu dea gata o amărâtă de fetiță rea și proastă.

— Ce? spun eu șocată – nu-mi vine să cred ce aud.

Steve n-ar trebui să fie capabil de asemenea vorbe.

Vine mai aproape. Mă aștept să urle la mine, așa că îmi cade de o mie de ori mai greu când îmi spune c-un glas pierit, mai mult un geamăt:

— Ești o scorpie de căcat. Și o curvă. Nu-mi vine să cred că te-am crezut vreodată altfel.

A spus-o printre dinți, de-acum nu mai poate să-și stăpânească lacrimile, de parcă l-a durut c-a trebuit să-mi spună așa ceva, i-a făcut mai mult lui rău decât mie.

— Nu...

Îmi pun mâna pe brațul lui. Nu știu ce să fac. Dar se trage cu totul de lângă mine.

— Steve, nu...

„Nu fi supărat, nu te lăsa rănit de mine, nu pleca furios și dărâmat. Nu ți-ai dat seama că nu merită să suferi atâta din cauza mea?“ Îmi vine să trag de el și să mă agăț de el, să-i spun că îmi pare rău. Chiar mai rău decât îmi vine s-o iau la fugă. Pentru că avea dreptate Cameron, nu merită așa ceva.

— Steve, Steve... te rog, nu...

— Du-te dracului de-aici, spune el printre lacrimi și se șterge cu mâneca la ochi.

Se întoarce și o pornește pe coridor, trece de ușa sălii, merge până se face tot mai mic în penumbră, apoi cotește și nu-l mai văd.

Eu o iau în cealaltă direcție. Cobor pe furiș scările de la celălalt capăt al holului. Până în toaleta murdară și uitată de la subsol, unde nu e nicio fereastră, dar poți să fumezi oricum în ea, pentru că niciun profesor care se respectă nu calcă aici. Mă încui înăuntru. Pute a canalizare.

Numai bine pentru un șobolan, un șoricel ca mine. Mă așez pe jos în cabină, mă lipesc cu spatele de faianța rece și-mi aprind o țigară. Răsuflarea mea stârnește ecouri. Scutur scrumul în vasul pătat de toaletă care-mi vine în dreptul feței. Închid ochii și aștept. Și aștept.

Mă gândesc iar la Josh. La nimic în mod special. La tot felul de chestii mărunte, cum îmi zâmbea, la vocea lui, cum îl făceam uneori să râdă, cât de bine mă simțeam uneori cu el, cât de liberă și în largul meu. Cât de complicat mi s-a părut să fiu cu el. Dar, față de ce simt acum, față de orice altceva, era chiar foarte simplu.

Îmi închipui că vine aici. Mă găsește aici, jos, în temnița-toaletă din beciul școlii, ca un cavaler medieval, ca un Om de Tinichea în zale ruginite, cu un buchet de pădăii în mână, gata să răpună cei mai întunecați și mai demenți balauri de-ai mei. Ar da buzna pe ușă și mi-ar spune exact ce trebuie, cum ar fi: „Iubita mea, ce s-a întâmplat? Nu plânge. Hai să ne cărăm naibii de-aici. Numai noi doi. Mergem unde vrei tu. Putem să fugim în lume. Putem s-o luăm de la capăt, putem să fim...”

Însă mă dezmeticesc brusc din fantezia asta, îmi simt iar corpul, legea gravitației mă trage în jos, mă ținutuește de dușumeaua de ciment. Ceva mă pișcă de coapsă, readucându-mă la realitate, din ce în ce mai rău, de-acum mă arde, ce naiba? Da, nu mă pișcă. Când deschid ochii, văd că țigara s-a fumat singură, până la filtru, iar jarul aprins mi-a căzut pe pantaloni, făcând o gaură până la piele.

— Căcat! strig încercând să nu ridic prea tare glasul și lovindu-mă repetat peste picior ca să sting prostia aia de jar.

Apoi se aude clopoțelul urlând prin pereți și tavan, îi simt vibrația în corp, în toată clădirea. Aștept să se potolească larma îndepărtată, strigătele, pașii gonind pe holuri și zăngănitul dulapurilor.

Când mă întorc în sală, Amanda tocmai îmi ia ghiozdanul de pe jos. Îl ține atât de grijulie, că mă neliniștește de-a dreptul. N-au mai rămas decât ea și Arțăgoasa în sală. Rămân în ușa, să trag cu urechea.

— Ce, acum sunteți prietene? Hai că-i bolnav de-a dreptul, spune Arțăgoasa coborând glasul.

— Nu prietene. Doar că... nu știu, încerc să n-o urăsc, atâta.

Din tonul Amandei, mă prind că vorbesc despre mine și inima îmi bate tare în piept. Rămân nemișcată, neștiind dacă să lupt sau să fug.

— Încerc să fiu zen, știi? continuă ea. Nu-mi spui tu tot timpul să fiu așa?

— Chiar dacă s-a...? o întreabă Arțăgoasa încet. Zenul are și el o limită, ce dracu'.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Amanda ridicând din umeri.

— Chiar dacă ce-am făcut? întreb eu venind în față – m-am decis, o să lupt.

Amanda se întoarce spre mine surprinsă.

— A! Nimic, răspunde ea repede.

— Nu, pe bune, ce? Ce naiba ți-am făcut eu ție până la urmă? Chiar vreau să știu. Mi-ar plăcea mult să aflu, mă trezesc întrebând și râd ușor, simțindu-mă cumva, nu știu, la limita răbdărilor, în stare să zic sau să fac orice, fără să-mi mai pese de consecințe.

— Las-o baltă, îmi spune Amanda clătinând din cap.

— Tu și Kevin, se bagă Arțăgoasa în discuție.

— C... ce?

Sunetele îmi rămân înfipite în gât. Eu și Kevin n-avem de ce să existăm nici în aceeași frază, nici în același gând și nici măcar în aceeași galaxie, ce dracu'.

— Tacă-ți gura! se răstește Amanda la prietena ei. Voiam să-ți iau eu lucrurile, îmi spune mie.

— Ce tot zici acolo? Îi cer eu explicații Arțăgoasei.

— Zic de tine și de frate-su...

— Taci dracului! o întrerupe Amanda. Ți-am zis că nu-mi pasă!

— Că v-ați tras-o, încheie Arțăgoasa și mă măsoară din cap până-n picioare ca pe-o curvă scârboasă și super-nerușinată ce sunt.

Gândurile mi se învălmășesc atât de tare în cap, că nici nu reușesc să spun ceva.

— Ne-am... Ne-am... cum? În niciun caz... de unde până unde?

— Ei, haide, face Arțăgoasa râzând, toată lumea știe.

Mă întorc spre Amanda, încercând să spun ceva, ca să nu vomit.

— Asta le spui oamenilor? De ce ai inventat toată povestea asta?

— N-am inventat nimic, el mi-a zis! spune ea și mă privește iar cu ura obișnuită. Așa că nu trebuie să te prefaci că...

— Nu s-a întâmplat! Niciodată! Niciodată, mincinoasă ce ești! Îl urăsc. N-aș face așa ceva în veci! Pe el îl urăsc cel mai mult pe lumea asta. Mi-e scârbă de el. De fapt mi-e scârbă și de tine, pentru că-mi amintești de el! spun eu gesticulând frenetic.

Se trag amândouă în spate pentru că am luat-o spre ele fără să-mi dau seama.

— Mi-a spus că voi doi... dă să spună Amanda, dar n-am de gând s-o las să scoată vreun cuvânt.

— Îmi doresc să moară, da? Chiar sper. Din tot sufletul. C-o să moară dracului odată! Cât m-aș bucura dacă ar păți ceva absolut înfiorător! Ai înțeles?

Acum îi vorbesc drept în față, mă apropii tot mai mult de ea fără să vreau.

— Căcat, ai înțeles?

Simt un val de energie sălbatică în corp, aş putea s-o strâng de gât fără să mai stau pe gânduri, sunt ca sub imboldul unei regiuni cerebrale care nu ascultă de logică şi care mă pune chiar acum să spun toate chestiile astea bolnave, mai să mă dau de gol. Chiar aş putea... cu mâinile. Să mă întind. Doamne. Să apuc ceva, orice. Să rănesc.

Apoi mă trezesc că Amanda e la podea.

— Hei, psihopato, ce dracu' faci? urlă prietena ei.

— Te omor dacă mai spui vreodată aşa ceva, urlu şi eu.

Amanda se uită de jos la mine cu lacrimi şi roinduo-i pe obraji. Seamăna cu Mandy la şapte ani, dar tot nu reuşesc să mă opresc.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva, ai înţeles? Nici mie, nici nimănui. Dacă nu, jur pe ce am mai sfânt, jur pe ce am mai sfânt că te omor dracului.

Plâng tot drumul până acasă. Merg pe străzi hohotind. Nu-mi pasă cine mă vede, cum arăt sau ce crede lumea. Acasă mă încui în camera mea.

Stau întinsă pe jos cu ochii în tavan.

Am făcut-o pe Mara să plângă. L-am făcut pe Steve să plângă. Am făcut-o pe Amanda să plângă.

Toţi oamenii care au ținut la mine vreodată mă urăsc acum, mă gândesc ore în şir la asta, până mi se face rău fizic.

A doua zi nu mă duc la şcoală. Nu pot să dau ochii cu nimeni. Sunt bolnavă, foarte, foarte bolnavă, o anunţ pe Vanessa. Îmi pune mâna pe frunte şi-mi spune că ard. Dorm încontinuu. Nu mă deranjează absolut nimeni. O zi şi-o noapte stau singură în sacul meu de dormit – când adorm, când mă trezesc.

Liniștește-te, dragă, o să fie bine, îți promit, o aud în vis pe Vanessa.

Se face că plâng, ea încearcă să mă aline și chiar mă forțez să o las. Deschid ochii. Prin perdele pătrunde o lumină slabă. Deșteptătorul arată ora 5:10 dimineața.

— Totul o să se aranjeze, fiule, o să vezi, spune Conner cu atâta căldură, încât mă întreb dacă sunt într-adevăr trează.

— Nu, tată, tu n-ai fost acolo. Chiar nu cred.

Caelin plânge de fapt, nu eu. Și m-am trezit acum.

— Poate ai face bine să suni la familia Armstrong, Conner, spune Vanessa înăbușit, de cealaltă parte a ușii încuiate a camerei mele.

Armstrong – Kevin – asta am auzit. Mă ridic repede în fund și ciulesc urechea.

— Nu! Nu-i suna încă... până nu aflăm dacă...

Caelin se oprește și-l aud iar cum își trage nasul. Bine, dar nici n-ar trebui să fie acasă. Vacanța de iarnă e de-abia peste o săptămână. Nu, s-a întâmplat ceva.

Descui ușa și o iau cu pași mici spre living. Nu mă aude nimeni intrând. Fratele meu stă pe mijlocul canapelei, cu capul în mâini, Vanessa stă lângă el, în halat și papuci, cu brațul pe spatele lui. Conner e în picioare în fața lor, cu o mână lăsată stângaci pe umărul lui Cae. Au tăcut toți. Caelin se cutremură din când în când din tot corpul.

— Ce se întâmplă? îi întreb.

Se întorc și se uită toți la mine. Însă nu-mi răspund. Caelin își lasă iar capul pe genunchi. Vanesei îi tremură bărbia de plâns.

— E vorba de Kevin, scumpo, îmi răspunde Conner într-un final.

— Ce... ce-a făcut?

— Ce să facă? mi-o taie Caelin furios. N-a făcut nimic!

— Șșș, îl liniștește Vanessa ca pe un copil.

— Bine, păi, și ce s-a întâmplat? încerc eu iar.

— Totul o să fie bine, așa că hai să ne calmăm, urlă Conner. Edy, Kevin... are niște probleme, nimic grav, o să se aranjeze totul în curând.

— Ce fel de probleme? întreb eu scărpinându-mă pe braț – anxietatea îmi dă în clocot pe sub piele.

— O fată de la noi din cămin spune că a violat-o! strigă Caelin.

Văzând că nu reacționez, adaugă:

— Evident, nu e adevărat, dar nu știu ce-o să urmeze. A venit poliția și...

Nu mai aud nimic, pentru că s-a pus cineva pe urlat la mine în cap, mă lovește cu o bâtă în creier strigând „Doamne, nu, nu, nu, nu“. Am impresia c-o să mă prăbușesc, că n-o să mai am aer. Glonțul bine cunoscut se înfinge și mai bine în carne. Cred că de data asta o să-mi ajungă la inimă. Nu, în stomac. Dau fuga la baie. De-abia apuc să ridic capul veceului și să vomit.

Mă așez pe gresia rece. Îmi zvâcnește țeasta, de parcă s-ar da o luptă în creierul meu, cu bombe, artilerie grea și răniți prăbușindu-se. A făcut-o. E absolut clar. Dar oare nu e și vina mea? L-am ascultat, mi-am ținut gura și acum a trecut la următoarea. Numai că fata asta, oricine ar fi, a avut curaj și destulă minte. Nu ca mine. Și-acum sunt tot

o lașă și-o smiorcăită, cum eram și-atunci. Sunt un șoricel. Un nenorocit de șoricel.

De cealaltă parte a ușii se aud iar un smiorcăit și-un glas slab, plângăreț. Bolborositul cafetierei. Ies din baie, sperând că nu arăt de parcă m-a bătut cineva.

— Ești bine, Minnie? mă întreabă Conner strângându-mă puțin cam tare de umăr.

Minnie – de mult n-am mai auzit porecla asta. Se potrivește obscen de bine cu situația.

— Nu prea, recunosc eu.

— Nu-ți face probleme cu școala azi, îmi spune el zâmbind. Azi ne luăm liber, pentru sănătatea noastră mintală. Îți surâde?

Dau din cap că da, chinuindu-mă să-i zâmbesc și eu.

Zăcem cu orele în casă, toată lumea pare terminată. Caelin e varză. Conner încearcă să se poarte de parcă totul e în ordine. Vanessa oscilează între freamăt maniacal și încremenire. Mie îmi vine să mă dau cu capul de pereți.

Nici nu pot să mă gândesc la mâncare, dar o ajut oricum pe Vanessa să pregătească prânzul. Zice că o să ne simțim cu toții mai bine după-aia. Sincer, mă îndoiesc. Ne așezăm la masa din bucătărie, ciugulind din sendvișurile cu brânză rumenite la grătar și plimbându-ne lingurile prin supa de roșii cu cocoloașe, și ascultăm o versiune destul de incoerentă și pătinitoare a poveștii.

— E vorba de prietena lui, ne spune Caelin. Pur și simplu... nici măcar n-are sens... adică de ce ar simți nevoia să violeze pe cineva care deja se culca cu el?

Sigur, mie mi se pare logic. Trebuia s-o facă să se simtă ca un gunoi, să o controleze, să o rănească, să o stoarcă de puteri.

— S-a despărțit de Kevin din nu știu ce motiv, habar n-am de ce, nimic grav, oricum. Kevin a chemat-o la el în

seara aia pentru că era supărată că s-au despărțit, a chemat-o doar ca să stea de vorbă. Ea zice că atunci a „violat-o“.

Când îl văd că trasează ghilimelele în aer, îmi vine să mă reped la el peste masă să-i rup degetele.

— Kevin a recunoscut că au făcut sex, cu „consimțământul“ ei – și iar desenează ghilimelele în aer.

Nu mă obosesc să-i atrag atenția că, dacă vrea să ne convingă că fata minte, ar face bine să nu pună accentul pe „consimțământ“.

— Nici măcar nu a făcut plângere vreo două zile după, continuă el, de parcă ar fi cine știe ce informație vitală, de parcă ar însemna ceva. Dacă a fost viol, de ce nu a făcut plângere imediat?

Dacă te gândești cât am așteptat eu, două zile par o clipă doar, o nimica toată.

— Oricum, mai spune el, eram și eu cu ei. Adică eram în camera vecină. Aș fi știut dacă se întâmpla ceva. Dacă era într-adevăr în pericol, ar fi putut să strige sau să mă cheme, doar eram prieteni. Eu n-am auzit nimic!

Oh. Îmi stă inima-n loc. Dacă ar ști el câte lucruri nu-i ajung la ureche din camera vecină.

— Nimic, nimic, repetă el. Fix asta le-am zis agenților din poliția campusului când m-au interogat săptămâna trecută. Numai că, din senin, ne-am pomenit cu poliția ieri-seară, poliția pe bune adică; l-au ridicat. De-asta am venit, nu știam ce să mai fac. Nu-mi vine să cred că pot să facă una ca asta. Doar nu pot să aresteze oameni fără motiv, nu? Și nu înțeleg de ce-ar minți ea așa. Părea atât de... normală.

— Poate că nu minte, izbucnesc eu în sfârșit, nemai-putând să mă abțin.

— Cum poți să zici așa ceva? Bineînțeles că minte! face Caelin, gata parcă să se repeadă la mine peste masă.

— Păi, nu se arestează oameni așa, fără motiv și tocmai ai spus chiar tu că n-o vezi pe ea mințind.

— Nu, am zis că nu știu de ce-ar minți, nu că nu poate să mintă. Nu știu, Eden, poate a hotărât să inventeze o poveste bolnavă pentru că s-a simțit vinovată după ce s-a despărțit de un tip și s-a culcat iar cu el, ca o curvă.

— Caelin, nu așa se vorbește la masă, îl ceartă Vanessa cu indulgență.

Dar el o ignoră. Se uită la mine și bâiguie ca pentru sine:

— Cred că înțelegi tu cum s-a simțit, nu?

Deschid gura. Poate de șoc, poate ca să zic ceva, nu știu. Nici măcar nu pot să leg două vorbe, nu mai respir, nu mai simt nimic, dar tot le găsesc cumva pe limbă și mă trezesc că le azvârl afară, exploziv:

—Du-te dracului.

—Ba du-te tu dracului! îmi dă Caelin replica din reflex.

Conner dă cu pumnul în masă, de zornăie lingurile în castroane. De zornăie inima-n mine.

— Gata, gata! Ce naiba v-a apucat? Țineți-vă gurile alea spurcate amândoi! urlă el amenințându-ne cu degetul când pe unul, când pe celălalt.

Caelin își împinge scaunul în spate și se duce furtunos la bucătărie.

Îi urmez exemplul, luând-o cu pași tunători spre camera mea și trântind ușa după mine.

Mă așez pe jos, sprijinindu-mi spatele de pat. Îmi las capul pe marginea saltei. Închid ochii. Nu mai reușesc să țin totul în mine. Parcă se sparge un zăgaz în creierul meu.

Ce s-a întâmplat: m-am trezit cu el suit pe mine, apăsându-mă cu genunchii pe brațe. Am crezut că e o glumă, una proastă, sigur, dar doar o glumă. Am deschis gura.

Am dat să zic ceva, însă nu mi-a ieșit decât un „cccc“, de la „ce“. Ce, ce, ce se întâmplă, ce faci?

Dar imediat mi-a astupat gura cu mâna, să nu mă audă părinții mei. N-aveau cum să audă; de pe noptiera de lângă pat, ceasul deșteptător arăta clipind cifrele 2:48. Amândoi știam că ai mei dorm tun în cealaltă parte a casei.

Nu e o glumă.

Pentru că acum își lipește gura de a ta, te ține de gât și-ți șoptește:

— Tacitacitaci.

Așa faci. Taci. Ești tare, tare proastă.

E 2:49. Mi-a aruncat chiloții din setul cu zilele săptămânii pe jos. Și tot nu înțelegi ce se întâmplă. Mi-a ridicat poalele cămășii de noapte, cămașa mea de noapte preferată, cu tâmpenia aia de imprimeu cu baseți adormiți – simt cum se rupe o cusătură deja slăbită. Mi-o trage în sus până la gât, dezvelindu-mă cu totul, corpul meu gol și stângaci. Apoi îmi îndeasă în gură un pumn de material, sufocându-mă. Deși icneam înecată, el mi-l îndesa mai departe în gură, și-l tot îndesa, până n-a mai intrat nimic. N-am înțeles de ce făcea asta până am dat să țip. Adică țipam deja, eram sigură, dar nu se auzea nimic, doar niște sunete înăbușite, ca venind de sub apă.

Am reușit să-mi eliberez brațele, însă mai întâi n-au știut ce să facă. S-au tot zbatut, lovind la întâmplare. Membre proaste. După ce m-am izbit rapid, ca de un zid, de corpul lui de băiat, m-am prăbușit la loc. S-a zis cu valul ăla de adrenalină de care tot auzisem – că le dă forță bunicuțelor să salte mașini ca să salveze copii de sub roțile lor, pe când eu nu reușesc să scap deloc din mâinile lui. Toată senzația asta de pericol iminent nu te ajută cu nimic, la dracu’.

— Termină, m-a avertizat el ținându-mi brațele de pat și înfigându-și cu toată forța rotulele genunchilor în

coapsele mele, până când a ajuns să se apese cu totul peste mine și să-mi macine oasele.

Țin minte că te-a durut. Însă asta a fost nimica toată.

Tremura din tot corpul, brațele de la efortul de a mă ținut sub el, iar picioarele de la efortul de a-mi desface cu forța picioarele și a se strecura între coapsele mele, pentru a lua poziția necesară actului de care, nici măcar în clipa aia, nu-l credeam capabil.

— Ce dracu', mi-a mârâit la ureche, i-a mârâit la ureche. Stai liniștită sau... stai odată, stai dracului sau... îți jur... a șoptit el.

Nu-mi păsa ce vrea să spună în continuare pentru că nu se poate să se întâmple așa ceva, nu se poate să se întâmple, nu se poate să se întâmple. Nu e pe bune. Altceva se întâmplă aici. Nu mi se întâmplă mie. I se întâmplă alteia. M-am chinuit să-i țin picioarele lipite. Chiar m-am chinuit, tremurau de atâta încordare, însă la 2:51 a reușit să le desfacă.

Cadrul patului scârțâie ca un scrânciob ruginit care se leagănă încolo și înapoi. Geme ca o casă bântuită. Ceva ca din sticlă se sparge. Se face praf înăuntrul tău, iar cioburile mici ale grozăviei ăsteia se risipesc și o iau prin vene, direct spre inima ta. Următoarea destinație: creierul. Am tot încercat să mă gândesc la ceva, orice, în afară de doare doare doare cumplit.

Dar nu după mult timp, durerea a ajuns să conteze mai puțin, pentru că am crezut că o să mor pe loc. Nu aveam aer. Pe gură nu-mi ieșea niciun sunet și nu-mi intra pic de oxigen. Mă strivea sub corpul lui greu; am crezut că o să mi se rupă coastele în două și o să mi se perforeze un plămân.

Cu o mână, doar cu una, mi-a ținut ambele brațe ridicate deasupra capului, lipindu-mi încheieturile una de

alta. Cu cealaltă mână m-a ținut în continuare de gât, strângând bine de câte ori scoteam vreun sunet. Sunete cu totul involuntare – gâlgâituri și bolboroseli pierite, agonice, sunetele pe care le scoate un corp gata să-și dea sufletul. Oare știa că mă omoară? Voiam să-i spun că o să mor dintr-o clipă în alta.

Cred că de la un moment dat nu m-am mai zbatut deloc. Chestia aia se întâmpla aievea. Deja nu mai conta. Fă pe moarta. Își îndesase fața în pernă și de câte ori se mișca – atât de brutal –, mormăielile și gemetele pe care le scoatea se infiltrau prin umplutura din bumbac și fibre sintetice și ajungeau, pe căi ocolite, la urechile mele, contopindu-se cu sunetele de măruntaie frânte și cu țipetele continue din mintea mea.

La 2:53 s-a sfârșit. Mi-a dat drumul la brațe. S-a terminat, s-a terminat, mi-am zis. Când mi-a smuls materialul cămășii de noapte din gură, am început să tușesc și să horcăi. Aproape că mă sufocasem, însă nu mi-a permis nici măcar atâta, să dau curs unei reacții normale a corpului. Mi-a astupat gura cu mâna. Gâfâia, cu gura aproape lipită de-a mea, vorbind cu o voce parcă umedă:

— Taci. Taci. Ascultă-mă. Ascultă.

Mi-a ținut fața nemișcată, ca să mă uit drept în ochii lui. Erau ochii pe care-i știam, doar că acum mă ardeau, îmi pătrundeau prin carne.

— Șșș, a șoptit el dându-mi de pe față părul ud de la crimi și dându-l după urechi, cumva delicat, iar și iar, atingându-mă cu cel mai firesc gest din lume, de parcă se întâmpla ceva absolut normal.

— Uită-te la mine, mi-a șoptit el. Nimeni n-o să te creadă vreodată. Știi doar. Nimeni. Niciodată.

Atunci s-a dat jos de pe mine, iar când s-a ridicat în capul oaselor, între noi a năvălit aerul rece. O să plece și-o să

se termine odată. Nici nu-mi păsa ce se întâmplase sau ce urma să se întâmple, voiam doar să se termine și să plece. O să tac, o să rămân nemișcată, dacă așa trebuia să fac. Am închis ochii și-am așteptat. Și am așteptat. Numai că tot nu pleca, stătea îngenucheat între picioarele mele și se uita de sus la mine, la corpul meu.

Mi se întâmplase de destule ori până atunci să mă simt urâtă. Însă niciodată atât de urâtă ca atunci. Atât de neînsemnată, de respingătoare și de odioasă ca atunci când m-a privit el. Am încercat să mă acopăr cu mâinile, însă mi le-a dat la o parte brutal și mi le-a întins pe lângă corp, punându-și apoi el mâinile pe mine. Încă nu se terminase. Mai avea ceva de făcut. Mi-am încleștat mâinile de cearșafuri ca să mă potolesc, să rămân nemișcată cum voia el.

Nici măcar nu mă mai ținutua de pat. Cel puțin nu fizic. Dar mă ținutua altfel, cu o forță mai mare decât a mușchilor, brațelor și picioarelor. Deja nici nu-mi mai simțeam corpul, nu mai simțeam durerea, însă îl simțeam cum mă privește și îmi arată propria mea urâciune, tot ce ura cel mai mult la mine, cât de neînsemnată eram.

— O să-ți ții gura, mi-a șoptit cu gura aproape lipită de-a mea.

Nu știam dacă e o întrebare sau un ordin. Orice ar fi fost, exista un singur răspuns corect, știu.

— Te-am. Întrebat. Ceva, a spus el împrôșcându-mă cu salivă pe față.

Mă holbez la el... adică mă lasă să vorbesc? Nu era vorba să tac?

Mă apucă de bărbie și de păr și-mi mișcă fața de sus în jos.

— Da? îmi șoptește el printre dinți dând din cap.

Dau și eu din cap disperată.

— Zi.

Dar vocea nu-mi funcționează cum trebuie. Doar „d“-ul îmi iese.

— Zi, îmi ordonă el.

— D... Da, da, mă aud șoptind.

— Nimănu-i, ai înțeles? Nu spui nimănu-i, îmi zice cu gura aproape lipită de fața mea. Altfel, îți jur, îți jur că te omor dracului.

Mă aud șoptind aproape neauzit:

— Te rog, te rog, te rog.

Nici nu știu ce mă rog de el să facă, să termine odată cu totul și să mă omoare, sau să-mi cruțe viața.

Îmi strivește încă o dată buzele cu gura lui, se uită la mine de parcă sunt a lui și zâmbește cum îi stă în obicei. Se ridică. Își pune boxerii.

— Culcă-te la loc, îmi șoptește, apoi iese și închide ușa după el.

Mi-am dus amândouă mâinile la gură, am închis strâns de tot ochii și-am încercat să-mi conving creierul să nu creadă tot ce gândea, simțea și știa ca fiind adevărat.

Deschid ochii. Respir greu. Apoi parcă nu mai respir deloc. Inima îmi bate nebunește. Apoi se oprește cu totul. Sunt în camera mea. Nu atunci, acum. Sunt bine. *Sunt bine. Sunt bine*, îmi repet în minte.

Mă ridic.

Iau telefonul.

Dau ture prin cameră.

Am nevoie de cineva. Chiar am nevoie de cineva, la dracu'. Am nevoie de cineva chiar acum. Numai că n-am pe cine suna, chiar pe nimeni. Am făcut în așa fel încât nu a mai rămas nimeni care să-și facă griji pentru mine.

Dar apoi îmi vine o idee. O idee foarte prostească și masochistă, însă mi-a apărut în minte, iar o asemenea idee, odată năzărită, nu-ți mai iese din cap. Degetele mele formează numărul, deși creierul le interzice, așa cum ar fi făcut acum doi ani, de parcă nici n-a trecut timpul. Șirul ăsta de cifre mi-a rămas întipărit în oase și-n mușchi, așa că apăs pe taste.

Îi spun numele de probă:

— Josh. Josh, șoptesc.

Mă urăsc. Sună.

— Alo?

Deschid gura. Dar ce cuvinte ar putea vreodată să facă lucrurile cum erau, ce cuvinte ar putea vreodată să spună întregul adevăr?

Închid.

Ce e cu mine?

Formez iar numărul.

— Ăă, alo?

Închid.

Încă o dată și gata...

— Alooo?

Iar închid. La naiba.

Respir.

Ca o dependentă de droguri fără pic de voință, nu mă pot abține să nu formez iar numărul.

— Cine e? întreabă el furios.

O, Doamne. Vocea lui. Îmi bate inima tare de tot doar când îi aud vocea.

— Alo? face el și trage aer în piept. Alo? repetă dând aerul afară.

Deschid gura. Dar chiar atunci mă strigă Vanessa:

— Edy? Edy, vrei să vii aici, te rog?

Închid repede.

În living dau de doi oameni cât se poate de intimidanți: un bărbat – un polițist în uniformă – și o femeie la costum, care face prezentările.

— Bună ziua, el este ofițerul Mitchell, iar eu sunt detectiva Dodgson. Trebuie să vă punem câteva întrebări legate de Kevin Armstrong. Am înțeles că familia dumneavoastră, domnule și doamnă McCrorey, e foarte apropiată de domnul Armstrong și familia lui, corect?

Conner își face de lucru cu telecomanda, se chinuie să închidă televizorul. Iar Vanessa face ceva absolut nemai-văzut: îl ia de mână pe Conner.

Caelin se ridică dintr-odată în picioare, mult prea bățios în situația de față, cu doi oameni înarmați cu pistoale la vedere.

— Deja le-am spus tot ce știu polițiștilor, adică nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic! țipă Caelin la ei, nici mai mult, nici mai puțin.

— Știm că ați dat o declarație poliției din campus săptămâna trecută, dar astăzi vă vizităm în legătură cu o altă chestiune, nu fără legătură cu prima, spune femeia, detectiva Dodgson.

Îmi încleștez mâna pe piept fără să vreau. Pentru că știu imediat, știu că e vorba de altcineva, de o altă fată, altcineva decât fosta prietenă. Bine, atunci, îmi umplu plămânii de aer și îmi înfig picioarele în podea, pregătindu-mă pentru ce-i mai rău.

— Despre ce este vorba? spune Conner cu glas tremurat, cuprinzând-o pe Vanessa cu brațul.

— Uite ce, sunt sigur că nu i-a făcut absolut nimic! insistă Caelin.

Ofițerul Mitchell, mult mai înalt de statură decât Caelin, la un metru optzeci cât are frate-meu, face un pas spre el. Nici nu trebuie să scoată o vorbă ca să-l intimideze.

— Am dori să vă punem câteva întrebări, separat, despre Kevin și Amanda Armstrong, continuă detectiva Dodgson netulburată.

Simt cum mi se face o gaură în stomac, prin care mi se prăbușește dintr-odată inima.

Amanda.

Bineînțeles, bineînțeles că ea e. Încerc să mă evapor. Încerc să rămân nemișcată, să mă pierd în peisaj. Să-mi trezesc nu știu ce forțe psihice și să mă dezintegrez, să mă dematerializez sub ochii lor.

— Cum? șoptește Caelin, deși e clar că i-a venit să urle.

— Mandy? face Vanessa mai mult pentru sine decât ca s-o audă detectivul.

— De ce doriți să ne întrebați de ea? se interesează Conner și toți ne temem de răspuns.

— Bine, dar de ce? De ce... cum? bâiguie Vanessa, nereușind să lege coerent o frază.

— Anchetăm o acuzație de agresiune, doamnă, spune ofițerul Mitchell.

Detectiva Dodgson se uită la mine – mă simt total descoperită sub ochii ei. Însă n-are de unde să știe, pentru că nu știe nimeni.

— Cum... adică... agresiune? se bâlbâie Vanessa fără să înțeleagă ce ni s-a comunicat.

Caelin se așază înapoi pe canapea și rămâne cu ochii în covor, fixați în gol, fără să mai spună nimic, fără să clipească măcar.

— Am dori să stăm de vorbă cu fiecare persoană în parte, spune ofițerul Mitchell. Domnule McCrorey, ați putea să mă urmați în camera vecină?

O ia spre sufragerie, iar Conner îl urmează cu un aer dezorientat, ținându-se cu disperare parcă de telecomandă.

Femeia se uită fix în ochii mei.

— Ești Eden, nu?

— Da, mă chinui să răspund cu răsuflarea tăiată.

— Am putea să vorbim între patru ochi? Caelin, doamnă McCrorey, ofițerul Mitchell va discuta cu voi îndată.

O iau spre camera mea, auzindu-i pașii în spatele meu.

— Pot să iau loc? mă întreabă ea arătând spre pat.

Încuviințez din cap. Inima îmi bate cu putere. Măinile îmi tremură. Mi s-a făcut pielea de găină. Când se așază, patul scârțâie de parcă și-ar revărsa secretele în toată camera.

— Aș dori să-ți pun câteva întrebări, dacă se poate.

— Bine, dar chiar nu știu nimic.

Prea ai sărit, Edy. Calmează-te.

— Serios? spune ea. Pentru că nu ai părut deloc surprinsă când ofițerul Mitchell le-a zis alor tăi de acuzațiile împotriva domnului Armstrong.

Nu e o întrebare, totuși. Nu știu ce să răspund, așa că doar mă uit la ea.

— M-ar interesa să știu de ce.

— De ce ce anume?

Fă pe proasta, foarte bine.

— Eden, dacă deții vreo informație sau știi ceva despre familia Armstrong, ar fi cazul să ne spui.

— Dar nu știu nimic. Jur. Habar n-am avut că i-a făcut ceva.

— Ce anume i-a făcut, Eden? mă întreabă ea prefăcându-se nedumerită.

— Nu știu. Ce-i făcea el, ce i-a făcut, ce știu eu?

Vai, Doamne, poate să mă citească ca pe-o carte deschisă.

— Bine. Revenim la întrebarea mea?

— De ce nu m-a surprins să aflu asta, adică?

— Deci chiar nu te-a surprins?

— Nu, m-a... m-a surprins... mă... adică mă surprinde, mă bâlbâi eu.

— Nu, spune ea încet, părinții și fratele tău au fost surprinși, șocați, tu nu. Poți să-mi spui la ce te gândeai?

— La nimic, nu știu, nu mă gândeam la nimic.

— Sigur te-ai gândit la ceva, totuși.

Și se uită la mine cu niște ochi care parcă-mi dau de înțeles să termin cu prostiile și cu prefăcătoria, căci nu se admite nici cea mai mică minciună. Se uită în adâncul ființei mele, de parcă nu-i scapă nimic. Nimic din ce sunt sau nu sunt. Număr secundele cât mi se uită în suflet: una, două, trei, pa...

— Hai să te întreb altceva, atunci. Ți se par plauzibile toate aceste acuzații împotriva domnului Armstrong? Zi-mi pur și simplu ce crezi.

— Nu știu. De unde să știu? Adică n-am de unde să știu.

— N-am cum să nu observ că pari teribil de agitată, Eden. Îmi ascunzi cumva ceva pentru că ai impresia că-l aperi pe domnul Armstrong?

— Să-l apăr? Nu. Și nu ascund nimic, serios.

— Eden, o să fiu sinceră cu tine, îmi zice ea și-și lasă frumos mâinile una peste cealaltă în poală. Am discutat personal cu Amanda, care mi-a dat numele tău. Mi-a spus să vorbesc cu tine, spune și îndreaptă ușor un deget spre mine continuând să-și țină mâinile împreunate. Știi cumva de ce?

Clatin mult prea iute din cap dintr-o parte în alta.

— Ei bine, părea să creadă că ai putea deține informații despre domnul Armstrong. Despre Kevin, adaugă ea, de parcă ar ști furia care mi se aprinde în suflet când îi aud numele.

O văd că se uită la mâinile mele, care-mi tremură. Îmi încrucișez brațele pe piept, ascunzându-mi mâinile.

— Amanda mi-a povestit un incident petrecut săptămâna asta la școală. Mi-a spus că te-ai... aprins foarte tare când discutați...

— Nu! Am zis că nu. Nu știu de ce v-a zis de mine. Nu știu nimic.

Intenționez să zic în gura mare, tare și răspicat, însă îmi iese doar un scheunat ascuțit.

Mă scrutează cu fața ei imobilă. Nu reușesc să-i citesc nimic pe chip. Se ridică și traversează camera. Am impresia că o să plece, însă doar împinge ușa, lăsând-o crăpată.

— Eden, spune ea blând, o să te întreb ceva și vreau să-mi răspunzi foarte sincer.

Coboară vocea și stă acolo ca un munte pe care n-o să reușesc niciodată să-l urnesc din loc.

— Eden, s-a întâmplat vreodată să te abuzeze sau să te agreseze Kevin în vreun fel, sexual sau altfel?

Întotdeauna mi-am promis că, dacă o să mă întrebe cineva, dacă o să-mi pună odată cineva întrebarea care trebuie, o să spun adevărul. Și iată că a venit momentul. Doar o silabă și se termină totul. Deschid gura. Vreau să-i zic. Da. Da. Încerc să scot ceva pe gură. Da. Zi! Dar am gura atât de uscată, că nu reușesc.

Trag aer în piept și mă înec. Îmi rămâne cuvântul în gât. Mă înec de-a dreptul. Mă ridic din scaun de parcă asta m-ar ajuta cu ceva. Încep să dau ture prin cameră, rămânând repede fără aer. M-a apucat o tuse atât de puternică, încât detectiva iese în grabă ca să-mi aducă un pahar cu apă. Când se întoarce, tot mai tușesc. Sorb din apă, dar mă înec și mai rău, improșcând cu apă pe covor. Parcă am gâtlejul jupuit.

— Poți să respiri, Eden? mă întreabă ea tare.

Dau din cap că da, deși nu pot. Nu pot să respir. Parcă mi-a rămas ceva în gât. Tot tușesc și tușesc, dar nimic. Mă apuc cu mâinile de gât. Am ceva acolo, simt. Îi simt gustul pe limbă. Mi-a rămas ceva în gât, ceva bine cunoscut și uscat ca bumbacul, ceva... cum ar fi poalele porcăriei de cămăși de noapte pe care am aruncat-o la coș a doua zi dimineață.

Vanessa și Conner au venit deja într-un suflet în camera mea.

— Vai, Doamne! țipă Vanessa.

— Faceți ceva! strigă Conner fără să se adreseze cuiva anume.

Camera pare mai mică. Eu sunt mai mică. M-am întors acolo. Mă văd peste umerii lor, întinsă în pat, cu el pe mine iar. Îl văd cum îi îndeasă cămașa de noapte în gură și nimeni nu face dracului nimic. Ea încearcă să-l lovească o dată, de două ori, dar el îi țintuiește iar brațele și... și...

— Edy, bea apa! (Vanessa).

— Gata, linișteți-vă, hai s-o lăsăm să respire un pic. E bine. Ești bine, scumpo, ești bine (detectiva).

Dar nu sunt bine. *Ea* nu e bine.

El își vede de treabă, o rănește iar și iar și iar, și nimeni nu întoarce măcar capul! Încerc să le arăt cu degetul, îmi vine să le strig: În spate, uitați-vă naibii, măcar o dată în viață să vedeți ce se întâmplă... totul e limpede, tot ce trebuie să știți e în fața voastră, în plină desfășurare... încă...

— EDEN EDY EDY EDEN EDY EDY, ți-pă toți la mine într-un glas.

Încerc să scot și eu un țipăt. Dar nimic. Glasurile se topesc pe fundal. Zgomot alb. Un singur sunet mai răzbate prin vălul de paraziți sonori: *Nimeni n-o să te creadă vreodată nimeni n-o să te creadă vreodată nimeni n-o să te creadă vreodată.*

Termină. Termină. Am crezut că s-a terminat. Trebuia să se fi terminat totul.

Voci și cuvinte nedeslușite ies la suprafață ca de sub apă.

— Mai bine... Gata... Edy... Eden... E bine, uitați.

Ochii mi se deschid. Mă uit în tavan. Sunt pe podea. De-o parte e Vanessa, de alta detectiva. Mă simt ca Dorothy trezindu-se dintr-un vis tare bizar și revenind la o realitate și mai bizară. Caelin și Conner sunt ceva mai în spate, aplecați deasupra mea.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu răgușit.

— Ai leșinat! cârâie Vanessa, cu lacrimile gata să-i năvălească în ochi.

— Vai, Doamne, spun eu gemând și încercând să mă ridic în capul oaselor.

— Hai, ia-o ușor. Încet, spune detectiva Dodgson punându-mi mâna pe spate.

— Scuze. Nu mi s-a mai întâmplat. Doamne, ce prost mă simt, încerc eu să râd de toată povestea.

Sună foarte fals, totuși.

— Păi, începe detectiva ridicându-se, aș mai avea niște întrebări pentru tine, Eden, însă deocamdată odihnește-te puțin. Dacă îți mai amintești ceva, te rog să mă suni cu încredere. O să-ți las cartea mea de vizită.

Scoate o carte de vizită din cine știe ce buzunar secret al sacoului și o pune pe colțul biroului, bătând de două ori în ea cu arătătorul.

Stau la birou, cu ochii la cartea de vizită, vreme îndelungată. După ce Vanessa mi-a vârat pe gât vreo trei litri de suc de portocale și o groază de sărățele, m-au lăsat să mă retrag în camera mea. Îmi plimb degetul peste literele întipărite în relief care formează cuvintele Detectiv Dorian Dodgson. Scot telefonul.

Parcurg lista numerelor formate și dau de numărul care mă interesează.

— Alo? Alo?

Închid. Sun iar.

— Alo... mă auzi?

Închid. Formez iar numărul.

— Alo? răspunde el nervos.

Închid. Sun iar.

— Eden, tu ești?

Îmi simt inima grea.

— Eden, dacă ești tu... haide... alo?

Închid. La dracu'. Apoi telefonul îmi vibrează în mână. El e. Sună întruna. Tai sunetul de apel. Căcat, o să intre căsuța vocală. Trebuie să răspund. Așa că răspund. Nu spun nimic. Ascult. Îl aud cum respiră.

— Eden?

— Eden!

— N-ai de gând să zici ceva?

— Te aud cum respiri...

— Bine, ascultă, îmi spune el pe un ton tăios, ca atunci, în toaletă, când mi-a dat papucii.

Ascult. Ascult cu atenție.

— Nu știu ce vrei și de ce mă tot suni. Vorbește. Altfel să nu te-aștepți să-ți mai răspund.

Se oprește și nu se mai aude nimic. Apoi închide.

Îmi tremură mâinile când apăs pe taste. Îmi țin respirația. Sună. O dată, de două ori, de trei ori. Mai bine închid. Mi-am pierdut mințile.

— Ce? se răstește el.

Nu pot să vorbesc.

— Eden, hai odată...

Nu.

— Ai nevoie de ajutor?

Da, da.

— Ți se întâmplă ceva rău, ai pățit ceva rău?

Doamne, da.

— N-am cum... tot va trebui să spui ceva!

Ce bine ar fi să pot.

— Eden... Eden, haide. Ce faci, mă hărțuiești?

Dacă-l hărțuiesc?

— Să știi că e ilegal așa ceva, adaugă el. Trebuie să încetezi. Serios.

— Nu, gem eu în sfârșit.

— Ce?

— Nu. Nu te hărțuiesc.

— Atunci ce faci? Pentru că e... căcat, e de-a dreptul dubios, ai înțeles?

— Îmi pare rău.

Tăcere.

Și iar tăcere.

— Ești bine? mă întreabă el în sfârșit.

— Nu.

Așa e.

— Ce...

— Mi-a păsat! izbucnesc eu.

— Ce?

— Mi-a păsat de tine. Întotdeauna mi-a păsat de tine.

— Bine, mormăie el, ca și cum ar ridica din umeri.

Nu-mi dau seama ce înseamnă asta.

— Bine?

— Păi, nu știu ce să zic, Eden. Adică, n-am mai vorbit de ani întregi. E... e foarte ciudat totul.

— Ai știut?

— Ce să știu? întreabă el.

— Că am ținut la tine?

Șovăie, neștiind probabil dacă să-mi închidă telefonul în nas sau nu. Oftează, îl văd cum își dă ochii peste cap, parcă-l am în fața ochilor.

— Uneori, cred.

— Te-am mințit. O groază. Doamne, nici nu cred că-ți mai amintești. Îți mai amintești? Îți mai amintești de mine?

— Ba sigur că-mi amintesc de tine, Eden. Îmi amintesc tot.

— Mai bine nu ți-ai aminti.

— Nu pari prea bine, Eden. Vrei să chem pe cineva să te ajute?

— Mai ții minte cum ți-am spus că mă cheamă? Al doilea nume al meu?

— Eden, de ce m-ai tot sunat? îmi cere el explicații fără să-mi ia în seamă întrebarea.

— Marie, nu mai ții?

— Da, Marie, îmi amintesc.

— A fost tot o minciună.

— Ce?

— De fapt e Anne.

— Ești beată?

— De ce, par beată?

— Da, chiar pari.

— Păi, nu sunt, însă n-ar fi o idee așa rea. Sunt doar... nu știu, sunt super-varză, spun eu râzând.

E haios. Totul. Toată discuția asta e ridicolă.

— Sunt absolut varză, zic eu râzând iar. Îmi pare rău. Chiar poți să închizi dacă vrei.

— Nu, nu vreau să închid. De fapt sunt foarte îngrijorat. Nu pari deloc bine.

— Nu sunt bine. Chiar deloc. Nu sunt bine. Totul e rău, toată viața am făcut numai ce nu trebuie.

— Eden, nu înțeleg ce vrei, despre ce vorbești?

— Pe vremuri îmi plăcea mult când îmi spuneai pe nume, știi, când nu mă urai.

— Nu te-am urât niciodată, spune el oftând.

— Ba da. Eu te-am făcut să mă urăști Nu-i nimic totuși, toată lumea mă urăște. Și eu m-aș urî. Adică mă urăsc. Chiar mă urăsc. Sunt un om absolut îngrozitor.

— Eden, te rog... uite ce, ai nevoie de ceva? Cum pot să te ajut?

— Nu poți! Țip eu, apoi îmi duc mâna la gură, nu vreau să mă audă plângând. Hai că o să închid acum. Îmi pare rău, spun eu înecându-mă. N-ar fi trebuit să te sun. Doar că...

Îmi trag nasul, mă chinui să respir cât să-i spun ce am de zis.

— Doar că uneori îmi lipsești tare mult și voiam să știu că mi-a păsat de tine. Cu adevărat. Și n-am mai avut pe nimeni în afară de tine. Niciodată. Sper să mă crezi.

— Stai, Eden, nu închi...

Dar închid.

Și închid telefonul de tot, nu vreau să știu dacă o să mă sune, sau mai degrabă nu vreau să știu dacă n-o să mă sune. Vreau să dorm, atât. Vreau să dorm multă, multă vreme, poate pe vecie.

Însă mă trezesc tot la 5:45, ca în fiecare dimineață. Tot ca în fiecare dimineață, fac duș. Mă spăl pe dinți. Mă machiez, îmi aranjez părul, mă îmbrac, ca de obicei. Îmi fac ghiozdanul, mă prefac că mă pregătesc de școală. Și în tot timpul ăsta încerc să mă conving singură că nu s-a întâmplat nimic ieri-seară. Că nu s-a întâmplat nimic ieri, de fapt. N-am plâns și nu m-am smiorcăit când am vorbit la telefon cu Josh. N-am leșinat când m-a interogat detectiva Dorian Dodgson. De fapt, nu cunosc pe nimeni cu numele de Dorian Dodgson. Nu știu pe nimeni cu numele de Amanda. Kevin Armstrong? Nici n-am auzit de el. Iar violul... nu știu despre așa ceva decât că e ceva îngrozitor, care li se întâmplă altora. Nu mie.

Traversez pe furiș livingul, trecând pe lângă Caelin, care doarme pe canapea.

— Am plecat, șoptesc eu prea încet să mă audă cineva.

Apoi plec. E de-abia ora șase jumate. Încerc să mă hotărâsc unde să mă duc – exclus la școală, iar biblioteca se deschide de-abia peste două ore. Străzile sunt pustii și liniștite. Toate sunetele din lume sunt absorbite de un strat de zăpadă proaspăt așternut.

Îmi deschid telefonul. Cincisprezece apeluri pierdute, nouă mesaje vocale noi.

23:10: „Eden, sunt Josh. Te rog să mă suni, da?”

23:27: „Eden, nu... nu știu ce se întâmplă, dar te rog să mă suni, doar să-mi zici că ești bine.”

00:01: „Eden...”

00:22: „Dă-o naibii, chiar îmi fac griji...”

00:34: „... (se aude doar respirația).”

00:45: „Eden, vreau doar să știi că nu te urăsc. Nu te-am urât niciodată. Căcat, nu vrei să mă suni odată? Te rog.”

1:37: „Chiar încep să mă tem că faci vreo prostie, și nu vreau... te rog, nu o face. Bine? Sună-mă să vorbim. Te rog.”

1:56: „Ascultă, nu știu ce-ai pățit, dar o să fie bine. Crede-mă. Sună-mă, te rog, simt c-o iau razna.”

2:31: „Eden... dacă nu vrei să vorbim... căcat, vin la tine.”

Astea au fost mesaje.

Vine? La mine? Nu, nu, nu, nu. Formez numărul. Nici nu apucă să sune o dată, că și răspunde.

— Alo, Eden?

— Da, eu sunt.

— Doamne, Dumnezeuule, te-am sunat de vreo douăzeci de ori!

— Știu, îmi pare rău, de-abia acum ți-am ascultat mesaje. Te rog, nu veni. Nu merită. Chiar nu sunt așa de... nu e nicio urgență. Îmi pare foarte rău dacă ți-ai făcut griji.

— Dacă mi-am făcut griji? Da, căcat, sigur că mi-am făcut griji. De șapte ore te cred moartă!

Cuvântul ăla, „moartă” mă dezmeticește brusc. Taie în carne vie.

— N-am...

Nu mă ține vocea.

— N-am vrut să... nu asta am vrut. N-am vrut să-ți faci griji, doar că mă... of, Doamne, nici eu nu știu.

— Ce făceai? De ce m-ai sunat atâta?

Mă văd silită să mă opresc, cât caut răspunsul. Bine, nu răspunsul, un răspuns oarecare.

— Mă simțeam... singură. Mă simt singură, atâta tot. Îmi pare rău. Știu că am făcut o prostie că te-am sunat. Nici nu știu de ce. Nu trebuia să te amestec în toată povestea asta.

Tăcere.

— Mă simt ca ultima proastă, îi spun.

Îl aud țâțâind și oftând apoi înțelegător.

— Nu, hai, termină. Nu vorbi așa.

— Nu, pe bune. Sunt super-jenată.

— Te văd.

— Cum?

Dar îmi închide. Dau să-l sun, însă atunci se aude claxonul unei mașini, străpungând tăcerea înghețată care s-a lăsat în tot cartierul. Mă întorc să văd cine e. Văd un Ford vechi și paradit trăgând încet pe dreapta în spatele meu. Mă opresc. Se oprește și mașina. Mă aplec și mă uit înăuntru, pe geamul aburit din dreapta șoferului. Chiar e el. Se întinde și-mi deschide portiera.

Stăm și ne uităm unul la altul așezați la o masă, într-un restaurant International House of Pancakes de la șosea. Parcă m-aș uita la o stafie. Pare același, și totuși schimbat, maturizat, în largul lui, arată cumva cum ar și trebui să arate. Ia o gură din cafea; o bea neagră – ce să mai, e om mare.

Lângă suportul de siropuri e o cană cu creioane colorate rupte. Mă tot uit la ele fără să vreau.

— Ei...? face el și atunci împing creioanele într-o parte, să nu le mai văd, ca să pot să mă concentrez pe ce spune el.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici cu tine, spun într-un sfârșit, după ce rămân mult prea mult timp uitându-mă la el.

— Știu. Nici mie nu-mi vine să cred.

Numai că el o zice cu totul altfel decât mine.

— Ai condus toată noaptea, nu?

— Nu, răspunde el înțepat, doar jumătate de noapte, în cealaltă jumătate te-am sunat.

— Chiar îmi pare rău. N-am vrut să par atât de disperată. Eram doar supărată, cred.

Nu spune nimic. Pare exasperat, iritat și nedumerit totodată.

Și cum nu suport să-l văd așa, mă trezesc zicând numai tâmpenii. Gen: „Ăă, arăți foarte bine“ și „Măcar am ieșit în sfârșit în oraș, nu?“

Dar el nu zice nimic, stă și se uită la mine cu o expresie îndurerată.

Spre marea mea ușurare, mă salvează chelnerița cu două maldăre de clătite.

— Să-mi spuneți dacă mai doriți ceva, zice ea. Poftă bună.

Întindem amândoi mâna după sticla de sirop cu unt și nuci pecan. Ni se ating degetele.

— Eden, ar fi cazul să-ți spun de la început ceva, bine?

— Bine.

Pare ceva important, îmi las furculița pe marginea farfuriei și am grijă să arăt că sunt atentă.

— Mă văd cu cineva. Am prietenă, e o relație serioasă, așa că...

— A.

Iau furculița, înțep clătita cu ea și încerc să-mi șterg de pe față expresia distrusă și să-mi iau un ton cât mai blazat.

— Bine, da, sigur.

Tai cu grijă un triunghi de clătită și mi-l îndes în gură. Îl înghit cu greu.

— Așa că vreau să știi că n-am venit să... adică am venit în calitate de amic.

— Sigur, da, am înțeles.

Fii nepăsătoare. Mănâncă. Și, pentru Dumnezeu, nu mai spune nimic.

— Ea știe că ești aici acum? bâigui când beau din cană – întrebarea se aude cu ecou.

Josh dă din cap că da și ia o gură de cafea.

— Ce i-ai zis, că trebuie să convingi o tipă nebună și mincinoasă, care te hărțuiește, să nu se sinucidă? zic eu zâmbind – nu reușesc să-mi mențin expresia.

— Nu, răspunde el zâmbind puțin stânjenit. Nu m-am exprimat așa. I-am zis că ești o fostă prietenă de-a mea – știu, știu că nu asta te considerai, dar asta i-am zis, pentru că mi-a fost mai simplu așa. Și i-am zis că mi se pare că ai niște probleme și că vreau să te văd ca să mă asigur că ești bine.

— Uau, șoptesc eu.

Nu știu ce e mai greu de crezut: faptul că i-a zis adevărul sau că l-a lăsat să vină după ce i-a zis adevărul. Dacă ar fi al meu cu adevărat, nu l-aș lăsa să aibă de-a face cu o fată ca mine.

— Și n-a avut nimic împotrivă? întreb neîncrezătoare.

— Nu, spune el ridicând din umeri și începe în sfârșit să mănânce.

Apoi, uitându-se la mine doar o clipă, mă întreabă:

— Ei, și ai?

— Ce să am?

— Probleme?

În timp ce-mi storc mintea să-i răspund cumva, chelne-rița se întoarce să ne întrebe:

— Cum sunt? Vreți să vă mai aduc un topping, ceva?

— Sunt foarte bune, nu? spun eu după ce pleacă chelne-rița, arătându-i clătitele cu furculița. Sau poate mi-e foame mie?

— Eden, nu vrei să-mi spui? mă întreabă el pierzându-și răbdarea.

— Ce să-ți spun?

— Nu știu, îmi răspunde dând din mână spre mine. Tu să-mi spui. Doar m-ai sunat să-mi spui ceva, altfel nu te-apuci să suni pe cineva de-atâtea ori.

Dau din cap. Chiar am ceva să-i spun, mai multe lucruri, de fapt. Prea multe.

— Cred că mai degrabă doar voiam să-ți spun cât de rău îmi pare, recunosc eu. Știu că nu schimbă cu ceva cele întâmplate. Știu că nu schimbă nimic, dar voiam să știi oricum.

Ia o bucățică de clătită. Mestecă tacticos. Înghite. Când am impresia că o să zică ceva, mai ia o îmbucătură. În cele din urmă se uită la mine de parcă nu știe dacă să-mi spună ceva răutăcios sau ceva draguț.

— Eden, începe el trăgând aer în piept. Uite ce, știam că lucrurile erau altfel decât păreau la prima vedere. Cred că am înțeles cumva că aveai problemele tale sau mai știu eu ce. Nu, mint, se corectează imediat. De fapt n-am înțeles. Absolut deloc. Nu la vremea aia, cel puțin, ci de-abia acum, spune aruncându-mi un zâmbet trist și apucându-se să mănânce iar. M-am gândit mult la tine, na, mi-am făcut multe griji pentru tine, zice cu gura plină, fără să se uite la mine.

— De ce? șoptesc eu temându-mă că dacă o să vorbesc mai tare, o să mă trezesc din vis.

— Pentru că erai întotdeauna așa de... nu păreai nicio dată cu adevărat bine.

— Cred că nu eram bine, spun eu înnodând ambalajul paiului. Dar acum? zic râzând. Acum am mers atât de departe în direcția asta, că nici nu mai știu cum am ajuns aici. Probabil mă crezi total nebună. S-ar putea să fiu.

— Tot repeți asta, de ce? Ai pățit ceva anume? mă întreabă el.

Îl privesc cum mă privește cum mă perpelesc și știu că nu se poate să mai scap fără să-i spun. Adevărul. Merită să-i spun adevărul, la urma urmei.

De trei ani aștept să rostească cineva, oricine, aceste cuvinte magice. Deja am ratat o dată ocazia, chiar când era mai important, nu pot s-o fac a doua oară. Mă furnică tot corpul. Mi-e foarte teamă că iar o să leșin.

Atunci îmi aud propria voce, mai pierită decât mi-o știu:

— Da. Am pățit ceva foarte rău.

Așteaptă fără să mă scape din ochi, părând din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce trece timpul.

— Ce? mă întreabă în sfârșit, lăsând furculița din mână și aplecându-se spre mine.

Mă uit în farfurie, la balta de sirop și bucățelele umede de clătită. Îmi tremură mâinile, mi le las în poală. Deschid gura:

— Am fost...

— Da? mă încurajează el.

Mai încerc o dată. Nu iese nimic.

— Eden, ce?

Mă uit în jur. Dau cu ochii de creioanele alea colorate. Apoi mă uit iar la el, cum așteaptă să rostesc cuvântul pe care pur și simplu nu pot să-l rostesc.

— Ce? repetă el.

Întind mâna peste masă și trag spre mine cana cu creioane. Iau un creion roșu rupt. Îndoii hârtia pe care îmi e așezată farfuria și rup un colț din ea. Parcă mâna stă să-mi cedeze când apăs vârful creionului lucios pe hârtie. Prima literă, V, îmi iese frumos, așa cum nu i se cuvine unui cuvânt atât de urât. I îmi iese tremurat. O e colțos. L, A, T

și Ț le mângălesc repede, cu furie. Mă uit la cuvânt, VIO-LATĂ, doar o clipă, apoi împățuresc hârtia și o împing mai încolo, peste masă, pe lângă farfuria mea și cafeaua lui. Cu grijă să nu se atingă de cei câțiva picuri de sirop care s-au prelins în jos pe sticlă, i-o întind lui, laolaltă cu ultimele rezerve de încredere, credință și speranță care mi-au mai rămas. Josh îmi trage de sub degete hârtiuța și nu-mi mai rămâne decât să stau și s-aștept, cu ochii-n poală și mâinile tremurătoare agățate de marginile scaunului.

Cuvântul e la el. Nu-mi mai aparține. Secretul meu e în mâna lui. Adevărul. Acum nu mai pot să retrag nimic. Nu mai pot să mint că nu s-a întâmplat. Închid ochii, aștept s-o spună el, să rostească acel cuvânt, să zică ceva. Dar nu zice nimic. Mă silesc să deschid ochii și mă uit la el cum se uită la mine. Nu-i citesc nimic pe față.

— Ai fost... ai... ai spus... ai spus cuiva, te-ai dus la doctor, adică... ești bine? mă întreabă el examinându-mă din ochi, cumva clinic, în căutarea unor răni care nu se văd de fapt.

— Nu, n-am spus nimănui și nici nu m-am dus la doctor. Și nu, nu cred că sunt bine – mă lasă o clipă vocea – chiar nu cred.

Nu, nu pot să plâng aici.

— Eden, te duc eu. Haide. Putem să mergem chiar acum.

Își ia cheile și-și împinge scaunul în spate, gata să se ridice.

— Nu, nu, zic eu și mă întind peste masă să-l apuc de braț. Nu s-a întâmplat de curând, șoptesc. S-a întâmplat acum mult timp.

— Cum?

Își trage scaunul înapoi.

— Când?

— Acum trei ani, cam pe vremea asta.

— Eden, cum adică? face el și calculează în minte, după câte-mi dau seama. A fost înainte ca noi să... cum de n-am știut? De ce nu mi-ai zis niciodată?

Doar clatin din cap. Întotdeauna am găsit o mulțime de motive întemeiate, excelente chiar, însă acum, cu el la masă, nu-mi vine în cap absolut niciunul.

Mă uit în jur. Pământul e tot la locul lui. Sunt în viață. Nu s-a despicat dușumeaua să mă înghită. N-am suferit nicio combustie spontană. Nu știu ce-am crezut că se va întâmpla dacă aveam să spun cuiva, dacă aveam să îngădui să existe cuvântul ăla, dar în niciun caz nu mă așteptam să nu se întâmple nimic. Totul e exact la fel. Nu s-a izbit niciun meteorit uriaș de planeta noastră, ștergând rasa umană de pe fața pământului. La bucătărie zăngănesc mai departe vasele, la radio se aud mai departe cântece vechi la același post, oamenii din jur își văd de discuții. Inima încă-mi bate, iar plămânii, ia să vedem, inspir, expir, da, încă funcționează. Iar Josh stă în continuare în fața mea la masă.

— Eden, cine... începe el.

— Totul e în ordine? ne întreabă chelnerița, apărând din senin la masa noastră.

— Sigur, sigur, ăă, ne aduceți nota, vă rugăm? îi spune Josh.

— Sigur. Doriți să luați restul la pachet? ne întreabă ea uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Nu, mulțumesc. Am terminat, răspunde Josh împingând farfuria aproape neatinsă.

Chelnerița pare nedumerită să-l vadă așa de scârbit, așa că se uită la mine, rugându-ne din ochi să nu-i dăm de furcă pentru că nu ne-a plăcut mâncarea.

— Nu, și eu am terminat, mersi, îi spun chinuindu-mă să-i zâmbesc – nu suntem genul ăla de clienții, încerc să-i transmit din priviri.

Pare ușurată.

— Bine, atunci, mulțumesc.

Se scotocește câteva clipe în buzunarul șorțului, apoi ne pune în sfârșit bonul pe masă.

— Vă doresc o zi frumoasă.

— Vrei să mergem? mă întreabă el.

— Ăă, da, zic eu, numai că... n-am niciun ban la mine, scuze.

— Te rog, spune el gesticulând, nu face nimic.

Îi tremură mâinile când scoate două hârtii de douăzeci din portofel și le lasă pe masă. Nici nu știu dacă își dă seama ce face. Chelnerița o să se aleagă cu un bacșiș de optsprezece dolari. E serios afectat. În timp ce o luăm printre mese, dă să mă atingă pe umăr, fără să o facă efectiv, de parcă s-ar teme să pună mâna pe mine.

Se duce întâi la portiera din dreapta față, ca să mi-o deschidă mie. După ce o descuie rămâne pe loc, cu ochii în gol.

— Ești bine? îl întreb.

— Eden, îmi pare tare rău. Ar fi trebuit...

— N-aveai ce să faci, îți jur.

Dar s-ar putea să fie tot o minciună. Rămâne lângă mine, părând să nu știe deloc ce să facă. Nici eu nu știu ce se face în asemenea cazuri, însă mă apropii de el și-l cuprind cu brațele. Mă îmbrățișează și el. Rămânem așa mult timp, fără să spunem nimic, simt că am putea să rămânem așa o veșnicie și tot n-ar fi de-ajuns.

— Hai să urcăm, spune el dându-mi într-un sfârșit drumul.

Îmi deschide portiera, apoi mi-o și închide. Mă uit cum dă ocol mașinii și mă gândesc ce bine e de prietena lui. Probabil că se potrivesc de minune. E deșteaptă, haioasă și frumoasă la modul pur, natural. Probabil că o iubește și-i face cadouri bine alese de ziua ei, i-a întâlnit părinții,

care probabil că-l adoră, cum să nu-l adore, și probabil c-o să se căsătorească după ce termină facultatea și sigur totul e foarte serios și nu se mint unul pe celălalt. Probabil că e exact opusul meu.

Pornește mașina și dă drumul la căldură. Durează mult să se încălzească.

— Eden, chiar n-ai spus nimănui? mă întreabă el.

Încuviințez din cap.

— Cine a fost? Adică știi cine a fost?

— Da, știi cine a fost.

— Cine?

Simt c-o să-mi dea lacrimile, pornind parcă din măruntaie.

— Nu pot să-ți spun, îi răspund automat.

— De ce?

Trag de un fir care mi s-a deșirat din fular.

— De ce, Eden? repetă el.

— Pentru că nu pot.

— Îl cunosc, de-asta?

Creierul meu luptă cu restul corpului. Îi zic să nu facă nicio mișcare, să nu se trădeze, numai că, la naiba, nu ascultă. Încuviințez. Iar lacrimile mi se rostogolesc pe obraji, mai repede decât apuc eu să mă șterg la ochi. Nu pot.

— Poți, îmi spune el de parcă mi-ar citi gândurile, serios, poți să-mi spui.

— N-o să mă crezi, zic eu plângând.

— Ba da, spune el încet. Promit.

— Știu că te-am mințit înainte, dar n-aș minți pe tema asta, știu că toată lumea mă crede curvă și probabil că sunt, dar totul s-a întâmplat înainte de povestea asta. Nici măcar nu mă sărutasem cu cineva, cu tine m-am sărutat de fapt prima oară, probabil că nici n-ai știut. Nici măcar nu m-am ținut de mână cu vreun băiat, nici măcar nu i-am dat cuiva numărul meu! Eram doar un copil, eram... eram...

Trebuie să mă opresc, de-abia dacă mai respir, așa de tare plâng. Mă uit la el, însă văd totul ca prin ceață de la lacrimi.

— Știu. Știu. Poftim – și-mi întinde un șervețel de la McDonald's dosit undeva în mașină.

— Nu trebuia să ajung așa. Pe vremuri eram o tipă drăguță. Eram un om de treabă, bun și drăguț. Iar acum am ajuns doar să... să... urăsc. Îl urăsc. Îl urăsc cumplit, Josh. Serios.

— Eden, spune el și mă întoarce cu fața spre el, dându-mi părul din ochi, ia uită-te la mine. Respiră, da? mă îndeamnă lăsându-și mâinile pe umerii mei.

— Îl urăsc atât de tare, că uneori... că... – trag cu greu aer în piept iar și iar și iar. Uneori nu mai simt nimic altceva. Doar ură – trag aer în piept – ură, nu mai există altceva. Viața mea e redusă la ură. Și nu... nu reușesc să scap de ea. Orice aș face, nu-mi trece, pur și simplu... nu pot...

— Cine e? Spune doar cum îl cheamă, te rog, Eden. Spune-mi.

M-a apucat atât de strâns de brațe, că mă doare, simt o apăsare din ce în ce mai mare în piept și în țeastă de la toată presiunea asta.

— Cum îl chea...?

— Kevin Armstrong! urlu eu – în sfârșit. Kevin a fost. Kevin a fost.

Își descleștează mâinile.

— Armstrong?

Îmi dă drumul. Încearcă să înțeleagă ceva, nu-mi dau seama ce anume.

— Armstrong, repetă el.

Nu știu dacă i se simte disprețul ăsta în voce pentru că are impresia că mint sau pentru că mă crede. Dau să-l întreb, dar începe să lovească volanul cu pumnii. Tare. Mormăie ceva indescifrabil, apoi:

— ...Nenorocitul dracului... nenorocitul...

Clatină din cap și se ține atât de tare de volan, că mi-e teamă să nu-l smulgă.

— Mă crezi, nu? îl întreb, disperată să am pe cineva de partea mea.

Dintr-odată ridică ochii și spune:

— O să-l omor dracului, Eden, îți jur c-o să-l omor.

— Mă crezi, nu? îl întreb iar.

— Eden, sigur că te cred, doar că...

Inspiră și expiră lent, încercând să se calmeze.

— Doar că... ai fi putut să-mi spui, ar fi trebuit să-mi spui. Când eram împreună. De ce? De ce n-ai zis niciodată nimic? Te-aș fi crezut și-atunci.

Doamne, mai că-mi doresc să nu-mi fi zis așa ceva. Mai bine mi-ar fi zis că nu m-ar fi crezut, așa aș fi găsit o justificare pentru faptul că nu i-am zis. Mă uit în jos la mâinile mele și clatin din cap.

— Erau atâtea lucruri fără noimă. La tine și la relația noastră. Doamne, acum mi se pare foarte evident, ar fi trebuit să-mi dau seama. Eden, mă vedeam aproape zilnic cu tipul ăla. Doar eram coechipieri. Kevin Armstrong, nu...

Îmi ia mâna. Îmi las capul pe spatează și închid ochii. Respiră. Respiră doar.

— Sunt extenuată, șoptesc eu.

— Vrei să te duc acasă?

— Nu pot să stau acasă acuma, îi răspund încet.

— La școală?

Deschid ochii.

— Glumești, nu?

Îmi zâmbește și el la fel de extenuat.

— Cred că amândoi trebuie să ne odihnim un pic. Putem să mergem la mine. Ai mei sunt de-acum la muncă. Doar să dormim, promit, adaugă el. Apoi o să ne gândim ce-i de făcut, bine?

Văd că au văruit în camera ta, zic stând în mijlocul propriei mele zone crepusculare.

Mă așez pe marginea patului lui și mă apuc să-mi desfac șireturile cizmelor.

— A, da, am uitat. Poți să dormi tu pe pat. Eu mă întind pe canapea sau văd eu, spune el foindu-se în cadrul ușii.

— A.

N-ar trebui să fiu dezamăgită. N-ar trebui să fiu surprinsă.

— Da, sigur.

Dar sunt.

— Nu... adică... păi, e în regulă?

— Nu știu, m-am gândit că rămâi cu mine, dar dacă ți-e nu știu cum... adică aş putea să dorm eu pe canapea, dacă vrei.

— Nu, o să stau aici, spune el intrând cu grijă în camera lui.

Ne întindem stângaci unul lângă altul, nedorind să atragem atenția asupra situației cumva incomode. Rămânem amândoi cu ochii în tavan. Crăpătura în formă de fulger e la locul ei, cum mi-o aminteam. Întorc capul să mă uit la el și restul corpului mi se mișcă automat, mușchii au învățat de mult mișcarea asta. Se încordează când îmi las mâna pe pieptul lui.

— Scuze, pot? îl întreb.

Îmi dau seama că, deși în mintea mea totul e cum era, în realitate nu mai am voie să mă port așa, să-l ating. Deloc.

— Da, șoptește el.

Mă uit cum i se contractă gâtul în timp ce înghite greu în sec. Are emoții. Probabil își face griji că o să încerc ceva. Și eu îmi cam fac griji.

Îmi pun capul unde îl puneam de obicei.

Și adorm ușor, atât de ușor, nici nu știu cum.

Când mă trezesc, sunt cu spatele la el. Josh – Joshua Miller – mă ține în brațe. Îmi îndes fața în pernă și respir adânc, miroase curat, ca el, cum îi miroseau întotdeauna cearșafurile, hainele și pielea. Când îi simt corpul strâns lipit de al meu, parcă numai brațele lui mai stau în calea destrămării mele totale. Nu vreau să-mi mai dea drumul.

Îl simt cum își lipește fața de părul meu și mă sărută.

Închid ochii. Vreau să opresc timpul, să rămân așa, să nu mai trebuiască să fac, să gândesc sau să simt nimic altceva. Mâinile lui par să se miște cu un scop anume. N-ar trebui să-mi întorc capul, să mă răsucesc înspre el, însă o fac. Gura lui o găsește pe-a mea. N-aș fi avut cum să-mi amintesc prea bine căldura pe care o emană corpul lui – așa ceva trebuie să simt pe pielea mea.

— Mi-e dor de tine, șoptește el cu buzele lipite de ale mele.

— Și mie mi-e dor de tine, repet eu ca un ecou.

— Eden, de data asta am putea să fim împreună, spune el încet, mutându-și capul puțin mai în spate ca să ne putem privi mai bine și dându-mi părul după ureche. Sunt sigur. Ar merge de data asta.

Dau să încuviințez. Aproape că zâmbesc. Dar „de data asta“, a zis „de data asta“. Nu vreau de data asta însă, vreau să fie atunci, înainte. Vreau să mă întorc în timp.

Vreau s-o iau de la capăt și să nu mai devin ce-am devenit.
„De data asta“ – trei cuvinte ca trei pumni în stomac.

— Prietena ta, îi reamintesc eu, reamintindu-mi și mie.

— Știu, știu, șoptește el închizând ochii, de parcă îl doare până și să-și imagineze că i-ar putea face vreun rău. Numai că te iubesc, încă te iubesc, șoptește el apropiindu-se iar să mă sărute.

Mă trezesc că-l opresc.

— Nu pot. Nici tu nu poți. Te-ai urî pentru asta și nu vreau să te urăști din cauza mea. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Nu mai pot să rănesc așa pe toată lumea.

— Știu, dar...

Mă strânge și mai tare. Am impresia că o să mă descompun în bucăți dacă-mi dă drumul, dacă-l fac să-mi dea drumul.

— Nu mi-am dorit decât să mă lași să te cunosc, iar acum mă lași în sfârșit...

Ar putea să-mi oprească destrămarea o vreme, poate chiar multă vreme, cu mâinile și brațele lui, dar n-ar putea niciodată să mă reîntregească, așa cum am fost odată. Nici nu e treaba lui. Nu e nici eroul, nici antagonistul din poveste și nu e un zeu. E doar un băiat. Iar eu sunt doar o fată care trebuie să se adune și să se pună pe picioare singură.

Mă ridic în capul oaselor. Nu mai sunt în brațele lui, dar n-am pățit nimic. Nu m-am făcut praf și pulbere. Mă sprijin cu spatele de tăblia patului. Îmi studiez mâinile, mâinile mele sigure și bune. Încerc să-mi dau seama de ce mi se pare totul altfel dintr-odată. Mai puțin apăsător. De ce mă simt, pentru prima oară, oarecum stăpână pe situație. Încrezătoare că lucrurile se pot schimba, în loc să se prelungească la infinit bucla asta temporală de coșmar pe care pare să tot circule viața mea.

Se ridică și el în capul oaselor și vine lângă mine, așteptând să spun ceva. Așteptând să-i explic ce naiba se întâmplă. Mă uit la el de parcă îl văd pentru prima oară.

Are un aer perplex.

— Ce e?

— Întotdeauna mi-am închipuit că tu o să mă salvezi până la urmă, știi, de la bun început chiar. Cred că de-asta te-am sunat. Poate că-mi doream să se întâmple asta. Voiam să vii să mă salvezi sau ceva, știi?

— Atunci lasă-mă s-o fac, spune el de parcă ar fi ușor, de parcă ar fi posibil.

— Numai că nu poți. Nimeni nu poate.

— Nu-i adevărat, Eden.

Îmi ia mâna într-a lui și, ciudat, parcă e prima dată când mă atinge. Pare ceva cu totul nou, un gest incitant, aproape electrizant. Parcă ar fi prima oară când mă atinge cineva. Într-un fel, chiar așa e, n-am mai fost niciodată omul care sunt acum.

— Nu, voiam să zic că nu mai pot să tot aștept să mă salveze cineva.

Deschide gura, dar se oprește.

— Bine, înțeleg. Doar lasă-mă... nu știu, să te-ajut.

— Mă ajuți deja.

— Pot să fac mai mult de-atât. O să fiu cu tine, cu adevărat, doar lasă-mă s-o fac. Există ceva între noi, Eden. Chiar există. Nu poți să zici că nu-i așa.

— Mai ții minte când ai venit la mine să stăm de vorbă? İl întreb.

Văd că nu-și amintește.

— Știi, stăteam pe iarbă, lângă terenurile de tenis, tu ai ieșit de la antrenament și așteptai să vină mama ta să te ia?

— Parcă...

Se uită țintă în tavan, încercând să-și amintească întâmplarea asta pe care eu o țin minte de parcă a fost ieri.

— Parcă da, spune el în cele din urmă pe un ton nesigur.

— Mi-ai povestit despre pădăii?

Se gândește un pic.

— A, da.

— Înainte să pleci, mi-ai dat pădăia aia între stadii, cum i-ai zis tu. Ții minte?

— Vai, Doamne, da, spune el râzând. Ce aiureală, nu?

— Nu, deloc. Am păstrat-o. Încă o am.

Acum mă privește și el de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

— Mi s-a părut un gest foarte drăguț, continui eu. Dar sigur că n-am putut să ți-o zic. Mi-a plăcut mult.

Mi se închide gura automat, nefiind obișnuită cu astfel de vorbe, însă mă silesc s-o deschid iar, ca să rostesc ce e mai important.

— Vreau să zic că... te-am iubit.

Dă o singură dată din cap.

— La trecut, constată el fără să se uite la mine.

Rămânem tăcuți, ca doi străini.

— Eden, n-o să se întâmple nimic, nu? Între noi, adică.

— Mi-am dorit să se întâmple, sincer, dar...

Clatin încet din cap.

— Totuși, cred că ai dreptate. Chiar există ceva între noi. Numai că nu prea știu ce anume.

Ne reculegem câteva clipe, după pierderea pe care am suferit-o amândoi. E momentul final. Trecutul nostru comun se încheie oficial.

— Eden, cred că o să țin întotdeauna la tine, știi, nu? Nu știu dacă o să-mi treacă vreodată, dar... Dar putem să fim prieteni. Adică mi-aș dori să fim prieteni. Crezi că ți-ar plăcea?

— Da. Mi-ar plăcea, spun eu râzând. Chiar mi-ar plăcea mult. Ar fi perfect. Cred că-mi doresc asta mai presus de orice altceva pe lume.

— Bine. Suntem prieteni, spune el zâmbind și împin-gându-se în umărul meu.

— Prieteni, spun zâmbind și eu.

Am un prieten.

Îmi zâmbește numai o clipă.

— Eden, știi că nu vrei să auzi așa ceva, dar ți-o zic ca unui prieten, pentru că țin la tine. Chiar cred c-ar trebui să spui cuiva ce ți s-a întâmplat. Adică altcuiva, cuiva care poate să facă ceva. Unui polițist, de exemplu.

Dintr-odată simt din nou realitatea, mă izbește ca un ciclon, parcă mi-ar contorsiona cineva organele interne, modelându-le ca pe baloanele alea nebune în formă de animale.

Cred că se vede pe fața mea cum mă simt, pentru că Josh spune mai departe:

— Știi că o să-ți fie greu, dar trebuie.

Îmi strânge mâna și-mi spune singurul lucru pe care simt nevoia să-l aud acum:

— O să te creadă, nu-ți face griji.

Aș avea să-i zic o mie de lucruri. Sigur și el are să-mi zică o groază. Dar rămânem așezați pe patul lui, unul lângă altul, tăcuți. Rămânem mult timp așa, împreună, fără să simțim nevoia să dăm glas lucrurilor nespuse, doar cu certitudinea că ținem cu adevărat unul la celălalt. Oricum, asemenea lucruri nu se pot exprima verbal într-un tot.

Când ieșim pe verandă, mă sărută pe obraz. Până și pisica lui iese să mă conducă. Se oferă să mă ducă cu mașina la secția de poliție, apoi se oferă să mă ducă acasă, după care se oferă să vină cu mine pe jos până acasă, dar trebuie să merg singură. Mai am de vorbit cu cineva înainte să mă duc la poliție.

Cobor ultima treaptă a verandei și mă întorc. A rămas pe loc, cu mâinile în buzunare.

— Josh, ești bine? Adică cum îți merge?

Asta ar fi trebuit să-l întreb în primul rând, nu s-o fac acum, la despărțire.

— Da, răspunde el zâmbind. Sunt bine, în principiu.

— Bun. Mă bucur. E bine la facultate?

— Da, e bine, încuviințează el.

— Ce mai face tatăl tău? Știi, cu problemele lui?

Se silește să zâmbească și își îndreaptă privirea undeva deasupra capului meu, căutându-și cuvintele.

— E... știi tu, e pur și simplu... – când se uită în ochii mei, înțeleg – asta-i viața și gata, nu?

Dau din cap, mai rămân o clipă pe loc și trag aer în piept încercând să mi-l întipăresc în memorie, iar apoi îi întorc într-un sfârșit spatele.

— Hei, mă strigă el când ajung la jumătatea aleii.

Mă opresc și mă întorc spre el.

— O să mă suni, nu?

— Da, răspund eu mai sincer ca niciodată.

— Și o să și vorbești de data asta, nu? mă întreabă el cu un zâmbet larg.

— Da, răspund eu zâmbind.

Dă o dată din cap, apoi își scoate mâna din buzunar și o flutură în semn de rămas-bun.

— De ce nu ești la școală? mormăie Caelin când mă vede, întins tot pe canapea, cum l-am lăsat când am plecat.

Nu doarme, doar se uită în gol. Nu reușește să-și desprindă privirea din punctul pe care-l fixează, ca măcar să se uite la mine.

— Cae, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Edy, te rog. Nu pot acum, da?

Chiar îmi pare rău de el. Îmi pare rău că a aflat așa ceva despre prietenul lui cel mai bun și c-o să mai afle și alte lucruri de la mine. Îmi pare rău c-o să se simtă și mai rău decât acum.

— Ai nevoie de ceva? îl întreb.

Clatină din cap și închide ochii.

Mă duc la bucătărie și-i torn un pahar de apă rece de la frigider.

— Poftim.

Mă așez pe jos lângă canapea, cu paharul în mână.

Se ridică încet și bea apă.

— Mersi.

— E important, îmi iau eu inima în dinți, simțind pentru prima oară că treaba asta ar putea conta cu adevărat – că viața mea contează cu adevărat.

Îi ia câteva clipe să mă audă. Pune paharul pe măsută.

— Bine, spune el în sfârșit și se freacă la ochi, cu un aer total lipsit de interes.

— Caelin, trebuie să-ți spun ceva, și e important să mă ascuți și să nu mă întrerupi deloc.

— Bine, bine, te ascult.

Trag aer în piept. Hai că pot.

— Bun, nu mi-e deloc ușor să-ți spun. Nici nu știu cu ce să încep.

— Cu începutul...? îmi propune el sarcastic, neștiind că mă ajută fără să vrea.

— Bine. O iau de la început. Într-o noapte... încep eu, mă opresc și încep iar. Eram în clasa a noua, n-am mai spus nimănui, dar în noaptea aia... bun, în noaptea aia... când dormea toată lumea... Kevin a venit la mine în cameră...

— Pentru Dumnezeu, Edy, du-ți odată fraza la capăt...

— Te rog, îi zic ridicând mâna – măcar de data asta reușesc să-i închid gura. A venit la mine în cameră în toiul nopții și...

Nu pot să mă uit la el în timp ce i-o spun. Închid ochii și mi-i îngrop în mâini, altfel n-o să reușesc să spun ce am de spus.

— Și s-a urcat peste mine în pat – mă întrerup ca să respir. M-a violat. Asta a făcut, Caelin. N-am zis nimănui pentru că m-a amenințat că mă omoară dacă spun cuiva. Și l-am crezut. Așa că știu că e adevărat ce s-a aflat despre el, pentru că și mie mi-a făcut la fel. Îmi pare rău, știu că nu vrei să auzi așa ceva, dar dacă nu mă crezi, Cae – trag cu greu aer în piept – nu mai ești fratele meu.

Respir. Și aștept. Și respir. Și aștept.

Tăcere.

Îmi iau încet mâinile de la ochi. Mă aștept să se uite la mine. Dar nu se uită, și-a astupat urechile cu mâinile și-și ține ochii strâns închiși. S-a prăbușit în față, spre mine, s-a încovoiat cu totul. Nu mișcă deloc, nici măcar nu-l aud respirând. Nu mai știu ce să zic, așa că nu mai zic nimic. Îl las în pace. Îl las să proceseze informația. Sper c-o să mă creadă, că va fi de partea mea. Aștept.

— Nu... începe el și se oprește.

Mă uit la el.

— Nu... nu înțeleg ce spui, Edy, bâiguie el cu mâinile astupându-i gura.

Apoi se îndreaptă de spate și se uită la mine.

— Nu în-țe-leg cum de s-a întâmplat, spune el pronunțând fiecare cuvânt răspicat, pe silabe, cu grijă.

Se uită cercetător la mine, îmi studiază chipul, dar nici eu nu înțeleg.

Apoi se ridică repede și începe să se plimbe de colo colo, de parcă ar fi copleșit de gânduri.

— Nu, aud cum mormăie dispărând după colț, în camera lui.

Dau să-l strig, dar când deschid gura, parcă se ciocnește o autobasculantă de peretele casei, așa se aude, iar Caelin

începe să urle încontinuu „LA DRACU” cu o voce groasă, animalică.

Picioarele parcă mă poartă singure până la ușa lui. Mă uit ce-a făcut, ce face chiar acum. Tot ce avea pe comodă – relicvele rămase din epoca de glorie a liceului: trofee de baschet, medalii, certificate, poze și mașinuțele la care a lucrat o groază cu Kevin, totul s-a preschimbat într-un morman de amintiri distruse și mutilate din liceu, vărsate pe podea. S-a apucat să tragă șuturi în ușa dulapului cu piciorul gol.

Întotdeauna a avut o stăpânire de sine atât de deplină. Bine, l-am mai văzut furios, sigur, l-am văzut dându-și în petic, dar nu în halul ăsta. Se întoarce iar rapid spre comodă și-o apucă zdravăn cu mâinile. Îmi duc mâna la gură ca să nu urlu la el să înceteze – deja știu ce vrea să facă, vrea s-o dărâme cu totul la podea. Comoda asta cântărește mai mult decât noi doi la un loc, e veche și masivă, de epocă, a fost a străbunicilor noștri. Probabil e destul de valoroasă. Parc-o și văd cum trece prin podea și se prăbușește în beciul casei. Dar rămân pe loc, pregătindu-mă sufletește, mă uit cum se clatină în față, făcând parchetul să scârțâie sub greutatea ei.

Apoi totul încetează dintr-odată. Comoda e din nou pe cele patru picioare ale ei și Caelin nu mai urlă. Stă și gâfâie în fața mea și se uită la mine de parcă mă vede, de parcă înțelege în sfârșit. Își duce degetele la rădăcina nasului, în timp ce ochii i se umezesc tot mai mult, apoi își îndeasă pumnii în orbite, încercând să se oprească din plâns.

— Nu înțeleg, repetă el, dar nu cu intonația calculată de dinainte, ci cu o voce răvășită, tremurată.

Pentru că înțelege de fapt.

Tot uitându-mă la el, cum se lasă încet la podea, ajung să înțeleg și eu ceva. Că nu e vorba numai despre mine aici. Ce mi s-a întâmplat afectează pe toată lumea.

Tin cartea de vizită cu mâini tremurătoare. Sun și nu fac decât să îi citesc numele, iar și iar.

Caelin mă duce cu mașina în centru, la secție. Îmi rod unghiile până la sânge. Caelin tot trage aer în piept și nu pare să-l mai dea afară. Dar niciunul dintre noi nu zice nimic până nu urcăm scările masive și înfiorătoare ale clădirii.

— Caelin, nu trebuie să vii cu mine, îi spun, dorind să-l cruț.

Nu cred că pot să povestesc totul în detaliu de față cu el.

— Nu, nu te las aici singură, Edy.

Trebuie să ne golim buzunarele și să trecem printr-un detector de metale, în timp ce polițiști în veste antiglonț ne flutură baghetele alea de-a lungul brațelor și picioarelor. Apoi ne luăm după plăcuțe, care ne conduc la etajul patru, pe coridoare întortocheate. Intru încet pe ușile duble și trec în revistă sala mare, plină de birouri și calculatoare, scaune și telefoane sunând, oameni care se vântură dintr-o parte în alta cu mape în mâini și fețe serioase; o caut din priviri pe detectiva Dorian Dodgson.

— Eden, mă bucur mult că ai reușit să vii atât de repede, îmi spune ea apărând dintr-odată lângă noi. Caelin. Mă bucur să te revăd. Putem să mergem să vorbim într-un loc mai retras?

— Doamnă detectiv? încep eu.

— Te rog, spune-mi Dorian.

— Bine. Dorian. Caelin nu trebuie să rămână neapărat, nu?

— Deloc.

— Edy, o să stau cu tine, insistă Caelin.

— Uneori, îi spune Dorian ghicindu-mi teama, când trebuie discutate asemenea lucruri, e mai bine să fie cât mai puțini oameni de față. Cred că înțelegi, spune ea.

Caelin încuviințează, și mi se pare că e oarecum ușurat.

— Înțeleg, îi răspunde el. Sună-mă când termini, Edy, să vin să te iau. O să mă duc să aștept în barul ăsta din apropiere, cel cu copertina albă cu verde, așa că rămân prin zonă.

Dă mâna cu Dorian și înclină din cap galant.

— Mersi că ai venit cu ea, Caelin, îi spune Dorian. Ai grijă de tine.

Mă conduce într-o încăpere care are o fereastră, o plantă în ghiveci, o canapea și-o măsuță de cafea, nu într-o cameră din aia de interogatorii din serialele de la TV.

— S-ar putea să-ți amintești mai greu unele lucruri, mă avertizează ea punându-mi în față, pe măsuță, o cola dietetică, dar încearcă măcar să descrii cât poți de bine ce s-a întâmplat.

Chiar mi-aș dori să nu-mi amintesc atâtea lucruri.

— A venit la mine în cameră. Era ora 2:48, m-am uitat la ceas, iar la 2:53 a terminat, îi spun eu, deși nu e tot adevărul.

Cinci minute. Trei sute de secunde, atât. Poate părea un interval scurt sau lung, în funcție de ce se întâmplă. Dacă-ți oprești ceasul deșteptător și el sună iar să te trezească peste cinci minute, nici nu simți că a trecut timpul. Dar dacă trebuie să ții un discurs în fața clasei și toată lumea se uită la tine sau dacă îți pui o plombă, cele cinci

minute par să se dilate mult. Sau dacă, de exemplu, cineva în care aveai încredere, cineva cu care ai crescut, cineva pe care-l iubeai te umilește și te torturează timp de cinci minute... pare o veșnicie. Cele cinci minute reprezintă restul vieții tale tâmpite, la dracu'.

Însă n-am cum să explic cum a fost când aproape și-a lipit gura de-a mea. Nu pot să descriu cât de singură m-am simțit, ca și cum nimeni pe lumea asta n-ar putea să mă ajute sau să-l oprească. Niciodată. N-am cum să exprim cât de convinsă am fost de spusele lui când mi-a zis că mă omoară. Trag aer în piept și mă uit în ochii lui Dorian, încercând să-mi găsesc cuvintele, încercând să-i explic ceva ce nici nu se poate explica în cuvinte.

Îi descriu cât mai bine toate detaliile înfiorătoare ale actului.

Ea mai spune din când în când câte un:

— Aha, aha, aha... cum te ținea imobilizată de brațe? Poți să-mi arăți? Și te-a penetrat?

Dumnezeule, cum a reușit să rostească un asemenea cuvânt, „penetrat“?

— Câtă forță – ți se pare că a făcut exces de forță? Când s-a întâmplat, înainte sau după? Ai fi putut să strigi după ajutor în momentul ăla? Ai putea să mai descrii o dată felul în care ți-a introdus cămașa de noapte în gură? Ți-ai pierdut cumva cunoștința la un moment dat? Te-ai temut vreodată că o să-ți pierzi viața? Și ți-a spus că o să te omoare dacă spui cuiva ce s-a întâmplat?

Durează ore întregi totul. Trebuie să repet fiecare detaliu de o mie de ori, după care, la sfârșit, îmi întinde o mapă tare, un teanc de foi albe și-un pix și trebuie să mă apuc să povestesc totul încă o dată în scris, sub ochii ei. După ce umplu două pagini, simt că fac scurtă la mână. Mă opresc și mă apuc să-mi scutur brațul, întinzându-mi degetele.

— Presupun că e destul de oribil că n-am spus nimănui, nu? o întreb.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă aş fi spus totuşi, atunci n-ar mai fi... adică, poate aş fi putut să fac ceva să nu se mai întâmple iar?

— Când te ameninţă cineva cu moartea, astea nu sunt vorbe goale, spune ea simplu.

— Dar dacă...

— Nu. Gata cu presupunerile, mă opreşte ea pe un ton ferm. Ai făcut bine c-ai venit la secţie, Eden.

— De unde ştii ce e bine? o întreb gândindu-mă cât de mult o să se schimbe totul de-acum.

— E treaba mea să discern între bine şi rău, spune ea zâmbindu-mi sever. Ai făcut bine.

Încerc să-i zâmbesc şi eu.

— O să punem mâna pe nenorocitul ăsta mic, spune ea. Sunt sigură. N-o să mai poată face rău nimănui, bine?

— Ştii ce-a păţit? spun eu după ce-mi dreg vocea. Când era mic, adică, cu unchiul ăla al lui?

— Da, răspunde ea, fără să-şi schimbe expresia – se uită mai departe la mine fără să tresară măcar. A fost ceva îngrozitor, aşa e. Dar nu-i dă dreptul să facă ce-a făcut. Nu-l scuză cu nimic.

Îmi simt inima plină de toate emoţiile pe care le-am simţit vreodată, toate mă copleşesc. Pentru că are dreptate. Nu-l scuză cu nimic. Nu-i dă niciun drept. Nici lui, nici mie. Încuviinţez din cap.

— N-o să te mint, Eden, îmi spune ea. Va urma o perioadă grea, dar totul o să fie bine în cele din urmă, îţi promit.

„Totul o să fie bine“ pare o frază vagă şi inutilă care se foloseşte când nu mai e altceva de zis într-o anumită situaţie, dar când o aud pe ea spunându-mi asta, mi se pare cea mai profundă frază rostită în toată istoria omenirii.

* * *

Afară se lasă seara. Deja se întunecă. De-abia dacă zăresc copertina albă cu verde. În loc să cobor treptele secției de poliție, mă așez în fața intrării. Trag adânc în piept aerul rece, umplându-mi plămânii într-un fel cu totul nou.

Scot telefonul și formez numărul pe care îl știu de mult pe de rost. Sună.

— Alo? se aude vocea extenuată a doamnei Armstrong.

— Bună ziua, doamnă Armstrong. Sunt Edy. Aș putea să vorbesc cu Amanda?

— Draga mea, nu știu dacă vrea să vorbească acum. Stai numai un pic.

O aud cum astupă receptorul cu mâna și spune ceva înăbușit. Se întâmplă ceva. Se aud interferențe și ceva mișcându-se. Pare să treacă mult timp.

Apoi, în sfârșit:

— Bună, mă salută Amanda încet. Scuze, a trebuit să mă duc la mine în cameră.

Brusc, pare să fie din nou ea, fata pe care o știam pe vremuri.

— Bună, o salut și eu nemaștiind ce să-i spun.

— A trebuit să zic cuiva, îmi spune ea sărind peste politețuri. Nu mai puteam.

— Amanda, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, pentru tot, pentru lucruri pe care nici măcar nu le știi, Edy, recunoaște ea.

— Cum ți-ai dat seama? o întreb eu.

— Pur și simplu. Atunci, la școală. Am simțit pur și simplu, nu știu.

— Chiar ți-a spus că s-a culcat cu mine, cum ai zis?

— Știi, îmi răspunde ea după o scurtă pauză, când eram mici te priveam cu foarte multă admirație. Nici nu știu dacă ți-ai dat seama vreodată. Oricum, el și-a dat seama. Și a încercat să mă convingă că e în regulă. Că e normal.

Că dacă și tu o făceai, că dacă și tu îți doreai așa ceva... atunci, știi, de ce ar fi fost ceva greșit?

Glasul îi tremură, pare să se abțină să nu plângă.

— Cel mai aiurea a fost că l-am crezut, chiar am crezut tot ce mi-a spus despre tine. Până în ziua aia.

— N-am știut nimic din toate astea, Amanda, îți jur.

— Te-am urât. Cumplit. Așa cum ar fi trebuit să-l urăsc pe el, numai că te-am urât pe tine. Nu știi de ce. E de-a dreptul dement, nu? spune ea râzând printre lacrimi.

— Da. E dement, încuviințez eu. Dar cred că de-acum lucrurile or să se îndrepte.

— Trebuie.

— O să vezi.

În timp ce merg pe stradă, traversând cele două cvar-tale până la bar, aerul pare altfel, pășesc parcă altfel, lumea, totul, pare altfel.

Intru pe ușa din lemn masiv a barului și mă izbește mirosul de bere și de fum. Îl ochesc imediat pe Caelin, e la capătul barului, cu un aer jalnic și boțit, ținând cu o mână moale un păhărel de tărie.

— Alo, alo, fata! strigă barmanul la mine, să văd niște acte.

— Nu, îl caut pe frate-meu, e acolo, îi strig și eu, arătându-i-l pe Caelin.

Barmanul se duce în cealaltă parte a barului și ciocă-nește de două ori în tejgheaua lucioasă de lemn, chiar în fața lui Caelin. El ridică încet capul.

— Du-te acasă, amice, îi spune barmanul făcându-i semn din cap spre mine.

Caelin se întoarce spre mine și se ridică în picioare, clătinându-se puțin, cu mâna la portofel.

— Edy, am zis că vin să te iau, îmi spune el când ieșim.

— Nu era prea departe. Voiam să fac un pic de mișcare, oricum.

— Nu-mi place să te știu prin baruri, mormăie el.

O luăm în tăcere spre parcare etajată.

— Mai bine conduc eu, nu? îl întreb când îl văd cum se clatină.

— Poftim, îmi spune aruncându-mi cheile mașinii.

După ce reglez scaunul și oglinda retrovizoare, hotărâsc să-mi aprind o țigară, gata cu secretele. Se uită la mine de parcă e pe cale să mă certe, ca un frate mai mare ce e, dar apoi își întoarce privirea în față și mă întreabă:

— Îmi dai și mie una?

Mă trezesc zâmbind când i-o pasez pe a mea și îmi aprind alta.

Încearcă să-mi zâmbească și el. O luăm spre casă, fumând în liniște.

Parchez pe stradă.

— Edy, stai un pic, mă oprește el când dau să cobor.

— Da?

Face stânjenit un gest de-al lui, ridicând puțin din umeri și clătinând din cap, apoi deschide gura, dar îi ia câteva clipe să spună ceva.

— Nu știu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, Edy. Se uită în ochii mei. Sunt fratele tău. Și te iubesc. Asta-i tot. Nu știu ce altceva să zic.

Mă gândesc că nici nu mi-am dorit să aud altceva de la el.

— O să stai cu mine când le zic alor noștri?

— Da, încuviințează el.

Mă ia de mână pe alee. Parcă avem de străbătut un milion de kilometri, parcă o să ne ia un milion de ani să ajungem acolo. Dar am ocazia să cad pe gânduri. Așa că mă

gândesc: poate o să le explic unora ce s-a întâmplat. Poate Marei. Poate o să le cer scuze altora. Poate lui Steve. Poate o să încerc cândva să am o relație adevărată cu cineva, fără minciuni și jocuri. Poate chiar o să plec la facultate, poate o să-mi dau seama că mă pricep la ceva. Poate o să-și primească pedeapsa. Poate că nu. Poate n-o să reușesc niciodată să-l iert. Și poate că n-are nimic dacă nu reușesc. Toți acești „poate” care mă năpădesc dintr-odată îmi dau sentimentul că „poate” e, într-un fel, un sinonim pentru speranță.

Deși această carte este o operă de ficțiune, îmi dau seama că există milioane de adolescenți care au trecut, într-un fel sau altul, prin ce-a trecut Eden. Din păcate, poveștile lor nu sunt o noutate, dar fiecare dintre ei are disperată nevoie să se vorbească mai departe despre asta. Iar și iar.

Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, există oameni gata să te asculte. Există oameni gata să te ajute. Pentru a beneficia de sprijin gratuit, confidențial și sigur, accesează Rape, Abuse & Incest National Network pe site-ul rainn.org sau sunați la linia telefonică RAINN: 1-800-656-HOPE.

Mulțumiri

Trebuie să-i mulțumesc pentru tenacitate, pasiune și extraordinara muncă depusă Jessicăi Regel, care m-a ajutat să modelez această carte dincolo de toate visele și așteptările mele de la un agent literar. Mulțumesc, Jess, că ai crezut în această carte și ai luptat din greu să vadă lumina tiparului!

Sincere mulțumiri și redactorului meu, Rūta Rimas, pentru că mi-a fost un partener minunat în călătoria mea, pentru că a avut încredere într-un autor nou și mai ales pentru munca grijulie, atentă și plină de discernământ pe care a depus-o pe acest text. Îți mulțumesc că ai fost unul dintre puținii oameni care înțeleg din prima.

Aș dori să mulțumesc de asemenea echipei minunate, devotate și talentate de la Margaret K. McElderry Books, Simon & Schuster și Foundry Literary + Media, care m-a ajutat să-mi văd visul cu ochii.

Le rămân veșnic îndatorată familiei mele, prietenilor care m-au sprijinit și mi-au oferit inspirație și lui Holly, cea mai bună prietenă a mea, care a fost primul cititor al cărții în faza ei incipientă.

Nu în ultimul rând, le rămân îndatorată numeroșilor mentori și îndrumători pe care i-am întâlnit de-a lungul vieții mele și mă bucur pentru toate lucrurile prin care am trecut, fie bune, fie rele, pentru neîntreruptele fluctuații ale vieții.

CHAPTER 1

The first chapter of the book is devoted to a discussion of the basic concepts and definitions of the theory of functions of a complex variable. It begins with a brief review of the complex plane and the complex numbers, followed by a discussion of the analytic functions and their properties. The chapter then proceeds to the study of the conformal mappings and the Riemann mapping theorem. The final section of the chapter is devoted to the study of the Laurent series and the residue theorem.

The second chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions. It begins with a discussion of the Cauchy integral and the Cauchy theorem. The chapter then proceeds to the study of the integral representations of the analytic functions in the disk and in the half-plane. The final section of the chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane.

The third chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane. It begins with a discussion of the integral representations of the analytic functions in the plane. The chapter then proceeds to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane. The final section of the chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane.

The fourth chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane. It begins with a discussion of the integral representations of the analytic functions in the plane. The chapter then proceeds to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane. The final section of the chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane.

The fifth chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane. It begins with a discussion of the integral representations of the analytic functions in the plane. The chapter then proceeds to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane. The final section of the chapter is devoted to the study of the integral representations of the analytic functions in the plane.

Cuprins

Partea întâi • Clasa a noua.....	7
Partea a doua • Clasa a zecea.....	63
Partea a treia • Clasa a unsprezecea.....	179
Partea a patra • Clasa a douăsprezecea	229
Mulțumiri	357

Lumea lui Eden, o fată timidă și liniștită, se învâрте în jurul familiei, a clarinetului și a micului ei grup de prieteni. Până într-o noapte, când, în siguranța propriei case și la adăpostul propriului pat, este violată. Pentru Eden nimic nu va mai fi la fel. Va ajunge să urască tot ce a iubit vreodată. Toate acele lucruri pe care le știa dintotdeauna ca fiind adevărate se transformă brusc în niște minciuni. Eden nu se poate întoarce în timp ca să schimbe acea noapte, dar poate schimba ce se întâmplă în continuare.

Acest roman îndrăzneț, care măsoară cicatricile adânci lăsate de un eveniment traumatic, vorbește totodată despre dezamăgirile, durerile și inevitabilele schimbări ale adolescenței, din prisma unei fete care învață să-și asume incredibila forță de care nu se știa capabilă.

„O carte tulburătoare și realistă despre efectele de durată pe care experiența unei traume le are asupra dragostei, a relațiilor, a vieții în general.“

School Library Journal

youngart

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

16+

DRAMĂ & PERSONAJ

răscolitoare

puternic

